

کۆماری عێراق

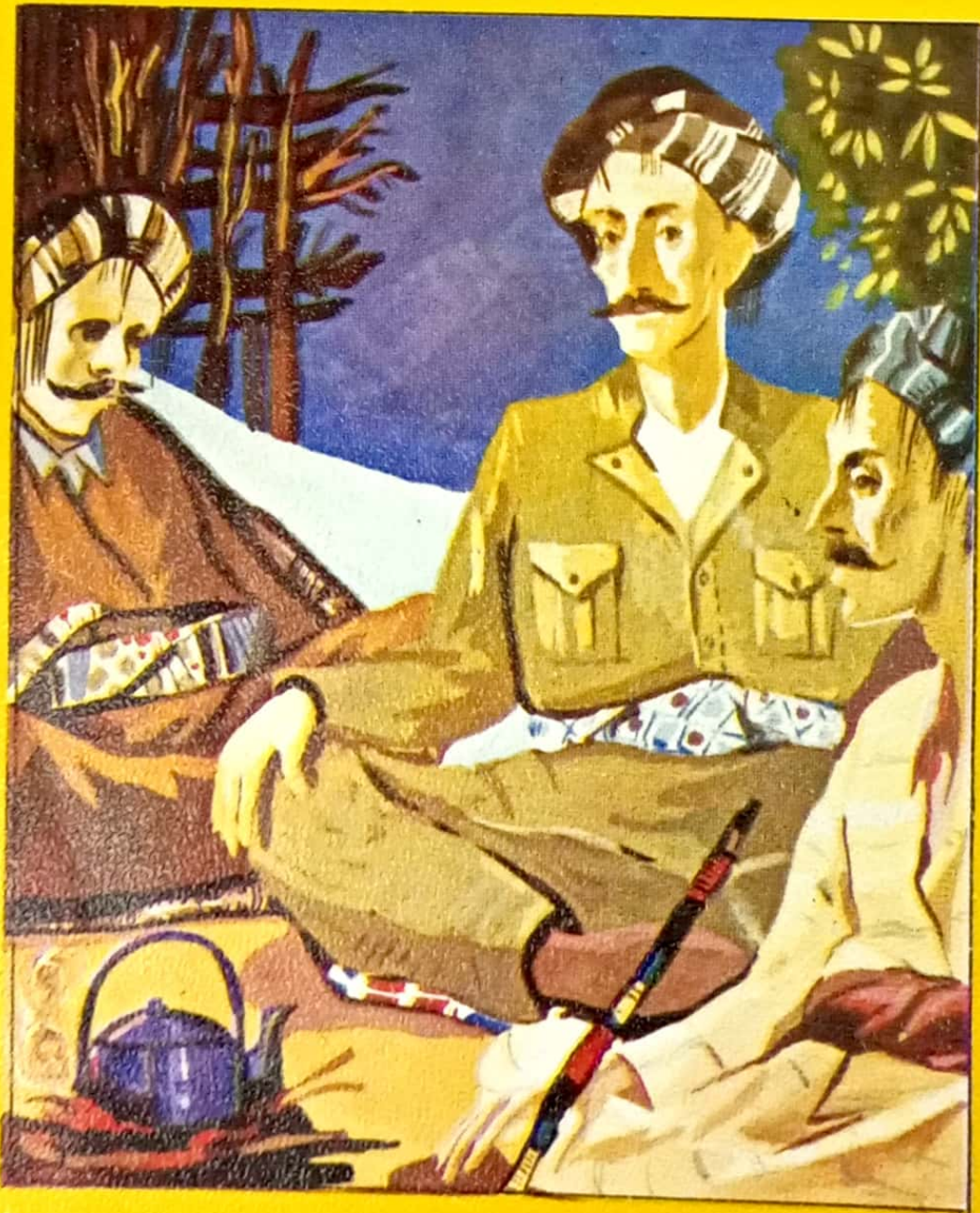
وهزارهتی روشنبیری و راگه‌پانندن

دهزگای روشنبیری و بلاکردنه‌وهی کوردی

زنجیره‌ی ژماره (١٤٣)

برایانی گریم

چیرۆکی به‌رئاگردان

عه‌زیز گه‌ردی

له ئینگلیزیه‌وه کردووویه به کوردی

برایانی گریم

چیرۆکی به رئاگردان

عه زیز گهردی
له ئینگلیزیه وه کردووویه به کوردی
۱۹۸۶

به رگی دوهم

۱ - دوازده كچه پاشای سه ماكه

هه بوو ، نه بوو .. پاشايهك هه بوو ، دوازده كچی هه بوو . كچه كان يه . له يهك جوانتر بوون . هه ر دوازدهيان پيکه وه له يهك ژوور دهنووستن . چوارپايان به تهنیشت يه كه وه بوو . شه و كه ده چوونه ناو جي بو نووستن پاشا دهرگای خشت له سهر كليل دهدان ؛ به لام كه به يانی دهرگای ده كرده وه ده يدي نه وه ندهيان سه ما كرده هه موو چه كه يان پارچه پارچه بوه . نه مه ماوه يه كي زوري خاياندو كه س نه بوو سهری له م مه سه له يه دهر بچی .

نينجا پاشا جاري دا ، هه ر كه سي نه و نهينيه بزانی و وي بكه وي نه و كچانه شه و له كوئی سه ما ده كه ن ، دهستي له سهر هه ر كاميكيان دانا ، پاشا نه و كچه ي دهداتی و پاش مه رگی پاشايش ده بي به ميراتگری ولاته كه ي و حوكم ده گريته ده ست ؛ به لام نه وه ي بچيته پيش و تا سي شه و و سي روژ هيچی بي نه كری و نهينيه كه ي بي ناشكرا نه كری ، پاشا له سهری دهدا .

هه ر خيرا شازاده يهك چوه پيش و داوای كرد لي بگه رين خوی تاقی بکاته وه . زور به گه رمی به خيريان هينا . شه و برديانه ژوور يکی ته نيشت ژووری كچه كان . له وي جيان بو راخست بو نه وه ي شه و نوبه ت بگری و بزانی نه و كچانه بو سه ما ده چنه كوئی . دهرگای ژووره كه ي والا بوو بو نه وه ي كچه كان هه رچه كيان كرد يان چوونه هه ر كوئی شازاده بيانبينی به لام شازاده هه ر زوو شه و چاوي چوه خوو به يانی كه خه به ری بوه وه كچه كانی پاشا سه ماي خویان كرد بوو ، بني چه كه يان هه موو كون كون ببوو . شه وي دوهم و سييه ميش هه ر به م چه شنه رویشت . به م جووره شازاده كه دوړاندی و نه وانیش هيچ به زه ييان پيدا نه هاته وه ، يه كسه ر له سه ريان دا .

دوای نه م شازاده يه زوری تر چوونه پيش و خویان تاقی كرده وه ؛ به لام هه موو دوړاندیان و سه ريان به فه تاره ت چوو . له و كاته دا وا ريکه وت سه ربازیکی كلول و به سته زمان له شه ر بريندار كرابوو و چیدی سه ربازی بي نه ده كرا ئیدی چرووك كرا بوو ، سه ری هه لگرتبوو ده گه را ، پيی كه وته نه و شاره . له شار تووشی پيره ژنيك هات پيره ژن ليی پرسی :

« ئەو دە چیتە کوئی ؟ »

سەربازەكە وەلامی دایەوہ :

« راستی خویشم نازانم ! »

ئینجا ھەر بو گالتە و گەپ گوئی :

« دەمەوی منیش خۆم تاقی بکەمەوہ . لە پاشا بچمەپیش و بزنام

کچەکانی شەو تا چەکمەیان دەدری لە کوئی سەما دەکەن ، چونکە زۆرم

مەراقە بێم بە پاشا . »

پیرەژن گوئی : « شتەكە ھیندە زەحمەت نیە . كە چووی ، ئیواری

شەرابت بو دینن ، نەكە ی بینووشی ھا ! سەر لە ئیواری زوو پال كەوہ ووا

پیشان بدە كە خەوت لی كە وتوہ ، ئینجا سەیر كە بزانه چ دەبینی ! »

ئینجا پیرەژن قاپووتیکی دایەو گوئی :

« ئەگەر ئەم قاپووتە بکەیتە بەر لە بەر چاوبزر دەبی و كەس ناتینی . جا

شەو ئەم قاپووتە بکە بەرو بە دزی بکەوہ دوا ی دواز دە کچەكە ی پاشا ،

بزانه دەچنە کوئی و چ دەکەن . »

سەربازەكە كاتی تەم ئامۆژگاریە ی بیست زۆری ھەوہس پی ھا ت .

غیرەتی گرت و زاتی دایە بەر خوی و بی پەروا وەك داخووزیکە ریک لە پاشا

چوہ پیش . وەویشیان وەكو داخووزیکە رەکانی پیشوو بە گەرمی بە خیر ھیناو

دەستە بەرگیکی پاشایانە یان کردە بەر . ئیواری كە وەختی نووستن داھات

بردیانە ژوورەكە ی پیش ژووری كچەكان و كە ھا ت بچیتە ناو پیخەفو

بخەوی كچە گەورە ی پاشا بادە شەرابیکی بو ھینا : بەلام سەربازەكە

پیشتر پارچە ئەسفەنجیکی لە ژیر بەرغەبابە ی بەستبوو ، ئیدی بادە

شەرابەكە ی وەرگرت و وای پیشان دا كە دەیخواتەوہ بەلام ھەمووی بو

کردە ناو ئەسفەنجەكە و یەك دلۆپ چیه نە یخواردەوہ ... ئینجا راکشا و

پاش ماوہ یەكی كەم وەك ئەوہ ی لە خەویکی قوولدا بی كەوتە پرخ و ھۆر .

كاتی كچەكان گوتیان لە پرخ و ھۆری بوو دایانە قاقای پینكە نین . كچە ھەرە

گەورەكە یان گوئی : « ئەمەش وەكو ئەوانە ی دی سەری بە بڕین دەچی . »

جا ھەر دواز دە كچ ھەستان ، دۆلاب و سندوق و باولیان کردەوہ . جلو

بەرگی ھەرە جوانی خویان دەر ھیناو لە بەر ئاوینە دا خویان خەملا ندو لە

خەنی خوشییان كەوتنە بازدان و ھەلپە رین .

تەنیا كچە ھەرە بچوو كە كە یان نەبی پەستی دایگرتبوو ، گوئی

« نازانم چیمە ؟ پەستییەكی سەیر دایگرتووم . رەنگە ئیوہ شادو دلخوش

بن به لام من هه ست به شتيك ده كه م . دلم ده لي به دبه ختييه كمان به سه ردا
ده سوورپيته وه .

كچه گه وره كه وه لامي دايه وه و گوتي : « تو بي هوش و نه فامي ، له
خوتخورايي ترس له خوت

بار ده كه ي . له بيرت چوو ئه وه موو شازادانه ي هاتنه ئيره هه جوو
هه وليان بي هووده بوو و سهريان تي چوو ؟ ئه دي شه رابي خه وم
دهر خوردي سه ربازه كه نه دا ؟ ئيدي خه مي چيته ؟ خو ئه گه ر شه رابيشم
دهر خوارد نه دابايه ئه و گيل و ويله هه رواگا نه ده هات .

كه كچه كان هه موو ته يارو ئاماده بوون سه يرنيكي سه ربازه كه يان كرد -
سه ربازه كه چاوي نوقا بوو ، پرزه ي له خوي بري بوو ، هيچ جووله ي
نه ده كرد . ئيدي وايان زاني سه ربازه كه ئاگاي له عه م
بيزار نيه وه كو جاري جاران به سه لامه تي ده چنه سه ماو دينه وه .

كچه گه وره كه پيله قه يه كي له چوارپاكي خوي هه لدا . ژيره وه ي له غه م
بوو . له غه م ده ركه وت و يه كه م جار كچه گه وره كه خوي ، ئينجا كچه كاني
دي يه ك له دواي يه ك به ناو له غه مه كه دا چوونه خوراي .

سه ربازه كه كاتي ئه مه ي بيني هيچ ئاوي لي نه خوارده وه ، قاپووته كه ي
له بهر كرد و به دوو كچه كاندا شوڤر بووه وه خوراي بو ناو له غه مه كه . له
چوونه خواره وه دا ، له نيوه ي ريگا ، پييه كي له كراسي كچه بچووكه كه نا .
كچه هه تره شي چوو ، گوتي : « ئه يه رو ، دايي ، ئه وه چ بوو ؟ وه ي له خومي
ئه وه كي بوو دامه ني كراسي راكي شام » ؟

كچه گه وره كه گوتي : « چ نيه ، نه . خوت گيل و خه شيم مه كه . چ
هه يه ؟! دياره كراست له بزماريك جه پاره » .

كچه كان به له غه مه كه دا شوڤر بوونه وه ، شوڤر بوونه وه ، تا گه يشتنه
رينگايه كي فراواني پير دره ختي جوان و ئه فسووناوي ، له وي
هه لوه سته يه كيان كرد . دره خته كان هه موو گه لايان زيو بوو ، له دووره وه
ده بريقانه وه و ئاورينغيان لي هه لده ستا . سه ربازه كه بيري كرده وه ، گوتي :
« وا چاكه نيشانه يه ك له گه ل خومدا ببه مه وه . » ئيدي چله دارنيكي بريه وه .
داره كه قرچه ي ليه هات . كچه بچووكه كه هاواري كرد : « كچي
سه رشينينه ، شتيك هه يه ! كچي گويتان له ودهنگه نه بوو ؟! »

كچه گه وره كه گوتي : « ئه مه نيشانه ي سه رفيرازيه چونكه خومان له
شازاده دزيوه ته وه و لي نه گه راوين پيمان بزاني . »

ماوهیه ک پرویشن گه یشتنه رینگایه کی دی ، رینگاکه پر درخت بوو ، درهخته کانی گه لایان زیر بوو . له ویش رت بوون و ماوهیه کی ده پرویشن گه یشتنه رینگایه کی دی ئه ویش پر درخت بوو ، درهخته کانی گه لایان ئه لماسی دره و شه دار بوو . سه ربازه که له م دوو جوړه دره ختانه ش یه که و چلی برپه وه و هر جاره ی که چله که قرچه ی لیوه ده هات کچه بچووکه که راده جفلی و زنده قی ده چوو به لام کچه گه وره که دلی ده دایه وه و ده یگوت ئه مه سلأوی سه رفیرازیه .

ئه مجاره پییان هه لیناو خیراتر پرویشن ، گه یشتنه گولیکی گه وره . دوازه گه می بچووک له که نارې گوله که وه ستابوون و هر گه مییه که شازاده یه کی زور کوک و ماقوولی تیدا بوو . شازاده کان له هیقی کچه دان بوون . هر یه که کچیکی سوار کردو بردی . سه ربازه که ش چوو سواری گه می کچه بچووکه که بوو . شازاده که گوتی : « ئه مرو واهه ست ده که م گه مییه که م له جاران قورستره ، نازانم هو ی چیه ؟ به هه موو هیزی خومه وه سه ول لی دده م ئینجا به ئاسته م و دوو به لان ده پروا » . کچه بچووکه که گوتی : « سهیره ! ئه وه ده بی بو وای بی ؟ بو ی هه یه سووچی ئه م گه رمایه بی ، گه رمایه کی کوشنده یه ! »

که له گوله که په رینه وه ، کوشکیکی گه وره و پوناک و رازاوه له و به ری قیت ببوه وه . دهنگی ده هول و زورپناو سازو ئاوازی لی ده هات و به زم و هه راو هو ریایه ک بوو ئه و سه ری دیار نه بی . هه ر شازاده یه که دهستی گراوی خو ی گرت و دایان به سته شایی و هه لپه رکی . سه ربازه که ش ته بای وان که و ته شایی و هه لپه رکی به لام که س نه یده دی .

که کچی بیوپستایه باده شه رابیک بخواته وه ، سه ربازه که خیرا شه رابه که ی هه لده قوراندو که کچه باده که ی ده خسته سه ر لیوی وای ده کرد به تاله و هیچی تیدا نییه . کاتی کچه بچووکه که ئه مه ی دی سامیکی زوری لی نیشته به لام کچه گه وره که وه کو هه موو جاره کانی دی هیوری کرده وه .

تا سه عات سیی به یانی سه مایان کرد ، که چه کمه یان له به سه ماکردن کون بوو سه مایان راگرت . ئیدی شازاده کان کچه کانیا ن به ناو گوله که دا هینایه وه ئه م بهر . ئه م جاره یان سه ربازه که له گه ل کچه گه وره که سوار بوو . که له گوله که ده رباز بوون و گه یشتنه وه که نار کچه کان مالاواییان له شازاده کان کردو گفتیان دانی شه وی پاشتر بچنه وه . کچه کان به پی بلقی له غه مه که دا سه رکه و تنه وه به لام سه ربازه که له

به‌راییدا غاری دا چوو له‌ناو جی و بالینگانی خوی پراکشا . هه‌تا دوازده کچه‌که ، شه‌که‌ت و ماندوو ، به‌لاکه‌لاک سه‌رکه‌وتنه‌وه‌و گه‌یشتنه‌وه ژووری ، سه‌ربازه‌که له‌ناو نوین به‌ده‌نگیکی به‌رزکه‌وته پرخه پرخ .

کچه‌کان گوتیان : « له‌ده‌ست ئه‌م کابرایه‌ش سه‌لامه‌ت ده‌رچووین ! » ئینجا به‌رگه‌ جوانه‌کانیان دا‌که‌ند و خستیانه‌وه‌ناو‌دولاب ، چه‌کمه‌دراوه‌کانیشیان فری‌دایه‌ژیر‌چوارپاکان ولیی پراکشان .

بو‌سبه‌ینی سه‌ربازه‌که‌برپاری دا‌باسی هیچ‌نه‌کات و بو‌شه‌وی دوه‌میش ئه‌م به‌زمه‌خوشه‌ببینی .

به‌م جوړه‌سه‌ربازه‌که‌شه‌وی دوه‌م و سییه‌میش له‌گه‌ل کچه‌کان چوو . هه‌موو شتی وه‌کو‌شه‌وی یه‌که‌م پابرا . هه‌موو‌شه‌وی کچه‌کان تا چه‌کمه‌یان کون‌ده‌بوو سه‌مایان ده‌کرد . شه‌وی سییه‌م سه‌ربازه‌که‌بادیه‌کی شه‌پابیشی به‌نیشانه‌هینایه‌وه .

که‌سی‌پوژه‌که‌ته‌واو‌بوو و کاتی ئه‌وه‌هات سه‌ربازه‌که‌وه‌لامی پاشا بداته‌وه ، سه‌ربازه‌که‌هه‌ر‌سی‌چله‌دارو‌باده‌که‌ی له‌گه‌ل‌خوی‌بردو‌چوه‌حوزوور‌پاشا . دوازده‌کچه‌که‌ش له‌پشت‌ده‌رگا‌خویان‌گرت و گوینیان‌دایه‌بزانن‌داخوچ‌ده‌لی .

پاشا له‌سه‌ربازه‌که‌ی‌پرسی : « پیم‌بل ، کچه‌کانم له‌کوئی تا‌چه‌کمه‌یان کون‌کون‌بوو سه‌مایان‌کرد ؟ »

سه‌ربازه‌که‌وه‌لامی‌دایه‌وه : « له‌ناو‌کو‌شکیکی‌قه‌شه‌نگی‌ژیر‌زه‌وی ، له‌گه‌ل‌دوازده‌شازاده‌ی‌کوک‌سه‌مایان‌کرد . » ئینجا هه‌موو‌نیشانه‌کانی له‌به‌رده‌م‌پاشا‌دانا .

پاشا‌ناردیه‌دوو‌کچه‌کان‌ولی‌پرسین‌داخو سه‌ربازه‌که‌پراست‌ده‌کایان‌نا ؟

کچه‌کان‌که‌زانن‌تازه‌سریان‌ناشکرا‌بوو‌کار‌له‌کار‌ترازاه‌و‌درو‌دادیان‌نادا ، ناچار‌پن‌پن‌له‌هه‌موو‌شتی‌نا .

پاشا سه‌ربازه‌که‌ی‌کرده‌سه‌رپشک‌دلی‌کام‌کچ‌ده‌گری‌ده‌ستی‌له‌سه‌ر‌دابنی .

سه‌ربازه‌که‌گوتی : « من‌که‌وتوومه‌ته‌ناو‌سالان ، گه‌وره‌که‌یان‌له‌ردینی‌من‌ده‌وه‌شیتته‌وه . »

هه‌ر‌ئه‌و‌پوژه‌گووه‌ندو‌زه‌ماوه‌ند‌ساز‌درا و پاشا‌وه‌سیه‌تی‌کرد‌پاش‌مه‌رگی‌خوی‌سه‌ربازه‌که‌ببی‌به‌پاشای‌ولات .
ئیدی‌به‌خوشی‌و‌شادی‌و‌به‌ختیاری‌ژیان .

۲- دوازده برا

هه بوو ، نه بوو .. پاشايهك و شابانوويهك هه بوون . پاشاو شابانوو زور
به ناشتی و ته بایی و هیمنی پیکه وه ده ژیان . دوازده مندالیان هه بوو ، هه
دوازده یان کوپ بوون .

پوژنیکیان پاشا به شازنی گوت :

« حورمی ، ده زانی نه گه ر مندالی سیزده مینمان کچ بی ، هه ر دوازده
کوپمان ده مرن و کچه که مان ده بیته خودان سامانیکي زورو هه موو
ولاته که مانی به میرات بو به جی ده مینتی . »

جا پاشا دوازده تابووتی به کردن دا . هه ر دوازده تابووتیان پر ئارده دار
کرد و یه که و بالیفیان خسته ناو و هه موویان له ژووریک داناو ده رگایان قوفل
داو پاشا کلپه کانی دایه شازن و تیی گه یاند نه م مه سه له یه لای هیچ که سی
نه درکینتی .

دایکه پوژ تا ئیواره داده نیشته و خه می ده خواردو هه ناسه ی ساردی
هه لده کینشا . کوپه هه ره بچوکه که یان که دایکی ناویکی ئینجیلی لی نابوو ،
ناوی نابوو بنیامین ، قهت له دایکی جودا نه ده بوه وه . پوژنیکیان بنیامین به
دایکی گوت :

« دایکی شیرینم ، نه وه بو وا خه مباریت ؟! »

شازن وه لامی دایه وه : « گیانی دایه ، ناویرم پیت بلیم »

به لام کوپه وازی له دایکی نه هیناو حه جمانی لی پری ، ئیدی دایکی
ناچار بوو چوو ژووره که ی کرده وه و دوازده تابووته که ی پیشان دا که پر
ئارده دار بوون و یه که و سه رینیان تیدا بوو . ئینجا به بنیامینی گوت :
« بنیامین گیان ، باوکت نه م دوازده تابووته ی بو توو یازده براههت به کردن
داوه ، چونکه من سکم هه یه و نه گه ر نه و سکم کچ بی نیوه هه مووتان به
یه که وه ده مرن و لیره ده نیژرین . »

شازن به دم نه م قسانه وه ده گریاو ده نووزایه وه به لام کوپه
بچوکه که ی دلی دایه وه و گوتی : « دایکی ئازیزم ، مه گری ئیمه چاره ی
خومان ده که یین و سه ر بو جیگایه کی دوور هه لده گرین و خومان ده رباز
ده که یین . »

دایکه گوتی : « باشه ، که وابی له گه ل هه ر یازده براههت سه ره لگرن و
بکه ونه ناو نه م دونیایه ، به لام له هه ر کوی گیرسانه وه یه کیکتان برونه سه ر
چله پوپه ی به رزترین درهخت و چاو بپرته بورجی کوشکه که مان . که

سکه که م دانا ، ئەگەر کۆر بوو ئالایه کی سپی له سەر بورجی کۆشک
هه لده که م و که چاوتان پی که وت به هیمنی وهرنه وه ، خو ئە که رسکه که م
کچ بوو ئەوا ئالایه کی سوور هه لده که م و که چاتان پی که وت تا هیزتان
تیدا یه راکهن و دوور بکه ونه وه به لکو خوا چه پاله تان بدا . منیش هه مر
شه وی له خه و هه لده ستم و دوغای خیرتان بو ده که م - زستان دوغاتان یز
ده که م ناگرتان هه بی خوتانی پی که رم که نه وه و هاوین دوغاتان بو ده که م له
که رمان شل و شه که ت و سه خله ت نه بن .

شه و ، شازن دوغای کردو که له دوغا بوه وه کۆره کانی بو ناو دارستان
بو ی ده رچوون .

یه که له دوای یه که له سه ر به رزترین دار به روو نو به تیان ده گرت و سه یری
بورجی سه ر کۆشکیان ده کرد .

دوای یازده روژ که نوره ی بنیامین هات . بنیامین بینی ئالایه که
هه لکراوه . ئالاکه سپی نه بوو ، سوور وه که خوین وا بوو ، نیشانه ی مه رگ و
مردنیان بوو . کاتی که براکان ئە مه یان دی زور توو پره بوون و گو تیان :
« ئیمه ، دوا زده برا ، له پیناوی کچیک بمیرین ؟! سویند بی توله ی خومان
بکه ی نه وه له هه ر کوی کچیکمان دی خوینی بریزین . »

ئینجا سه ریان هه لگرت و به ره و ناو جه رگه ی دارستان بو ی دا کشان و
له و شوینه ی که له هه مووی تاریکتره خانویه کی بچووی ئە فسووناوی
چولیان دی ، گو تیان : « با ئیره بکه ین به مال . بنیامین ، توله هه موومان
بچووکتره بی هیزتری ؛ توله ماله وه بمینه وه و نیش و کاری مالی بکه و چاوت
له مال بی ئیمه مانانیش بو په یدا کردنی خواردن ده چینه ده ره وه . »

به م جو ره ، هه موو پوژنی یازده برا که ده چوونه ناو دارستان . که رویشک
و شوورو بالنده و کو ترو هه ر چیه کی بو خواردن بشیابایه راویان ده کردو
ده یان هینا ماله وه بو بنیامین ، ئە ویش چای ده کردن و لیی ده نان و هه موو
پیکه وه داده نیشتن ده یان خوارد .

ده سال به م جو ره پیکه وه له م خانوه . بچووکه دا ژیان و ناگایان له
مانگ و سال نه بوو . له م ماوه یه شدا کچی پاشا فراژی بوو . کچه
ئه دگاریکی ریک و پیک و دلنکی میهره بان ی هه بوو و ئە ستیره یه کی زیرینی به
ته ختی ته ویله وه بوو .

جاریکیان کچه خه ریکی کول و کانی بوو ، دوا زده کراسی له ناو جله کانی
ماله وه بینی ، له دایکی پرسی :

« دایه ، نهری ئەم کراسانه هی کین ؟! کراسی بچووکن له وه ناکه ن هی باوکم بن . »
 دایکه به دلنکی برینداره وه وه لآمی دایه وه و گوتی :
 « کچی نازدارم ، ئەمانه هی دوازده برای تۆن . »
 کچه بچکۆلانه که گوتی : « چما من چ برام هه یه ؟ تا ئیستا نه مبیستوه و نه مزانیوه دوازده برام هه بو و بی . باشه . »

ئەدی کوان ؟ له کوین ؟

دایکی وه لآمی دایه وه و گوتی : « هه ر خوا خوی ده زانی ئیستا دوازده براکته له کام کونجی ئەم دونیایه ده سوورپینه وه . ئینجا کچه که ی برده ناو ژووره نهینیه که و دوازده تابووته که ی پیشان دا که پر نارده دار بوون و یه که و سه رینی بچووکیان تیدا بوو ، گوتی : « کئژم ، ئەم دوازده تابووته ده بیینی ، ئەمانه بو دوازده براکه ی تو کرابوون ؛ به لآم که تو هاتیه سه ر دونیا نه وان بو ئه وه ی له مردن پرزگار بن پویشن و له مال دوور که و تته وه . »
 ئینجا چ قه وما بوو ، دایکه هه مووی ، له سه ری هه تا بنی ، بو گنیرایه وه .

کچه که گوتی : « دایکی نازیزم ، مه گری ، مه لوورینه ، من ده چم به دوای براکانمدا ده که پریم و ده یاندۆزمه وه و پرزگاریان ده که م . »
 کچه دهستی دایه هه ر دوازده کراس و ملی به ناو دارستانه وه نا . پرۆژ ناوا بوو که یشته خانوه ئەفسووناویه که ی براکانی . چوه ژووره وه . دیتی که نجیکی تیدا بوو . که نجه که کاتی که چاوی به جوانی کچه و به بهرگی شاهانه و ئەستیره ی سه ر ته ویلی کچه که وت شاش و مه نده هوش بوو ، پرسی : « ئەوه تۆله کوئی په یدا بووی ؟ چیت دهوی ؟ »

کچه وه لآمی دایه وه : « من کچه پاشام و دوازده برام بزر بووین ، به دوای براکانمدا ده که پریم . دونیا سه راوبن ده که م تا نه یاندۆزمه وه واز ناهینم . » به ده م ئەم قسانه وه دوازده کراسی براکانی ده رهینا و پیشانی که نجه که ی دان .

بنیامین زانی ئەمه خوشکی خویانه ، گوتی : « من بنیامینم . برای هه ره بچووکی تۆم . »

کچه له خه نی خوشییان فرمیسکی شادی به گوپه اته خوار . بنیامینیش خوی پی نه گیراو له پر مه ی گریانی دا . به و په ری نازو خوشه ویستیه وه یه کتریان پاموسی .

دوای نه ختی کوره گوتی : « خوچه ، ناسته نگیکی گه ورده مان له پیشه .
له بهر ئه وهی له سونگه ی کچیک تووشی ددره به دهری بووین وولاتی خومان
به جی هیشت ، سویندمان خواردوه تووشی هر کچیک بووین بیکوژین . .
کچه که گوتی : « من ناماده م به و په پری شناده وه به پیر مه رگه وه بچم
هر هینده دوازده براکه م پرزگار بن و بگه ریینه وه مالی . »

کوره گوتی : « خه مت نه بی ناکوژین . . وهره له ژیر ئه م ته شته خوت
وه شیره تا یازده براکه مان دینه وه و له م باره یه وه برپاریک دده دین هه نگی
وهره دهره وه و خویان پیشان بده . . »

کچه خوی شارده وه . شه و ، براکانی له راوو شکار هاتنه وه ، چیشته
ناماده بوو . به دهم خواردنه وه قسه یان ده کرد . له بنیامینیان پرسى :
« بنیامین ، دهنگ وباس چ هه یه ؟ »

بنیامین گوتی : « ئیوه له دهره وه ن . هه قه ئیوه دهنگ وباس بو من بینن ،
به راست هیچتان نه بیستوه ؟ وه لامیان دایه وه : « نه » . . »

بنیامین گوتی : « هر چه نده ئیوه ده چنه دهره وه بو ناو دارستان و من له
ماله وه نابزوم به لام له گه ل ئه مه شدا من له ئیوه باخه به رترم . . »

هه موو هاواریان کرد : « دیاره شتیک هه یه . چ هه یه پیمان بلی . . »
بنیامین وه لامی دانه وه : « په یمانم بده نی یه که م کچمان دی نه یکوژین
پیتان ده لیم . . »

هه موو هاواریان کرد : « په یمان بی په یمان بی ، روحمی پی بکه ین و
نه یکوژین . ده ئیستا خه به ره که مات پی بلی . . »
بنیامین گوتی : « خوشکمان هاتوه ووا لیره یه . . »

ته شته که ی هه لدا یه وه ، کچه که له بن ته شته که هاته دهری . به به رگی
شاهانه و ئه ستیره ی سهر ته ویلی ئه وه نده جوان و ناسک و نازدار بوو ،
هه موو به دیتنی شاگه شکه بوون . باوه شیان پیدا کردو ماچیان کرد .
له وه به دواوه ، کچه که له گه ل بنیامین له ماله وه ده مایه وه و له ئیش و
کاری ناو مال یارمه تی دده ا . یازده براکه ده چوونه ناو دارستان . کئیوی و
شوورو بالنده و کوتریان راو ده کرد و بنیامین و خوشکیشیان ئیشی مالییان
ده کرد و تا ئه وان ده هاتنه وه هه موو شتیک حازرو ناماده بوو . کچه چیلکه ی
بو شیو لینان ده هینا ، سه وزه ی ده ، له دیار مه نجه لی سهر ئاگر
هه لده ترووشکا ، تا برا کانی ده هاتنه وه شیو ناماده بوو .
کچه ماله وه ی زور باش ریگ ده خست . نوینه کانی هه میشه سپی و پاک و

بی گهرد بوون ؛ بویه براکانی زور ئاسووده و دلنیا بوون و هه موو لا به ته باو
تفاقی پیکه وه ده ژیان .

پوژتیکیان ، بنیامین و خوشکی خواردن و زیافه تیکی خوشیان کرد و
هه موو به دلنکی خوش دانیشتن ، ده ستیان به خواردن و خواردنه وه کرد .
ئه و خانوه ئه فسووناویه باخچه یه کی بچووی تیدا بوو ، دوازده سووسنی
لی پروا بوو . جا کچه ، بوئه وه ی دلی براکانی خوش بکات ، چوه دهره وه بو
ئه وه ی دوازده گول له باخچه بچنی و له سه ر خواردن پیشکه شی براکانی بکات
به لام هه ر هینده گوله کانی قرتاند یه کسه ر براکانی بوون به دوازده
قه له پشه و به سه ر دارستانه که دا فرین و دوور که وتنه وه . خانوو و
باخچه که ش بزر بوون و نه مان .

به م جووره کچی کلۆل و به سه ته زمان له م دارستانه سه خته دا به تاقی
ته تی مایه وه . که ناوپی له ده ورو به ری خوی دایه وه دیتی پیره ژنیک له
ته کیه وه وه ستا بوو . پیره ژن گوتی : « پوله ، ئه وه تو چت کرد ؟ بووازت
له و دوازده گوله سووسنه نه هینا ؟ نه ته زانی ئه مانه دوازده براکه ی تو
بوون ؟ تازه هه تا هه تابه براکانت بوون به قه له پشه . »
کچه به دهم گریانه وه گوتی : « باشه ، پووری ، قهت چاره یه ک نیه ؟
ریگایه ک نیه پی رزگار بن ؟ »

پیره ژن گوتی : « نه . . . یه ک ریگا هه یه ئه ویش زه حمه ته به تو ناگری .
ئه گه ره هفت سال خوت لال نه که ی براکانت رزگار نابن . به لام له م هه هفت
ساله دا نابن نه قسه بکه ی نه پی بکه نی . ئه گه ر ته نیا یه ک سه عاتی ما بی
بو حه هفت ساله که یه ک تاقه وشه ت له دهم بیته دهره وه هه موو ماندوو بوونت
به فیرو ده چنی ، له سونگه ی ئه م تاقه وشه یه براکانت له ناو ده چن . »
کچه له دلی خویدا گوتی : « زور دلنیا م که ده شیم براکانم ئازاد بکه م . »
کچه هه ر پویشته پویشته تا دره ختیکی به رزی دیته وه . به دره خته که دا
هه لکه پا و چووله سه ره وه دهستی به ته شی رستن کرد به لام نه ورته یه کی له
دهم هاته دهره وه نه پیشکه نی .

به ریکه وت پاشایه ک پاوی برده ناوئه و دارستانه . تازییه کی زلی بی بوو .
تازییه که پایکرده بن ئه و دره خته ی کچه که ی له سه ر بوو . ئامبازی
دره خته که بوو و که وته وه پین . پاشا هات و چاوی به و شازاده نازداره
که وت که ئه ستیره یه کی له سه ر ته ختی ته ویل بوو . جوانی کچه دلی برده
پاشا تکای لی کرد له که لی بچنی و میردی بی بکا ؛ به لام کچه هیچ وه لامی

نه دایه وه ، هه ر هینده سه ری بو له قاندا . پاشا چوه سه ر دره خته که و
کچه ی داگرته خواره وه و سواری ئه سپی کردو بر دیه وه مالی .
زه ماوه ندیکی به ده بده به وه هیت و هووت کرا به لام بووک نه قسه یه کی له
دهم هاته ده ری و نه پی که نی . دوا ی ئه وه نی چه ند سالیک به شادی پیکه وه
ژیان ، دایکی پاشا که ژنیکی بلح و به دکار بوو که وته دووزمانی له شازن و
به پاشای گوت :

« ئه م ژنه ی تو کچه تیم و کچه خازه لوکه . کی ده زانی داخو چ ئوینی
له بن سه ری دایه ؟ ئه وه گوتمان لاله و قسه ی پی ناکری ، خوهر هیچ نه بی
ده توانی پی بکه نی . پی نه که نین نیشانه ی ویژدان پیسییه .
له سه ره تادا ، پاشا قسه ی دایکی به گویدا نه چوو و باوه گو ی نه دایه وه
به لام پیرژن هینده ی له به ر خویندو هینده له سه ر مه سه له که رویشته و
هینده شتی خراپی بو پیشنیار کرد تا پاشا به ناچاری ملی زاکیشا و حوکی
کوشتی شازنی ده رکرد .

داریکی زوریان له گو ره پانیک که له که کردو شازنیان لی شه ته ک دا و
ئاگریان تی به ردا بو ئه وه ی شازن بسوتینن ، پاشا خویشی له به ر په نجه ره
وه ستا بوو به چاوی پر فرمیسه که وه سه یری چونکه ژنه ی له کن زور نازیزو
خوشه ویست بوو . که زمانه ی سووری ئاگره که کلفه ی کردو جلی له به ر
شازن هه للوشی هفت ساله که که یشته کوتایی . ورشه یه ک هات . دوا زده
قه له ره ش هاتن و نیشتنه وه . که که یشته سه ر زه وی بوونه وه دوا زده برا
بزره که ی کچه و شالوویان بو ئاگره که بر د و کوژاندیانه وه و خوشکی دلسوزو
وه فاداری خو یان پرگار کرد و هامیزیان تی وه ره ینا و دلیان دایه وه . کچه ش
زاری بوه وه و که وته قسه . باسی قسه نه کردن و پی نه که نینی خوی بو پاشا
کرد و که پاشا زانی ژنه که ی بی تاوانه زوری هه وه س پی هات . تا مردن
هه موو پیکه وه به شادی و به خته وه ری ژیان ؛ به لام خه سووی به دکار زور
په ست و غه مبار بوو . له داخان هه ر قنایه وه و بنسا تا وه زگی داو مرد .

۳ - په نجوکه و له نده هور

هه بوو ، نه بوو .. جوتيارى چاك و بى گوناح هه بوو . نه و جوتياره كورپكى بوو . كورپكه ي له په نجه ي من گه وره تر نه بوو . تا چه ند ساليك نه و كورپه يه ك موو چيه زيادى نه كرد ، هه ر به دهقه خوئى بوو ؛ بوئه ناويان نا (په نجوکه) .

پوژنيان كه باوكى هات بپروا بو جوتوت كورپه بچكولانه پنى گوت : « بابو ، له گه ل خوتم ببه . » باوك گوتى : « نابى كورم . تو ليره به . له دهره وه هيچ نىشت پنى ناكړى . جگه له وهش نه گه ر بپى دهرسم ليم بزر بپى . »

(په نجوکه) ي بچكوله كه وته گريه و فيغان و باوكى ناچار بوو ، بوئه وهى ژيرى بكاته وه ، له گه ل خوئى ببا . په نجوکه ي خسته ناو گيرفانى و كه گه يشته سهر زهوى و كينگه دهرى هيناو له سهر تر وپكى ديره جوتيكى تازه ي دانا بوئه وهى بتوانى سهرى دهوروبه رى خوئى بكات .

(په نجوکه) به م جوړه دانىشتبوو كه (له نده هور) يكي زل و زه به للاح له شاخان هاته خواره وه . باوكه گوتى : « كورم ، نه و له نده هور دهبپنى وا بوئيره دى . نه گه ر زور وريا نه بيت و ناگات له خوتم نه بپى دتبا . »
بوئه واى گوت چونكه ويستى (په نجوکه) بترسينى و لى نه گه رپى بپروا وندا بپى .

له نده هور لوقى دريژبوو . به دوسى شاقاو گه يشته لاي ديره جووته كه و دهستى دايه په نجوکه و وهك نه وهى ته ماشاى قالونچه و كرمه سپى بكات ناوا ته ماشاى په نجوکه ي كرد . خستيه سهر له پى . په نجوکه له ناو له پى گه وره و فراوانى كه و ته غاره غار . باوكه ش وهستا بوو ته ماشاى ده كرد به لام له ترسان نه يده ويرا هيچ قسه بكا .

له نده هور په نجوکه ي بردو پويشت . باوكه هيوى له په نجوکه داناو به ته ما نه بوو تازه چاريكى دى ببينيته وه .

له نده هور مالى له ناو دارستانك بوو . په نجوکه ي برده ماله وه . له وى زورى لى دهخفت . ده يخسته سهر سنگى خوئى و خوئى چى ده خوارد نه ويشى دهر خواردى په نجوکه ددها . جا له باتى نه وهى كورته بالا يه كى كوله بنه ي لى دهر بچى بوو به له نده هور يكي كه له گه ت و نازاو به هيرو تيكچه قيو .

پاش دوو سال ، له نده هور كوره ي بوم شق پرده ناو دارستان و گوتی :
« نه و دارکاژه ده بیینی ! برو له بن و بوتکه وه هه لی ته کینه و وهك داردهست
پیی برو . »

كوره نه و نده به هیزو قه ژهن بوو له دره خته كه نه وی و له په گ و ریشه وه
دهری كیشا .

له نده هور بییری كرده وه كه بیكا به زه لامیكي له وهش به هیزتر . دوو سالی
تر به خیوی كرد ئینجا بر دیه ناو دارستان بو ته وهی دیسان هیزو تین و
توانای تاقی بكاته وه .

نه م جار هیان كوره پری دایه زلترین دار به پروو ، وهك كه مه له په گ وه
هه لی كیشا . له نده هور كه نه مه ی بیینی گوتی : « هاوری ، تو پی
پراگه یشتی ، نه و ندهت به سه . »

له چ شوینیکی هینا بوو بر دیه هه مان شوین . به پیکه وت باوکی كوره ش
له جیی جار ان جووتی ده كرد . په نجوکه كه ببوو به له نده هور له باوکی چوه
پیش و گوتی : « بابو ، ته ماشام كه ، بزانه من كیم ؟ من كوره كه ی تو م .
بابو ، نامنا سیته وه ؟ »

كابرای جوتیار تر ساو هاواری كرد : « نه خیر ، نه خیر . تو كوری من
نی . وازم لی بیینه ، برو دوا ی ئیشی خو ت . »

كوره گوتی : « باوکه گیان ، پیم بروا بکه من كوره كه ی تو م . منیش وه كو
تو جوتیكي باش ده زانم . بیینه هه ندی جووتت له باتی بکه م . »

باوگ گوتی : « جووتم له باتی مه كه . برو پی خو ت . » به لام له نده هوری
نوی وازی لی نه هینا . وهر زیر ناچار بوو له ترسان رینی دا جووتی له باتی
بكات و خویشی له سه ر زه وی دانیشنت .

كه نه كه دهستی دا هه و جاړ . هه ر چه نده ته نیا به یه ك دهست
دهسته مسته ی گرتبوو و دهسته ندووی داده گرت به لام نه و نده به تین بوو
هه و جاړی له زه وی ختم كرد .

جوتیار هاواری كرد : « نه گه ر جووت ده كه ی تكایه زوری دامه گره .
نه گه ر زور دابكه وی زه ر هری له قازانجی زیاتره . »

كوره جووتی به ردا و یه خته كانی به ره لالا كړدو گوتن : « بابو ، برو وه
مالی به دایکم بل فر اوینیکی باش ناماده بكات . منیش نه ختی پیاسه له ناو
نه م زه ویه ده كه م و دیمه وه . »

یه خته كانی به ردا . خو ی هه و جاړی پرا كیشاو كه وته به ری به ته نی بابی
دوو سبه ینان جووتی كرد و هه مووی ماله كرد . كه لی بوه وه هه و جاړو

که رهسته و یه خته کان و هه موو که ل و په له کانی به شانی داد او وه ک دهسکه
قرشه یه ک بردنیه وه مالی . که گه یشته وه مالی له سهر سه کو دانیشته و
گوتی : « دایه ، فراوین ناماده یه ؟ »

دایک گوتی : « ئا ، ناماده یه . ئاخرنه ویرا نکولی بکات . دووله نگره ی
گه وره ی پری هیئا به ری که بایی هه شته پوژی خوئی و میردی ده کرد .
کوپره یه کسه ره هلی لووشی و گوتی : « ئه مه هه ر قاوه لتی بوو . » ئینجا به
باوکی گوت : « باوه ، ده زانم من له و ماله قهت تیر ناخوم ؛ جا ئه گه ر
باریه یه کی ئاسنم بو په یدا بکه ی ئه وهنده قایم و پته و بی به چوکی خوئی
د ابدهم و پیم نه شکئی ، ئه وا سهرم هه لده گرم و ده پوم . »

جوتیاره که زور به شادومانی هه ردوو یه خته ی له عاره بانه به ست و
به ره و کووره ی ئاسنگر هاژوای . باریه ئاسنکی ئه وهنده دریزوئه ستووری
هیئا یه خته کان به ئاسته م پینان راده کشا ؛ به لام کوپره باریه که ی به چوکی
خوئی دادا و وه کو قاتوره فاسولیا شکاندی و گوتی : « بابه ، ده زانم
دارده ستیکی وات پئی په یدا نا بی به که لک من بی ؛ مادام وایه ده پوم بزائم
به ختم چون ده بی . »

لاوه رویشته بوئه وه ی بیی به ئاسنگر . چوو گه یشته گوندیک . گونده که
ئاسنگریکی کلۆلی لی بوو ، پارهییه کی زوری ده ست ده که وت به لام هه رچی
ده هاته دهستی هه مووی بو خوئی هه لده گرت و هیچی لی نه ده دایه که س .
لاوه یه کسه ره چوه ناو دوکانی ئاسنگره که و داوای لی کرد به لکو وه ک
شاگردیکی کارامه رای بگری .

کابرای ئاسنگری فیلباز ته ما شایه کی لاره ی کرد . که دیتی پیاویکی
توکمه و به هیزه و حه ز ده کا به ئاره قه ی نیوچه وانی نانی خوئی په یدا بکات ،
گوتی : « با ، شاگردم ده وی . کری چیت ده وی بلی . »

لاوه گوتی : « هیچ کریم ناوی ، به لام هه ر نیو مانگ جاریک که کریکار
پاره وهرده گرن ریم بده له باتی کری بو خوئی دلی خوم دوو توپزت له ناو
شانی بدهم . »

پیره ئاسنگر له دلی خویدا بیری کرده وه که ده توانی به رگه ی شتی وا
بگری و پارهییه کی باشیشی بو ده مینیته وه . ئیدی رازی بوو .

سبه یه ی پاشی شاگردی تازه که وته کار . وه ستا شیشه ئاسنکی
سوورکراوه ی بو خسته سهر ده زگا و لاره چه کووشیکی وای داوه شانده
شیشه ئاسنه که ی پارچه پارچه کرد و ده زگای ئه وهنده له زهوی برده
خواری ئاسنگر پینی دهرنه هات .

ئاسنگر که ئەمە ی دی زۆر توو پە بوو ، هاواری کرد : « کوپۆ ، تۆزۆر
خە شیم و ناشی ، بە کەلک شاگردیی من نایەیت . ماملە تە کە مان هیچ ، پات
ناگرم . »

لاوہ گوتی : « زۆر باشە . بە لام کریمی ئەو ھندە ئیشەم دەوی کە بۆم
کردوی . بێنە لە باتی ئیشە کەم زەبریکی بچووک و بە ھیدیت لی بدەم ئەو
حەلە کە سمان لە کەس . » بە دەم ئەم قسانە وە پەنجە یەکی لە کابرا دار
تیی ھەلدا یە سەر تارمە ی کاو دەستی دایە ئەستورترین باریە ئاسنی ناو
کوورخان و کردی بە دار دەست و ملی پیی گرت و پویشت .

ماوہ یە ک پویشت گە یشتە مالا وەرزی ریک . داوای لە وەرزی رە کە کرد
داخو کریکاری پی ناوی ؟ وەرزی ر گوتی : « با » .
جا چۆن لە گەل کابرای ئاسنگر ریک کەوت لە گەل وەرزی ریش ھە مان
شت .

بۆ سبە یینی دە بوو ھە موو کریکارە کان بچنە ناو دارستان . ھە مووزو
لە خە و پابوون و خویمان تە یارو نامادە کرد تە نیا لاوہ ی لە ھندە ھۆر لە ناو جی
لە شیرین خە ودا بوو . یە کئی چوو پیی گوت : « پا بە سەر خو ، نھۆ ساتی
چالاکیە . پیویستە تۆش لە گەل ئیمە بیی . »

لاوہ ی لە ھندە ھۆر بە رووگرژی منگاندی : « بپۆ ئیشی خۆت من پاشان
دیم ، ئیشی خۆم دە کەم و زۆر پیش ئیوہش دە گە پیمە وە مالی . »
بە م جوړە دوو سە عاتی تر خو ی لە ناو جی گنخاند . پاشان لە خە ورا
بوو ، ناشتای کرد ، بە کاوہ خو یە ختە کانی دابە ست و بەرە و دارستان
کە و تە ری . پیش ئە وە ی بگە ی تە دارستانە کە ریکاکە بە تە نگە بە ریک
داده چوو دە بوو ھە موو کە س بە ویدا بچی . گالیسکە ی ھاژوا ، ئە و ھندە چل
ولق و پۆپ لە م لاو لە و لا کە و تە خواروہ و ریکای تە نگە بەرە کە گیرا و هیچ
ئە سپی بری نە دە کرد .

لاوی لە ھندە ھۆر پویشت . لە ناو دارستانە کە دا تووشی کریکارە کانی دی
بوو بەرە و مال دە بوونە وە ، پیی گوتن : « لاکە ون ، ئیستا دیم و پیش
ئیوہش دە گە مە وە مالی . »

داکشایە ناو دارستانە کە و گە و رە ترین درەختی بریە وە و خستیە ناو
گالیسکە کە ی قبایدا وە بو مالە وە . کە گە یشتە وە لای تە نگە بەرە پەرگە لاو چل
و چیوہ کە بینی ئە وانە ی دی ھە موو گیریان خواردوہ و ناتوانن دەر باز بین .
پیی گوتن : دە بینن ؟ ئە گەر لە گەل من بمابانە وە لە گەل من دە گە یشتە وە
مال دوو سی سە عایش زیاتر دە نوستن . »

ئینجا درهخته که ی خسته سەر شانیک و گالیسکه که ی خسته سەر
شانه که ی دی ووا به سووکی ملی پیوه نا هه رده تگوت په رامووچه ی له سەر
شانه .

که گه یشته وه جی درهخته که ی پیشانی وره زیز داو گوتی : « بزانه ،
داردهستیکی جوان نیه ؟ »

وره زیز به ژنه که ی گوت : « حورمی ، ئەم کابرایه شتیکه . ئەگەر
له پاده ی خوی زیاتر بخواه وی له وانە ی دی باشتەر ئیش دهکا . »

پوژگار هات و چوو . لای له نده هور سالیکی په به ق ئیشی بو وهر زیز کرد
که هاو پیکانی کرییان وهر گرت ئەویش هه قی خوی بوو داوای مافی خوی
بکات به لام که وهر زیز بیری له زه برو توپزی له نده هور کرده وه زیلکی پڑا .
تکای لی کرد واز له مامه له ی پیشوو بیینی و له زه بره کان خوش بی هه موو
زهوی و کیلگه و مالاتی بو خوی بی .

لاوه ی له نده هور گوتی : « نه خیر ، من نامه وی بیم به وهر زیز . من
کریکارم . ده مه وی هه ر کریکاریش بم . چون و له سەر چی پیک که وتووین
ئەو هه قه م ده وی . »

وره زیز که زانی چی پی له گه ل له نده هور نا کر لی پارایه وه لی دانه که
نیو مانگیک دوا بخات .

وره زیز له و ماوه یه دا هه موو دوست و براده ره کانی کو کرده وه پرسی پی
کردن و داوای لی کردن ته گبیریکی بو بکن . دوست و براده ره کانی
ماوه یه کی زور بیریان کرده وه له دیماهیدا گه یشتنه ئەو رایه که باشتريت
چاره ئەوه یه به هه موویان ئەو کابرایه ئاژاوه چیه بکوژن . به لام چونی
بکوژن ؟

پیک که وتن داوای لی بکن هه ندی به ردا شی زل بیاته . وشه و له سەر
لیوی بیردایانینی ئینجا داوای لی بکن بجیته ناو بیره که و پاراوی بکاته وه .
که چوه ناو بیره که به ردا شه کانی به سهردا به ر بده نه وه و بیکوژن .

چونیان دانابوو وایان کرد . که کریکاره که گه یشته بنی بیره که
به ردا شه کانیان به سهردا به ردا یه وه . که به ردا شه کان گه یشتنه بنی
ئاوه که شلپ و هوری ئاوه که گه یشته سه ره وه و پرووشکی هاویشت . وای
بو چون که کابرا سه ری پان بوته وه و پارچه پارچه بوه ؛ به لام کابرا
هاواری کرد : « ئەم مریشکانه له سه ر لیوی بیر لابه رن . له ناو قومی لیوی
بیری پرپوله ده کن و خول دیته خواری و ده که ویته ناو چاوم . چ نابینم . »
له نده هور بیری پارا و کرده وه و هاته دهره وه ، گوتی :

« سه‌یر که‌ن گه‌ردانه‌یه‌کی چه‌ند جوانم‌ه‌یه‌! » مه‌به‌ستی نه‌
به‌رداشه‌ بوو که‌ به‌سه‌ری که‌وتبوو . یه‌ک به‌ سه‌ری کون‌ ببوو و به‌ ملیدا
شور‌ ببوه‌ وه .

وه‌رزی‌ر زیاتر زه‌نده‌قی چوو . تکای لی‌ کرد نیو‌مانگی دی‌ ماوه‌ی بدات .
دیسان‌ دوست و براده‌ره‌کانی گرد‌ کرده‌ وه . ته‌گبیریان‌ کرد شه‌ و کریکاره‌که
بنیترنه‌ نه‌ و ناشه‌ی که‌ هیچ‌ که‌سی به‌ زیندوویی شه‌وی لی‌ نه‌ده‌کرده‌ پوژ .
ئیدی هر‌ نه‌ و ئیواره‌یه‌ داوایان‌ له‌ لاوه‌ی له‌نده‌هور‌ کرد که‌ نه‌ و شه‌وه
هه‌شت ته‌نه‌که‌ دان‌ بیاته‌ ئاش و لئی بکات .

کابرا چوه‌ ژووری ئازووقه‌ . دوو ته‌نه‌که‌ی له‌ گیرفانی راسته‌ کرد ،
دووی له‌ گیرفانی چوپه‌ کرد ، چواریشی له‌ گونیه‌یه‌ک کردو به‌ کوئی دادا و
به‌ره‌ و ئاش که‌وته‌ پی .

ئاشه‌وان‌ گوتی : « باراشه‌که‌ت به‌ شه‌و لی‌ مه‌که‌ ، به‌ پوژ لئی بکه‌ ؛
چونکه‌ نه‌ و ئاشه‌ سیحری لی‌ کراوه‌ و هر‌ که‌سی شه‌و له‌وی بمینیتیه‌ وه‌ بو
به‌یانی به‌ مردوویی که‌له‌شی ده‌ردینن . »

کابرا گوتی : « ئاشه‌وان ، قه‌یدی نیه‌ . نه‌من به‌ ساغ و سه‌لامه‌تی پوژ
ده‌که‌مه‌ وه . نه‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ نه‌ختی زوو‌ نوبه‌تم‌ بده . به‌یانیش وه‌ره
شوینم . »

به‌م جوړه‌ کابرا چوه‌ ناو‌ئاش و دانه‌که‌ی له‌ گه‌رومه‌ی ئاش کرد . ده‌وری
سه‌عات دوازده‌ی شه‌و له‌سه‌ر سه‌کوئی ژووری ئاشه‌وان‌ دانیشته . پاش
نه‌ختی کت و پرده‌رگا له‌ خووه‌ کرایه‌ وه‌ و میزیکی زل هاته‌ ژووره‌ وه . گوشتو
شه‌راب و شتی زور‌ خووشی به‌ سه‌ره‌وه‌ بوو . نه‌ وه‌موو شته‌ له‌ خووه‌ په‌یدا
بوو . که‌سیش دیار نه‌بوو ئینجا کورسی له‌ ده‌وری میزه‌که‌ په‌یدا بوون .
دیسان نه‌ میوان‌ دیار بوو ، نه‌ خانه‌خوئی ، نه‌ پیش‌ خزمه‌ت . کت و پر
هه‌ندی په‌نجه‌ی دی چه‌قوو چه‌نگالیان‌ هه‌لگرت و خواردنیان‌ له‌ فه‌خفوری
کرد به‌لام‌ هیشتا هر‌ که‌س دیار نه‌بوو . براده‌ره‌که‌مان‌ که‌ نه‌م هه‌موو
خواردنه‌ خووشه‌ی دی مگیزی بووه‌ وه ، له‌به‌ر میزه‌که‌ دانیشته و چی له
هه‌موویانی هئی خوشتر بوو تا مږ بوو خواردی و گوتی : « پاش نه‌م چه‌مه
نه‌ختی ئاره‌ق خووشه‌! به‌لام‌ وا دیاره‌ خانه‌خوئی ئاره‌ق که‌م ده‌خوا . »

که‌ وای گوت یه‌کسه‌ر باشتترین قه‌رابه‌ شه‌رابی هاته‌ پیش‌ و باده‌ی لی‌ پږ
کرد ، فږی کردو لئوی لسته‌وه‌ و گوتی : « له‌ش ساغی و ته‌مه‌ندریژی بو
هه‌موو هاو‌پییان ، سه‌رکه‌وتن بو‌ کو‌بوونه‌وه‌ی شادومانی ئاپنده‌مان . »
که‌ تیر خوراوه‌ خفوری و قاپ و بوتل و باده‌ هه‌موو به‌تال بوون کت و پږ

چراکان کوژانه وه . کریکاره که گوتی : « قهیدی نیه . وهختی نووستن پیویست به مؤم ناکا . »

که ته واو تاریک داهات لاوهی له نده هور هستی کرد له نکا ورا زه بریکی گرانى به سه زى که وت ، هاواری کرد : « ئەم یاریه یاریه کی شیتانه یه ئەگەر مستیکی تری وام به بنا گوئی بکه وئی منیش دهستی خۆم ده وه شینم . »

که دوهم زه برى پئی که وت ئەویش زه برى خۆی وه شاندى . تا به یانى شه په مستی کردو لى نه که پرا ترس پشتی لى بسه نئى هه ر خه ریکی زه بر وه شاندى خۆی بوو تا پوژه لات . که پوژه لات دونیا کپ و کش و مات بووه .

به یانى که ناشه وان هات و کابرای به ساغى بینى سه رى سوپما . کابرا به ناشه وانى گوت :

« ناشه وان ، هه ندئى شه قازله م به ده م و چاوی که وت به لام دئلیا به منیش تو له ی خۆم کرده وه بیجگه له وه تیرو پریشم خوارد . »
ناشه وان که زانى سیحره که شکا زور شادو به خته وه ر بوو پاره یه کی ئەستووری به کابرا به خشی به لام کابرا گوتی :
« پاره م ناوی ؛ پاره م زوره . »

ئیدی ئارده که ی به پشتی داداو به ره و مالی ئاغای گه پاره وه و چوو داوای کرئى خۆی لى کرد .

وه رزیر که زانى هیچ چاره ی نه ما زور هه راسان بوو . له ژووری که وته هات و چو . ئاره قه ی به نیوچه وانیدا ده چو پاره وه . په نجه ره ی کرده وه به لکو هه ناسه هه وایه ک بیته ژوره وه . هه ر هینده ی زانى کریکاره که زه بریکی خیاندى وه هک ته پرفرئى دا ناو شاخان و به زه برى دوهم ژنه که ی حه و آله ی لای وه رزیری میردی کرد .

په نکه ئیستاش ئە و ژن و میرده نه گه یشتبنه وه سه ر عه رد .
جا لاوه ی له نده هور بیئى نه وه ی چاوه پئی بکا داخو ئه نجامیان به چ ده گا ، دهستی دایه دارده سته که ی و ملی پئی گرت و پویشت .

۴ - پوڻاندي ٺه ويندار

هه ٻوو ، نه ٻوو . ٺافره ٽيڪ هه ٻوو . سيحربازيڪي به پراستي ٻوو . ٺه و ٺافره ته دوو ڪچي هه ٻوو : يه ڪيڪيان دزيو به دڪار ٻوو ، به لام ڙنه خوشي دهويست چونڪه ڪچي پراسته قينه ي خوي ٻوو ، ٺه وه ي تر زور جوان و نه رم و داوينپاڪ ٻوو به لام ڙنه پڪي لي ده ٻوه وه چونڪه زپڪچي ٻوو .
زپڪچه ڪه به رهه لبينه يه ڪي زور جواني هه ٻوو ، ڪچه ڪه ي تر مه راق ي لي دا ٻوو .

ڪچه به دا يڪي گوت : « دا يه ، ده بي ٺه و به رهه لبينه يه بو من بي . »
دا يڪي گوتي : « ڪچم ، سه برت هه بي . بو تو ده بي . ٺه مشه و ڪه ڪچه نووست ده چم سه ري پهل ده دم جا ڪچم وريا به تو له و سه ري جيگا ، له بن ديوار بخه وه ، زوريش پال به ڪچه وه مه ده . »
ٺه گه زپڪچي ڪلول و هه ش وه سه ر له و کاته دا له ڪوڙيه ڪ ٺه م قسانه ي نه بيستايه شته ڪه به دلي دا يڪ و ڪيڙه ده ٻوو .
دا يڪ و ڪيڙ ٺه و پوڙه تا ئيواري لي نه گه ران زپڪچه ڪه هه ر به لاي ده رگاشدا بجي .

ڪه وه ختي نووستن داهات ڪچي سيحربازه ڪه پيشان چوه ناو نوين وله و په ري جيگا ڪه پالي دا يه وه به لام ڪه خه وي لي ڪه وت زپڪچه ڪه به ٺه سپايي جيي گوڙي - ڪچه ي برده جيي خوي و خوي چوه جيي ٺه و ، له بن ديوار پالي دا يه وه .

نيوه شه و ، سيحربازه ڪه خزيه ژووري . ته وريڪي به دهستي پراسته وه ٻوو . به دهستي چه په دهستي ڪوتا تا شوينه ڪه ي د وزيه وه . ٺينجا به هه ر دوو دهستي ته وره ڪه ي به رز ڪرده وه . دا يوه شاندا . دا يوه شاندا و سه ري ڪچي خوي په راندا .

سيحربازه ڪه پاش ٺه م ڪه تنه روڻشت . زپڪچه ڪه هه ستا چوه مائي پوڻاندي ٺه وينداري وله ده رگاي دا . ڪه ڪورپه هاته ده ره وه ڪچه پني گوت :
« پوڻاند گيان ، گویت لي بي . وه ره تا زوه را ڪه ين . زپدا يڪم ويستي بمکوڙي به لام من شه و جيي خوم گوڙي و له با تي من ته وري له ڪچي پراسته قينه ي خوي دا . ٺه گه ر پوڙ بيته وه و ببيني چي ڪرده له ناومان ده با . »

پۆلاند گوتی : « ئاخردەبی داردەستە سىحریەكەى لى بدزى نەوەك
 پاشان ئەگەر بە دواماندا بى له دەستى قوتار نابىن . »
 زىركچەكە داردەستە سىحریەكەى بردوسەرى براوى كچەى ھەنگرت و
 سى دلوپە خوینی لى تكاند :
 یەكلى له تەك چوارپا ، یەكلى له ناو ناندین ، یەكلى لەسەر پى پلىكانە .
 ئىنجا چوولەگەل پۆلاندی ئەویندارى پرایکرد .
 بەیانى كە ژنە سىحربازەكە واگا ھات بانگى كچى خوئى كرد بوئەوہى
 بەرھەلبىنەكەى بداتى بە لام كچە وەلامى نەبوو . دووبارە بانگى كرد :
 « كچم ، لە كوئى ؟ »
 دلوپە خوینیك وەلامى دایەوہ : « لەسەر پى پلىكانە م . »
 سىحربازەكە چوہ سەر پى پلىكانە بە لام ھىچى نەدى . دىسان بانگى
 كرد :
 « كچم لە كوئى ؟ »
 دوہم دلوپە خوین وەلامى دایەوہ : « لە ناو ناندینم . خۆم گەرم
 دەكەمەوہ . »
 سىحربازەكە چوہ ناو ناندین بە لام ھىچى نەبىنى . دىسان بانگى كرد :
 « كچم لە كوئى ؟ »
 سىيەم دلوپە خوین وەلامى دایەوہ : « لە ناو جىدا نووستووم . »
 سىحربازەكە چوہ ژوورى نووستن دىتى وا كچى راستەقینەى خوئى
 خەلتانى خوینە و سەرى لە لەش جودا بوئەوہ . كە ئەم دیمەنەى دى ناگرى
 لە ھەناوى بەر بوو . لە پەنجەرەوہ بازى دا دەرى پىرەژنى سىحرباز چاوى
 تىژ بوو ، چاوى تاچەند مىل دوور برى دەكرد . ھەلى پوانى ، لە دوورەوہ
 دىتى پۆلاندوزىركچەكەى پرایان دەكرد .
 ژنە ھاوارى كرد : « پاكردن دادتان نادا . ھەر چەندە دوور بكە ونەوہ لە
 دەستم دەرباز نابىن . »
 چەكەمەى ھەفت قوئاغانى لە پى كرد و بەرى دایە دوویان ، زورى نەبرد
 نزیكیان كەوتەوہ . كچە كە دىتى سىحربازەكە ھات بە داردەستە
 سىحریەكەى ئەویندارەى كرده گووم و خوئى كرده مراوى و لە ناو گوومەكە
 كەوتە مەلەوانى . سىحربازەكە لە قەراغى گوومەكە وەستا و چىنكە نانى بو
 مراویەكە فرى دایە ناو ئاو و ھەرچى بە خەيالیدا ھات كردى بوئەوہى
 مراویەكە بەرەو كەنار پاكىشى بە لام بى ھوودە بوو .
 كە شە و داھات سىحربازەكە ناچار بوو بە ناوئىدى گەراپەوہ مالى .

پاش پویشتنی سیحربازه که پۆلاندو کچه که گه پانه وه سه ر شکلی جاران و نه وشه وه تا پوژ بووه وه هر پویشتن . که پوژ هه لات کچه خوی کرده گولیکی جوانی ناو کوئان و پۆلاندیشی کرده که مانچه ژهن . زوری پی نه چوو سیحربازه که هات و به که مانچه ژهنی گوت : « که مانچه ژهن ، نه م گوله جوانه بو خوم لی بکه مه وه ؟ »

که مانچه ژهن گوتی :

« فه رموو ، بولی ناکه یته وه ؟ »

منیش ئاوازت بولی ده ده م . «

ژنه خیرا خشایه ناو کوئان بوئه وه ی گوله که بقرتیننی چونکه ده یزانی نه و گوله کییه ؟ پۆلاند دهستی به ئاواز لیدان کرد . ئاوازه که ئاوازی سه مای سیحری بوو . ئیدی ژنه ناچار بوو ، خوشی بی و ترشی بی ، بکه و بییه سه ما . تا ئاوازه که خیراتر ده بوو نه و زیاتر خوی هه لده دا ..

ژنه نه وه نده هه لپه ری و خوی به چقل و پرچکان دا دا تا هه موو جلی له به ر دادرا و هه موو له شی خوینی لی چوپایه وه . که مانچه ژهن له ئاوازلیدان نه وه ستا و ژنه ش هه ر سه مای کرد تا قنیاتی له به ر برا ، که وت و مرد . که له م سیحربازه رزگار بوون پۆلاند به کچه ی گوت : « ئیستا ده چمه لای باوکم و ته داره کی زه ماوه ند پیک ده خه م . »

کچه که گوتی : « منیش لیره چاوه پیت ده که م و بوئه وه ی که سه نه مناسیته وه خوم ده که مه به ردیکی ئاسایی تا تو دبیته وه . »

پۆلاند پویشت و کچه بوو به به ردیکی ناو زه ویه که . چاوه ری پی گه پانه وه ی پۆلاندی ده کرد . به لام که پۆلاند گه یشته وه مالی که وته داوی نه شقی کچیکی ترو خوشه ویسته که ی خوی به ته واوی له بیر کرد . له ولاوه ش کچه ی کلۆل و سه رشین زور زوری چاوه ری کرد . پۆلاند هه ر نه هاته وه . کچه په ست و غه مباری دایگرت و خوی کرده گول و له دلی خویدا گوتی : « هیچ نه بی یه کیک پیم لی ده نی . »

به پیکه وت شوانیک له و زه ویه مه ری ده له وه پاند ؛ چاوی به گوله که که وت ، زوری پی جوان بوو ؛ لینی کرده وه و بریدی وه مالی و زور به شاره زایی له ناو سندووقیکی دانا .

له و پوژ به دواوه زنجی شوانه که گوپاو بوو به شتیکی سه یر . سبه ینان که شوانه که له خه و هه لده ستا هه موو ئیشیک کرا بوو - کورسی و میز پاک کرابوونه وه ، ناگر داگیرسا بوو ، ئاو هاتبوو . که نیوه رو بو فراوین ده هاته وه مالی - خوان رازابوه وه ، خواردنیک خوش و زه ریف لیدرا بوو .

شوانه که نه یده زانی ئەم هه موو ئیشه چون ده کری و کی دهیکا چونکه
که سی له زنجه که دا نه دی بوو . زنجه که ش له وانه نه بوو که س بتوانی خوی
تیدا بشاریته وه .

شوانه زۆری هه وهس پی ده هات که ئەو خزمه ته چاکه ی ده کری به لام
ئاخری ترسی لی نیشته و چود کن پیره ژنیکی ژیرو دنیا دیته و پرس و برای پی
کرد .

پیره ژن گوتی : « ئەوهی تو ده لینی سیحری تیدا یه . سبه ینی زوو
ژوره که ت زور چاک بپشکنه هه رچی شتیکی ناجورت که وته به ر چاو
په رویه کی سپی به سه ر دا دا سیحره که ده شکێ . »
ژنه که چی گوت شوانه که وای کرد .

سبه ینی له گه ل که وا سپیدی دیتی سندووق بوه وهو گوله که هاته
ده ره وه . شوانه که شالای بو بردو په رویه کی سپی به سه ر دا دا . یه کسه ر
سیحره که شکاو گوله که بوو به کچیکی جوان و نازدار .

کچه دانی پیدانا که ئەو بوو خوی کرد بوه گول و هه ر ئە ویش بوو هه مور
پوژی ئەو هه موو ئیشه ی ده کرد . ئینجا هه قایه تی خوی به دوورو دریزی
بو کپرایه وه .

شوانه که زۆری که یف به کچه که هات و دا وای لی کرد که میردی پی بکات
به لام کچه که وه لامی دایه وه :

« نه خیر ، ناتوانم میردت پی بکه م . چونکه بریاریم داوه نه گه ر بمینم بو
پولاندی نه ویندارم ده بيم و ئەگه ر بمرم بو خاک ده بيم . هه ر چه نده پولاند
وازی له من هیناوه به لام من هه میشه دلسوزی ئەوم و هه ت وازی لی
ناهیتم . »

به لام له گه ل ئەمه شدا کچه هه ریی به شوانه که دا له کنی نه پوات وه کو
جاران کابانه تی مالنی بو بکا .

له ولارهش پولاند خه ریک بوو ئەو کچه بگوازیته وه که دلی لی سه ند بوو .
زه ماوه ند ریک خرا بوو . به پیی داب و ده ستووری کونی خویمان بانگیان
پاهیشته که هه موو کچی ولات بچن له شه ره فی بووک و زاوا گورانی بلین .
کاتی که کچه ی دلسوزو به ئەمه ک ئەم بانگه وازه ی بیست زور په ستو
غه مبار بوو . ئەوه نده ی خه م خوارد وهخت بوو دلی شه ق بیا . هه زی
نه ده کرد بچینه ئەو زه ماوه نده به لام کچه کانی دی هاتن به خورتی بردیان .
له زه ماوه نده که گورانی و گه ره لاوژه بوو به لام هه موو جاری که کچه
نۆده ی ده که یشته خوی له په نا نه وانی تر دنا تا ته نیا خوی مایه وه ئیدی

نۆره‌ی گه‌یشته سه‌روناچار تینی هه‌لکرده گۆرانی به‌لام هه‌ره‌ینده چریکه‌ی
لی هه‌ستا و ده‌نگی گه‌یشته رۆلاند ، رۆلاند بازی هه‌لداو هاواری کرد :
« ئەمه‌یه دوستی دیرینم ، نه‌مه‌یه ده‌زگیرانی راسته‌قینه‌م ، له‌مه‌ زیاتر
که‌سم ناوی . »

رۆلاند سه‌راپای راپردووی هاته‌وه‌ یاد که پیشتر له‌ بیری کرد بوو .
شادی و خوشی بژایه‌ دل .

به‌م جوهره‌ کچه‌ی دلسۆزو وه‌فادار میردی به‌ رۆلاندی نه‌وینداری خۆی
کرد و هه‌رچی خه‌م و جه‌ خار بوو نه‌یما و شادی و به‌ختیاری ناود سیان بو
کرده‌وه .

۵ - بوقی سازاده

له زهمانی هه ره کۆن و دیریندا ، نه و کاته ی که پیاو ئاره زوی هه ر شتیکی بکردبایه بوی ده هاته جی ، پاشایه ک هه بوو زور کچی جوان و ناسک به ده نی هه بوو به لام نه وه ی هه ره بچووکیان نه وهنده جوان بوو ، (رۆژ) به رۆژانی خوی که نه وهنده دنیای دیوه هه ر جاری چاوی به و کچه بکه وتایه سه ری له جوانی سوڤ ده ما .

دارستانیکی چر له نزیک کۆشکی شاهانه هه بوو . نه و دارستانه له بن دارزه یزه فونیک کانیه کی تیدا بوو ، هه ر کاتی که رۆژ گه رم و خوش بوایه کچه گچکه ی پاشا ده چوه ناو دارستانه که و له سه ر لیوی نه و کانیه فینکه داده نیشته و نه گه ر وه رس بوایه توپیکی زیڤی ده رده هیناو هه لی ده داو ده یقوزته وه . نه م جوړه سه یران و رابواردنه ی پی له هه مود شتی خوشتر بوو .

رۆژنکیان ، وا ږنی که وت کچه گه مه ی به توپه که ده کرد . به لام که هه لی دا پی نه گیرایه وه توپه که له نزیک لیوی کانیه که به ربوه وه سه ر زه وی و گلور بوه وه ناو کانیه که .

کچی پاشا دیتی توپه که ی که وته ناو ئاوی به لام کانیه که زور قوول بوو ، بنی دیار نه بوو .

کچه دانیشته و دهستی به گریان کرد . هه ر گریا ، گریا ... له و گریانه دا بوو گویی له دهنگی بوو ده یگوت : « کچی پاشا نه وه چ ته نگ و چه له مه یه کت هه یه ؟ رۆندکت به رد ده تویننیه وه . »

کچه سه ری هه لږی بو نه وه ی بزانی نه و دهنگه له کوپوه دی . بوقیکی دزیوی دی سه ری له ناو ده رهینا بوو .

کچه که گوتی : « نای ، پیره ی نازفروش ، نه وه توی . گریان بو من نه بی کی باشه ؟ توپه زیڤه که م که وتوته ناو ئاوو پیم ده رنایه . »

بوقه که گوتی : « گویی مه ده ری ، واز له و گریانه بینه . من یارمه تیت ده دم . باشه نه گه ر توپه که ت بو ده ربینم چیم پی ده ده ی ؟! »

کچه که گوتی : « بوقی نازیز ، هه رچی زارت هه لږگرتی ده تده می . هه ر به رگینک ده وی ، هه ر خشل و مرواریه کت ده وی ، ته نانه ت نه گه ر تاجی زیڤی سه ری منیشته ده وی ده تده می . »

بوڤقه كه گوتى : « بهرگ و خشل و مروارى و تاجى زيرم ناوى ، به لام
نه گه ربيت و منت خوش بوئى و به هاوپيى خوتم قبول بكه يت و ياريم له گه
بكه يت و لى بگه پيى له سهر خوان له توك تودابنيشم و زاد له قاپى تو بخوم
ئاو له پهرداخى تو بخومه وه و له ناو چوارپاي بچووكى تو بخوم - نه گه
هريى نه م هم مووشتانه م پي بدهى نيستا خوم له كانى نقووم ده كه م و توبه
زيره كه ت بو دهردينم . »

كچه وه لامى دايه وه : « باشه ، مهرج بى نه م هم مووشته بكم .
هرچى توبته وى بيكه م هر هينده يه توبه زيره كه م بو بينه دهره وه . »
ئيجا له دلى خويدا گوتى : « نه م بوڤقه قسه ي چه ند بى مانا ده كا ! ناگاي
لى نيه كه ته نيا ده توانى له ناو ئاودا بژى و له گه ل بوڤقه كانى دى قيره قيربكات
و ناتوانى ببى به هاوپيى هيچ كه سيك ! »

به لام بوڤقه كه هر هينده گوئى له سوزو په يمانى كچه كه بو ، يه كسر
خوى له ناو نقووم كرد و شوپبووه و بنى كانيه كه . پاش نه ختى
سهر كه وته وه ، توبه كه ي به دهمه وه بو ، هيناي فريى دايه سهر گياور
گو له كه .

كچى پاشا كه چاوى به توبه چوانه كه ي كه وته وه له خنى خوشيان
شاگه شكه بو تيبى روو هات و هه لى گرته وه و برديه وه .
بوڤقه كه هاوارى كرد : « راوهسته ، راوهسته ، به ته نى مه رو ، منيش
له گه ل خوت ببه ، من به قهد تونابه زم . »

به لام كه لكى نه بوو نه وه نده ي قيره قيرى كرد كچه هيچ گوئى پي نه دا ،
بگره به له زو به ز به ره و مال بوه وه و زورى نه برد بوڤقه كه ي به ته واوى له بير
كرد . بوڤقه كه گه رايه وه ناو كانى جاران .

پوژى پاشتر ، كچى پاشا له گه ل پاشاو سهر اپاي دهر بارى شاهانه
له سهر خوان بوون ، خواردنيان له هيربارى زير ده خوارد ، شتى ته پ ته پ
به پي پليكانه ي مه پمه پدا سهر كه وت و پاشان ته ق ته ق له دهرگاي دار
هاوارى كرد :

« كچه گچكه ي پاشا ، دهرگام لى بكه وه بيمه ژورره وه . »

كچه هه رپاي كرد بزاني كيبه . به لام كه دهرگاي كرده وه ديتى بوڤقه كه به
له بهر دهرگا وه ستاوه . كچه به توندى دهرگاي داخستاره و به په ست و
نيگه رانى چوه وه جيبى خوى .

پاشا هه ستى كرد كچه دلى رنگه و هوپ لى ده دا ، گوتى : « كچم ، نه وه بو
هينده دهرسى ؟ ! نه وه ديوه هاتوته بهر دهرگا بتفرينى ؟ چيه ؟ ! »

کچه وه لآمی دایه وه : « نه ، دیو نیه ، بوقیکی بیزه وه رو ترسناکه ! »
 پاشا گوتی : « بوقی چی ؟ بوق چی دهوی ؟ » کچه وه لآمی دایه وه :
 « باوکه گیان ، چیت لی بشارمه وه ، دوینی له لیوی کانی دانیشتبوم گه مه م
 به توپه زیړه که م ده کرد . توپم لی که وته ناو کانی و دهستم به گریانی کرد .
 له و کاته دا نه و بوقه هات و توپه که ی بو دهرهینام . نیستاش وا هاتوته بهر
 دهرگا دهیه وی بیته ژووره وه بو کنه من . »

بوقه که دووباره له دهرگای داو هاواری کرد :

کچه گچکه ی پاشا ،

دهرگام لی بکه وه !

له سهر کانی چ به لیت دامی ؟

کچه گچکه ی پاشا ،

دهرگام لی بکه وه !

پاشا به توندو تیژی گوتی : « گفتی چیت داوه ده بی به جینی
 بینی . ههسته برؤ دهرگای لی بکه وه با بیته ژووره وه . »
 کچه چوو دهرگای کرده وه . بوقه که بازی دایه ژووره وه . دوو به
 دووی کچه که رویشت و چوه لای کورسی کچه که . له وی راوه ستاو
 هاواری کرد :

« بلندم که ، له ته نیشت خوتم دابنی . » به لام کچه دهستی نه دایه وه
 بلندی نه کرد تا پاشا فه رمانی - ری کرد . که بوقه که گه یشته سهر
 کورسیه که خوی بو میزه که هه لکوتا و له سهر میزه هه لکورماو گوتی :
 « نیستا قاپه زیړه که ت بیته بهم لاوه با نه ختی پیکه وه بخوین »
 کچه قاپی خواردنی لی نریک کرده وه به لام زور نارحه ت و دلگو
 شراو بوو .

بوقه که پر به دل خواردنه که ی ده خوارد که چی کچه که ههر
 پاروویه کی به لاوه چه نگه درکیک بوو له گه رووی ده چه قی .
 له دیماهیدا بوقه که گوتی : « نیستا نه وه تیر بووم ، نیجا له بهر
 نه وه ی زور شه که تم ده بی بمبه یته ژووری خو ت و پیخه فی
 نارموشت . »

رابخه یت و ههر دوو کمان پیکه وه رابکشین و بخواه وین .
 کچی پاشا له پر مه ی گریانی دا . زهنده قی له و بوقه سارده چوو
 بوو که به هیچ شتی رازی نه ده بوو به وه نه بی له ناو پیخه فی پاک و
 جوانی کچه دا بخواه وی .

پاشا له كچه كه ی تووره بوو و گوتی : « له کاتی تهنگانه و پیوستیدا په یمانی چیت بهم بوټه داوه ده بی ئیستا بیهنیته دی .
جا کچه به دوو په نجه بوټه که ی هه لگرت و بر دیه نهومی سهره وه
و له کوزیه ک داینا . که چوو بخه وی بوټه که بازیکی هه لداو گوتی :

« منیش شه که تم ده مه وی وه کو تو له ناو پیخه فی نهرم و گهرم
بخه وم . بمبه سهر چوار پاکه ت نه وه ک به باوکت ده لیم . »

کچه تووره یی جو شیا ، دهستی برد بوټه که ی گرت و تا هیزی تیدا
بوو به دیواری داداو هاواری کرد :

« نه و جا کپ ده بی ، بوټی بیزه وهر ؟ » به لام بوټه که که به ربوه وه
له بوټاتی شو راو یه کسه ر بوو به کوره پاشایه کی کوک و چاو جوان .

کوره به ره زامه ندی پاشا کچه ی ماره کردو بوون و به ژن و میرد .

ئینجا کوره بو کچه که ی گیرایه وه چون سیحربازیکی به دکار
سیحری لی کرد بوو و له و کچه پیوه که س نهیده توانی نازادی بکات .
پاشان داوای له کچه که کرد که بچنه ولاتی باوکی .

کوره خه بهری نارد پاش ماوه یه ک گالیسکه یه ک هاته بهر ده رگا .
ههشت نه سپی سپی رایانده گیشا ، ههشت په ری سپیان به سه ره وه
بوو ، زین و جله ویان زیر بوو . هنری که نوکه ریگی دلسوزی
شازاده که بوو له پشت گالیسکه که وه ستا بوو .

کاتی خو ی که شازاده که بوو به بوټ هنری دلسوز زوری خه م و
خه فته و نازار چه شت و سی توټی ئاسنی له دلی خو ی گری دا بو
نه وه ی له بهر خه م و ناخوشی دلی نه ته قی .

کاتی گالیسکه که شازاده و کچه ی هه لگرت و به ره و ولاتی باوکی
شازاده که وته ری ، هنری دلسوز له دواوه هه ستایه وه و له خه نی
خوشی بزگار بوونی ئاگاهه ی تا بلینی شادو به خته وهر بوو .

ماوه یه ک رویشتن . شازاده دهنگی هاته بهر گوی . دهنگه که له
پشت گالیسکه که وه هات و وه کو دهنگی شکانی شتیک و ابوو . شازاده
ئاواری دایه وه و هاواری کرد :

« هنری ، نه وه پيچکه ی گالیسکه بوو شکا ؟ »

هنری وه لامي دايه وه :

پيچکه نه بوو شکا ،

توقی سهر دلی من بوو

که خه ميده ردي تو دايگرتم

نه و توقه م له دلم به ست

تا دازاری دلم که م بيته وه .

پاش مارويهك هه مان دهنگ هات وشازاده ديسان واي زانی نه مه پيچکه
بوو شکا که چی ديسان دهنگی شکانی توقه کانی تری سهر دلی هنري دلسوز
بوو چونکه پاش زرگاری شازاده که وتبوه خوشی و شادی و پيويستی به و
توقانه نه ما بوو .

۶ - میخهك

هه بوو ، نه بوو .. شاژنیک هه بوو . هیچ مندالی نه بوو . هه موو سبه ینان
که له ناو باخچه دا پیاسه ی ده کرد ، ده پارایه وه که کچیک یان کورپکی بیی .
پوژیکیان فریشته یه ک هات و مزگینی دایه :
« دلنیا به کورپکت ده بیی و کورپه کت توانایه کی وای ده بیی هه رچی
ناره زوو بکا بوئی ده بیی .»

شاژن هه ر پرایکرد بو لای پاشاو نه و خه به ره خوشه ی بیی راکه یاند .
شاژن که هاته سه ر پوژو سه عاتی خوئی کورپکی بوو ، تا بلیی به و کورپه
شادو که یفخوش بوون .
هه موو به یانیان ، شاژن کورپه قچووکه که ی ده برده ناو باخچه .
باخچه که گیا نداری کئیوی تیدا قوو . له ویی له ناو کانیه کی پون و بریقه دار
ده یشووشت .

که کورپه که نه ختی فراژی بوو . پوژئی شاژن له ناو باخچه دانیشتبوو
کورپه که ی له سه ر کوشی خوئی دانا بوو ، له م حاله ته دا بووخه وی لی که وت .
مالی پاشا چیشته که ریکی به سال اچوو یان هه بوو ده یزانی نه و کورپه هیزی
ناره زوو خواستنی تیدا یه . جا که بیینی شاژن نوو ستوه چوو کورپه که ی لی
دزی و مریشکیکی سه ربپی و هه ندی دلوپه خوینی به سه ر جلی شاژندا
پرشت . منداله که یشی برده شوینیکی نهینی و له ویی دایناو جی و پیی بو
مسوگر کرد و پرایکرده وه لای پاشاو زمانی له شاژن داو تاوانباری کردو
گوتی : ناگای له کورپه که بر او وه درنده بردوو یانه .

پاشا که جلی به خوینی شاژنی دی به قسه ی چیشته که ره که باوه پیی کرد و
له رکان هه ر وخت بووشه ق بیا .

پاشا برپاری دا بورجیکی بلندیان دروست کرد . نه تیشکی پوژئی
ده چوه ناو و نه تریفه ی مانگ . ئینجا فه رمانی دا ژنه که ی ببه نه ناو نه م
بورجه و ده رگای به خشت بگرن بو نه وه ی تا هفت سال بیی خواردن و
خواردنه وه له ویی بمینیتته وه تا ورده ورده داده هیزری و له ناو ده چپی .

به لام له ماوه ی نه م هفت ساله دا دوو فریشته له قالبی دوو کوترتی
سپیدا هه موو پوژئی دوو جار له ناسمانه وه ده هاتنه خواری و خواردنیان بو
ده هینا .

له ولادش چيشتكه ره كه بيري كرده وه ، گوتی :

« نه گه رنه منداله به راستی هیزی ناره زوی تیدا بی و منیش هر لیره
بمینه وه زور به ئاسانی رسواو شهرمه زار ده بم . « ÷ / و شکی به جی
هیشته و چوه لای کوره که که نه و وه خته فیزی قسه بیوو ، به کوره که ی
گوت :

« ناره زوی کوشکیکی جوان بخوازه باخچه وه مو شتیکی تیدا بی .
هر هینده وشه کان به سهر زاری کوره که داهاتن یه کسه هر رچی
داوای کرد بو له وی حازر بو .

پاش ماوه یه ک چيشتكه ره که گوتی : « باش نیه تۆته نیا بیت . ناره زوی
کچیکی خوشکوک بخوازه بیته هاوده مت . «

شازاده ناره زوی خواست و یه کسه کچیکی له به رده م په یدا بو .
کچیکی نه وه نده جوان بو هیچ وینه کیشیک ناتوانی نیگاری وا بکیشی .
کچه و کوره هوگری یه کتر بوون و هه میشه پیکه وه یاریان ده کرد به لام
چيشتكه ره که وه کو پیاویکی ماقوول و خانه دان بو راوو شکار ده چوه
ده ره وه .

پوژیکیان چيشتكه ره که بیریکی سهیری بو هات ، گوتی : « بوی هه یه
شازاده غه ریپی باوکی هه لبستی و ناره زوو بکات بچیته وه لای و
سهر دانیکی بکات ، نه و حله هه لوسته که م زور ناخوش ده بی : « هه سنا
چوو کچه ی جودا کرده وه لایه ک و پی گوت : « نه مشه و که کوره که خه وی
لی که وت برۆ نه م چه قویه ی له سهری دلی بچه قینه . دل و زمانی بیره و بو
منی بیته . نه گه روا نه که ی له سهرت ده دهم . «

چيشتكه ره پویشته به لام که پوژی پاشی هاته وه کچه فه رمانه که ی به جی
نه هینا بو . کچه گوتی : « بوچی خوینی نه و پیاوه بپریژم که به دزیژیایی
ژیانی زهره ری بو هیچ که سیک نه بوه . «

چيشتكه ره لیی دووپات کرده وه و گوتی : « نه گه نه مجاره به گویم
نه که ی له سهرت ده دهم . «

که چيشتكه ره پویی کچه که فه رمانی دا کارمامزیکیان هینا . سهری
بری و دل و زمانی ده ره هینا و خستیه سهر قاپیک و که چيشتكه ره ده رکوت
کچه به کوره که ی گوت :

« برۆ تاو جی و خوت باش داپوشه ! « پیره ی سه گسار هاته ژورده وه و
گوتی : « کوا دل و زمانی کوره که !؟ «

کچه قاپه که ی له به رانا ، به لام شازاده له سهر خوئی لادا و گوتی :

« هه ی پیره ی سه گسارو تاوانبار ، نه وه بو ده ته وی بمکوژی ؟ ما دام کابرایه کی هیئنده دل پیسی فه رموو گوئی له سزای خۆت بگره .. تو ده بی به تووله یه کی رهش و زنجیریکی زیپت له مل ده بی و ناچار ده بی نه وه نده په نگره په ژووی گهش بخوی تا گری ئاگرت له ده م دیته ده ره وه .»
 که نه م قسه یه ی کرد پیره میرده که بوو به تووله یه کی رهشی زنجیریکی زیپ له مل . لادهستی کابان په ژووی گهشکراوه ی هیناو ناچار بوو تا گری له زار هاته ده ره وه خواری .

شازاده ماوه یه ک له و کۆشکه مایه وه . غه ربیی دایکی هه ستا . گوئی ده بی ئیستا مایی ، نه ما بی ؟ دوا جار به کچه که ی گوت : « من ده چمه وه ولاتی خۆم . نه گه ر پیت ناخۆش نیه وه ره له گه ل خۆمت ده به م .»
 کچه وه لآمی دایه وه : « تهاوو ! دووره ، زۆر دووره ! له ولاتی غه ربییان چ بکه م ؟ له وی که س ناناسم .»

له بهر نه وه ی کچه که چه زی نه ده کرد بچی و کورپه کهش نه یده توانی لینی جودا بپته وه . کورپه کچه ی کرده میخه کتکی جوان وله گه ل خوی بردی .
 کورپه ملی پینی گرت و پویششت ، تووله کهش به گه لی هوت . هه ر پویششت پویششت تا گه یشته وه مالی خویان . له وی یه کسه ر چوه نه و بورجه ی دایکی تیدا بوو . بورجه که زۆر بهرز بوو . کورپه ئاره زووی په یژه یه کی کرد که بیگه یه نیته سه ره وه . به په یژه هدا هه لگه را ، ته ماشایه کی ناو بورجه که ی کرد و هاواری کرد :

« دایه گیان ، شازنی خان و مان ، نه وه هه ر ماوی ؟!»
 شازن وای زانی نه مه نه و فریشتانه ن که خواردنیان بو ده هیئا ، گوئی :
 « تازه زادم خواردوه ، چیترم ناوی !» کورپه که گوئی : « دایه ، من کورپه ئازیزه که ی تووم که وایان بلاد کرد بووه دپنده خواردوومی ؛ به لام وا نه بوو .. ده بیینی وا زیندووم . هاتووم پزگارت بکه م .»

کورپه له بورجه که هاته خواری . چوه لای پاشای باوکی و وه ک کورپه راوکه ریکی بیانی خوی بی ناساندو گوئی چه زده که م ببه م به نوکه رتان .
 پاشا گوئی : « باشه ، نه گه ر نیچیرفانیکی کارامه بیت و زۆرت گوشت مامز بی په یدا بیی پاتده گرم به لام نه م ناوچه یه چۆل و قه فره یه و هیچ نیچیری تیدا نیه .»

راوکه رگفتی دا که پاشا چه ندی بو خوانی شاهانه بی ده وی نیچیری بو راوبکا .

کورپه هه موو راوکه ره کانی کوکرده وه وه له گه ل خویدا بردنیه ناو

دارستان و فرمانی دا بازنه یه کی گه وده یان پیک هینا ته نیا به ک ده رگی تیدا بوو . جا خوی چوو له ناوه پراسته وه وه ستاو ئاره زوی خواست نیچیریکی زور بیته ناوئه و بازنه یه . یه کسه ر دووسه د نیچیر پتر هاتنه نار بازنه که و پراوکه ره کان هه موویان پیکاو له شه ست عاره بانه باریان کردن و به ره و مال بوونه وه بوکن پاشا .

به م جوړه پاشا جاریکی تریش تامی نیچیری چه شت که چه ند سال بوو چاری پی نه که وتبوو .

پاشا زوری هه وهس به و پراوه هات و فرمانی دا سه راپای باره گای شاهانه بچنه سه ر زیافته تی پوژی پاشتر . که هه موو کو بوونه وه پاشا به پراوکه ره که ی گوت :

« له بهر نه وهی تو زور زیخ و زیره کی ده بی له ته نیشت من دابنیشی ، پراوکه روه لایمی دایه وه : « جه نابی پاشا ، تو م خوش بی ، من نه وه ندهم به سه که پراوکه ریکی کلولی ده ربارم . »

پاشا سوو پ بوو ، گوتی : « فرمان فرمانی منه ده بی له ته نیشت ن دابنیشی . »

پراوکه ر که له ته نیشت پاشا دانیشت دایکی نازیزی هاته وه بیر . ئاره زوی خواست که یه کی له وانیه ی باره گا باسی دایکی بکات .

هه ره هینده نه و ئاره زوهی خواست یه کسه ر مارشالی خانه دان و پایه به رز گوتی : « پاشا ، به یارمه تی جه نابت ، نیمه مانان هه موو لیره شادو خه ندانین به لام داخو ده بی شازن نیستا له چ حالیکدا بی ؟ ده بی له ناوئه و بورجه داخراوه مابی یان مرد بی ؟ »

پاشا وه لایمی دایه وه : « چه ز ناکه م گویم له باسی نه و ژنه بی که جگر گوشه نازداره که می ده ر خواردی درندان داوه . »

نینجا کوپه که هه ستایه وه و گوتی : « نه ی پاشای گه وده و میهره بان ، شازن هیشتا ماوه و نه مردوه . کوپه که شتان ده ر خواردی درندان نه دراوه . کوپه که تان وا له بهر ده متاندا یه ، من کوپه که ی نیوهم . درو یه . درنده منیان نه خوارد بوو . چیشته که ری سه گسار منی دزی بوو . نه و کاته ی که دایکم منی له سه ر کوشی بوو وله ناو باخچه خوی لی که وتبوو منی له دایکم دزی بوو و خوینی مریشکی به سه ر کراسی دایکم دا رشتبوو تا توو خه لک و خوا بپروا بکن که درنده منی خواردوه . »

نینجا تووله ره شه زنجیری زیر له مله که ی هینا و گوتی : « نه م تووله ره شه ده بینی ؟ نه مه چیشته که ره خو پیری و تاوانباره که یه . »

پاشان فهرمانی دا هه ندی په نگره ئاگریان هیئاو سه گه که ناچار بوو تا
گری له زار هاته ده ری له بهر دم خه لکه که په نگره ئاگری خوارد .
ئینجا کورپه رووی کرده پاشا و گوتی : « ده ته وی چیشته که به
شیوه ی راسته قینه ی خوی ببینی ؟ »
پاشا گوتی : « نا » .

کورپه ئاره زوی خواست چیشته که ببیته وه بنیاده م . دم وده ست
چیشته که بوه وه چیشته که ری جاری جاران ، به به ره لبینه ی سپی و
چه قوی بهر که مه ره وه له وی په یدا بوو .
پاشاکه که چاوی پی که وت قینی جوشا و فهرمانی دا فرییان دایه ناو
قوولترین زندان .

پاوکه که وته وه قسه و گوتی : « بابو گیان ، چیشته که ری به دم زه ب
کچیکی تی که یاند بوو که بمکوژی هر چه نده نه گه ر کچه منی بکوشت بایه
خویشی سه ری تی ده چوو به لام به مهره بانای خوی فهرمانی چیشته که ری پی
شیل کردو منی پژگار کرد . بابو ، چه زده گه ی نه و کچه میهره بانه ببینی ؟ »
پاشا گوتی : « نا . چه زده که م . زور به خته و هرو سه ربلند ده بم
بیبینم . »

کورپه گوتی : « باوکه گیان ، جاری تر ته ماشایه کی بکه که له بهر گی
گولیکی جوان دایه . »

دهستی برده ناو گیرفانی و میخه که که ی ده رهینا . پاشا قهت میخه کی
وا جوانی نه دی بوو . ئینجا کورپه که گوتی : « ئیستاش له قالبی
راسته قینه ی خویدا ببینه . »

که نه م ئاره زوه ی به سه زاردا هات کچه به و په پی جوانی و قه شه نگی و
چه له نگی له بهر ده میان قیت بوه وه . نه وه نده جوان بوو گه وره ترین
نیگار ی و جوانی پی ناکیشری .

پاشا خانم و خاتوون و قه ره واشی ناردن بو ناو بورجه که تا شازن بیته وه
سهر خوانی شاهانه به لام تا نه وان گه یشته ناو بورجه که شازن تا قه تی
خواردن و خواردنه وه ی نه ما بوو . شازن گوتی : « نه و خویه میهره بانه ی
که نه و ماوه دوورو دریزه ژیان پاراستم ئیستا نه م زوانه ده مباته وه
هه قان . »

دوای سی پوژ ، شازن ئه مری ههقی به جی گه یاند . له کاتی جه نازهو
دابی ناشتندا ئه و دوو کوتره سپیهی له کاتی به ندیتیدا پوژی دوو جار
خواردنیان بو دهینا هاتن به گه لی که وتن و به سه رگوپه که یدا سووپانه وه .
پاشا فه رمانی دا چیشته که ری به دکاریان کرده چوار له ت . به لام دلی
ئه وهنده که یلی خه فته بوو ، ئه وهنده به ئازار بوو ، زوری نه برد ئه ویش
مرد .

کوپه که ش ئه و کچه ی له خوئی ماره کرد که کرد بوویه میخه ک و له گه ل
خوئی هیئا بووی . زه ماوه ندیکی خوشیان کردو به شادی پیکه وه زیان .
ئه وهنده ی من بزانه ئیستاش هه ر ماون .

۷ - شازنی ههنگ

جاریکیان ، دوو کوری پاشایهک سه ری خویان هه لگرت و که وتنه گه پزانو به زم و پرابوردن ، که وتنه ناو گرفت و ناخوشی ژیان و له گه پانه وه مال بی ئومید بوون .

ئه م دوو برایه برایه کی بچوکیان هه بوو ، ناوی (وتلینگ) بوو . که براکانی ماوهیهک پی چوو هر نه هاتنه وه ئه ویش سه ری هه لگرت و چوه دوای براکانی . پاش ماوهیهک براکانی دوزیه وه . براکانی که چاویان پی که وت گالته یان به ساویلکه یی برایان هات که وا تی گه یشته بوو ده توانی له م دونیایه سه رده ربكات ، ناخره قیان بوو چونکه خویان به م هه مووفیل و زیره کی و که له کاتیه نه یانده توانی سه ر له م دونیایه ده ربکه ن .

هه ر سی برا پیکه وه رویشتن ، گه یشته شاره میروویهک . دوو برای گه وره تری و یستیان شاره میروه که تیک بدن و ته ماشا بکه ن چون میروه کان له ترسان به هه موو لایه کدا پاده کهن و هیلکه کانیان ده گوازنه وه . به لام (وتلینگ) پی گوتن : « برام ، واز له م به سته زمانه بچوکانه بینن . چه ز ناکه م سه خله تیان بکه ن . »

له وی پته بوون . رویشتن . گه یشته گویمک کومه له مراویهک مه له وانیان تیدا ده کرد . دوو برای گه وره تری و یستیان دوانیان لی بگرن و بیانخون به لام دیسان وتلینگ پی نه دان و گوتی : « برام ، واز له م په ورانه بینن چه ز ناکه م بیانکوژن . »

له ویش تیه پین . رویشتن . گه یشته پوره ی هه نگیک که له دره ختیکی دا بوو . نه وه نده ی هه نگوین تیدا بوو له سه ری ده پزایسه وه و به قه دی دره خته دا ده هاته خواره وه . دوو برای گه وره تری و یستیان ناگریک له ژیر دره خته که بکه نه وه بو نه وه ی هه نکه کان قانگ بدن و بیانخکینن و هه موو هه نگوینه که بیه ن به لام وتلینگ لیان نه گه را ، گوتی : « برام ، واز له م گیانداره بچوکانه بینن . چه ز ناکه م بیانخکینن . »

دیسان هه ر سی برا رویشتن . نه مجاره گه یشته کوشکیک ته ویله کانی پر ئه سپ بوون ، به لام هه موو ببوون به به رد .

براکان به ناو هه موو ژوره کاندایه گه پان تا گه یشته ده رگای ئه و دیو . ده رگاکه سی قوفلی لی درا بوو . کونیکی تیدا بوو . له و کونه وه ته ماشای

ژوره و هیان کرد دیتیان کابرایه کی بچکوله ی ردین سپی له بهردهم میزیک دانیشتهوه . یه ک دوو جار بانگیان کرد . کابرا گوئی لی نه بوو به لام له گال بانگی سینه م کابرا هه ستایه وه ، قوفله کانی کرده وه و هاته دهره وه . بنی نه وه ی هیچ قسه یه ک بکا بردنی بو سهر میزیک ی پر خواردنی هه مه جزر . هه رسی برا تا تاثیر بوون خواردیان و که له خواردن بوونه وه پیره میزد هر یه که ی برده ژوریک بو نووستن .

بو سبه ینی ، کابرای کورته بالای ردین سپی چوو برا که وره که ی به ئیشارهت برده سهر میزیک ی به رد . میزه که سی شتی له سهر نووسرا بوو کوشکه که به و سی شته که له سیحر رزگار ده بوو . یه که م نه وه بوو هزار دانه مرواری کچی پاشا له ناو دارستاندا له ژیر شینکه دایه ، ده بنی لینیان بگه ری و بیاندوزیته وه . نه گه ری که ی نه م نه رکه وه نه ستو بگری و تا پوژارا ته وای نه کا بگره نه گه ری که دانه مرواریش مابنی پی نه دوزیته وه نه را ده بنی به به رد .

برای گه وره بو ی دهر چوو . نه و پوژه تا ئیواری گه پرا ته نیا سه دانه مرواری دوزیه وه . نووسینی سهر میزه که هاته جی . کابرا بوو به به رد . پوژی دوهم ، برای دوهم کاره که ی گرته نه ستو به لام له برای یه که م باشتر نه بوو . ته نیا دوو سه د مرواری دوزیه وه بو ئیواری بوو به به رد .

ئینجا نوره ی وتلینگ هات . وتلینگ له ناو شینکه دا که وته گه پاران د پشکنین به لام مرواری دوزینه وه نه وهنده ناخوش بسور له خوی بیزارد که وه ری بوو ، چوو له سهر به ردیک دانیشته و ده سستی به گریان کرد . له و کاته دا شای میروولان هات پینچ هه زار میرووله ی به دوو خوی دا بوو . نه و میروولانه بوون که کاتی خوی وتلینگ سکی بی سووتان و پرزگاری کردن . زوری نه برد میرووله کان هه موو مرواریه که یان گسور کرده وه و کردیان جوخین .

دووهم شت که له سهر میزه به رده که نووسرا بوو نه وه بوو : کللی ژوروی نووستنی کچی پاشا له ناو گووم دهر بینی . وتلینگ چوه سهر گوومه که وه ناگاد نه و مروایانه هاتن که وه ختی خوی له مردن پرزگاری کرد بوون . خویان له ناو نقووم کردو کللیه که یان له بنی ناوی دهر هینا .

سینه م شت له هه موویان زه حمه تتر بوو ، نه ویش نه وه بوو : سی کهه پاشا له خه ودا بوون ده بوایه بچی له و سی کهه پاشایه جوانترین د ناسکترینیان ده ست نیشان بکات . کهه کان هه موو زور پیک ده چون ته نیا جیاوازیان نه وه بوو پیش نه وه ی بخه ون هه ری که جوړه شیرناتیه کی

جودای خوارد بوو - گه وره که کلوشه کریک ، دوه نه ختی شه ربه ت ،
سییه م که و چکه هه نگوینیک . لیره دا شاژنی نه و هه نگانه ی کاتی خوی
وتلینگ له مردن پزگاری کردبوون هات و لیوی هه رسی کچه کانی تام کردو
له سه ر لیوی نه وه یان هه لنیشت که هه نگوینی خوارد بوو . به مه وهش
کورده پاشاکه زانی کامه یان هه لنیژی و له وهش بردییه وه .

به م جوړه سیجره که شکا . هه موو که س و هه موو شتی له خه وی به ردین
واگا هاتن و که وتنه وه شیوه ی راسته قینه ی خویمان .

وتلینگ کچه پاشا هه ره بچووک و هه ره نازداره که ی بو خوی هیئا و پاش
مه رگی باوکی کچه ش ، خوی بوو به پاشا به لام دوو براکه ی تر ناچار بوون
به دوو خوشکه که ی تر پازی بن و له که لیان هه ل بکه ن .

۸ - شهش قورینگ

جاریکیان ، پاشایهک له ناو دارستانیکی گه وره داراوی ده کرد ، هینده به غار که وته دواي کئیوهک هیچ پیاویکی نه گه یشتی . که نیواره داهات ، پاشا هه لوه سته یه کی کردو ته ماشای ده وره بوری خوی کرد بینی رینی بزر کردوه . زور که پرا هیچ رینگای نه دوزیه وه ، کت و پیر چاوی به پیره ژنیک که وت به لاکه لاک و سه ره قانندن بو کنی ده هات . تومه ز پیره ژن سیحرباز بوو . پاشا گوتی : « ژنی باش ، نه ری کام ری له م دارستانه ده چینه دهره وه ؟ پیم پیشان ناده ی ؟! »

ژنه وه لامی دایه وه : « به دی کوو ؟ جه نابی پاشا . پیت پیشان دده م به لام مهرجیکم هه یه . نه گه ربه جینی نه هینی قهت له و دارستانه ددرناچی . لیره سه رده نییته وه . »

پاشا پرسى : « بلی ، مهرجه کهت چیه ؟ » پیره ژن گوتی : « کچیکم هه یه وه کوه موو کچیکی نه م دونیایه جوان و نازداره . نه گه رپنی رازی بیت و به ژنی خوتی قبول بکه یت و بیکه یته شازن رینگای له دارستان دهرچوونت پیشان دده م . »

پاشا له بهر نه و گرفته ی تینی که وتبوو به مهرجه که رازی بوو . پیره ژن بردیه ناو خانوه بچووکه که ی خوی . که چوون کچه که له بهر ئاگر دانیشتبوو . کچه به پیر پاشاوه چوو . هه ر چه نده کچه که کچیکی جوان و نازدار بوو به لام پاشا کچه ی نه که وته بهر دل و به زور له خوکردنه وه ته ماشای کرد ... به لام ناچار بوو دهستی گرت و له پیش خوی خستیه سه ر نه سپه که ی و پیره ژن رینی پیشان داو پاشا رویشت و زوری نه برد گه یشته وه کوشکی شاهانه و زه ماوه ندی گیرا .

پاشا پیشتر ژنی هینا بوو . ژنه که ی مرد بوو ، هفت مندالی له پاش به جی مابوو : شهش کور و کچیک . پاشا له هه موو مولکی دونیا خوشتری ده ویستن . پاشا ترسا نه وهک زردایک به چاکی له گه لیان نه جوولیتیه وه و جه زره به بیان بدا بویه بردنیه کوشکیکی سه ربه خوی ناوجه رگه ی دارستانه که .

منداله کان له و کوشکه شرابوونه وه . رینی کوشکه که زور سهخت و هه له مووت بوو . پاشا گلۆله به نیکی سهیری هه بوو به خیرا نه و گلۆله به نه

نه بایه خویشی به کوشکه که نه ده که وت . ئه و گلوله سه یرو سه مه رده په
پیره ژنیکي زانا دابوونی . پاشا هه موو جاری گلوله که ی فری ددا .
گلوه که ده بوه وه به پیشی دا تل ده داو ده رویشت و پاشایش ده چود دروی
تا ده گه یشته کوشکی .

پاشا زور ده چوه دیده نی منداله نازیزه کانی . شازن به بزر بوونی پاشا
دی ته نگ ده بوو . شازن لینی بوو به مه راق بزانی بوچی پاشا هه ر به ته نی
ده چینه ناو دارستان .

پاره یه کی زوری به به رتیل دا نوکه ره کانی پاشا ئه وانیش نه نینه که یان بو
ناشکرا کرد و باسی گلوله که یان بو کرد که رینمایی پاشا ده کا . شازن
نوقره ی لی هه لگیرا تا وی که وت پاشا گلوله که ی له کوئی داناوه .

شازن هه ندی کراسی بچووکي نارمووشی دروست کردو هه ر یه که
سیحری لی کردن - ناخر له دایکی فیری سیحر ببوو - روژنیکیان که پاشا
سوار بوو بو راو ، شازن کراسه کانی هه لگرت و گلوله به نه که ی پاشای
هیناوه لی دا ، گلوله که وته تل خواردن و شازن که وته شوینیه وه .
منداله کان که له دووره وه دیتیان یه کیک هات وایان زانی باوکی نازیزانه
دیده سه ردانیان به شادی و هه لبه زینه وه به پیره وه چوون . شازنی به دکار
یه که و کراسی به سه ر دادان . هه ر هینده کراسه کان به له شیان که وت هه ر
یه که بوو به قورینگیک و به ناو دارستانه که دا له شه ققه ی بالیان داو فرین .

شازن زور به شادومانی که رایه وه مالی چونکه منداله کانی له کول
بوه وه ، به لام له به ر ئه وه ی کچه که له گه ل براکانی نه چوه پیشوازی شازن ،
شازن هیچی ده ره ه ق نه ده زانی .

روژی پاشی ، پاشا چوه سه ردانی منداله کانی به لام له کچه که به و لاوه
که سی نه دی . له کچه که ی پرسی : « ئه دی کوا براکانت ؟ »
کچه وه لآمی دایه وه : « ئوه ! باوکه گیان ! رویشتن و به جیبان
هیشتم . »

ئینجا بوی باس کرد چون له په نجه ره وه بینی براکانی بوون به قورینگ و
به ناو دارستان دا فرین . هه ندی په پیشی پیشان دا که له قورینگه کان
به ربوه وه وله حه وشه هه لی گرتبوه وه .

پاشا زور په ست و غه مبار بوو به لاد ته ت به خه ونیشی دانه ده هات شازن
نم کرده وه ناله باره ی کردبی و ئیشه که له بن سه ری ئه و بی .
پاشا ترسا نه وه ک کچه که ی له و چوله وانیه بدزری ، داوای لی کرد له

که لی بچیته وه به لام کچه که زور له زرایکی ده ترسا بویه له باوکی پارایه وه .
 ماوه ی بدا ته نیا شه و یکی تر له کوشکی ناو دارستانه که بمینیته وه .
 کچه له دلی خویدا گوتی : « نابی چیتر لیره بمینمه وه . ده بی بجم به
 دواى براکاندا بگه ریم . »

که شه و داها ت یه کسه ر رایکرده ناو دارستان . نه و شه وه هر ر وشت .
 پوژی پاشتریش هر ر وشت تا شل و شه که ت بوو . چیتر لاقی له دوو
 نه هات . گه یشته زنجیکی ساده و ساکار . چود ژوورده و دیتی شه ش
 پنخه فی بچووی تیدا بوو . نه یویرا له ناو هیچیکیان بخه وی . چوو خزیه ژیر
 یه کیکیان و له سه ر ته ختی ره ق راکشا و به هیوای شه و یکی شاد پالی
 دایه وه . به ره به ری پوژاوا گونی لی بوو ورشه یه ک هات . دیتی شه ش
 قورینگ له په نجه ره وه هاتنه ژووری . له سه ر زه وی نیشتن و خویان
 راوه شاندا تا هه موو کورک و په ریان لی بووه و ، نینجا وه ک کراس پیستی
 قورینگانیان له سه ر خو دا که لاند و بوونه وه بنیاده م . کچه که چاوی پی
 که وتن ناسینی وه ، زانی براکانی خویه تی . خه نی بوو . له ژیر پنخه فه که
 هاته دهره وه . براکانیش که دیتیان خوشکیان هاتوه زوریان هه وه س پی
 هات به لام شادی و هه وه سه که یان دریزده ی نه کینشا . به خوشکیان گوت :
 « خوچه ، لیره مه مینه وه . نیره مه کوی دزانه . دز بین لیره بتبین
 ده تکوژن . »

خوشکی بچکوله گوتی : باشه ، نه دی نیوه ناتوانن له سه رم وه ده ننگ
 بین . »

براکان وه لامیان دایه وه : « نه ، نیمه پوژی ته نیا نیواران چاره که -
 سه عاتیک ده توانین پیستی قورینگان فری بدهین و ببینه وه بنیاده م پاش
 نه وه ده بینه وه قورینگ . »

خوشکه که نه م قسه یه ی بیست گریاو گوتی : « باشه ، هیچ چاره یه ک
 نیه بوژگار بوونی نیوه ؟! »

براکات وه لامیان دایه وه : « ئوه ! نه ، هه شبی بوژوورگرانه . ده بی
 شه ش سالی ره به ق نه قسه بکه ی ، نه پی بکه نی . له و ماوه یه شدا ده بی
 شه ش کراس له گولی نه ستیروکه بچنی . نه گه ر پینش ته واو بوونی
 وه دخته که و رایى کردنی نیشه که یه ک وشه ت له زار بزه لی هه موو
 ماندوو بوونه که ت به فیرو ده روا . تا نه و قسانه یان کرد چاره که سه عاته که
 ته واو بوو . هه موو بوونه وه قورینگ و فرین و بوی دهرچوون . »

کچه که بریاری دا نه گهر ژبانی خویشی له سهر دان بی براکانی بزگار بکات . له زنجه که رویشته و که وته ناو جهرگه ی دارستان ، چوه سهر درهختیک و شهوی له وی کرده وه . بو به یانی که وته سهر نیش . نه ستیروکه ی کو کرده وه و لیکی دوورین . بو قسه ، که س نه بوو قسه ی له گه ل بکات ، بو پیکه نینیش ، هیچ ناره زوی پیکه نینی نه بوو . جا دانیشته و له نیشه که ی به ولاره به ری وه هیچ نه بوو .
ماوه یه کی زوری به م شیوه یه برده سهر .

به ریکه وت ، پاشای نه و ولاته روژنی راوی به ردایه ناو دارستانه کو هندی راوکه ر چوونه بن نه و درهخته ی کچه که ی له سهر بوو . بانگیان کرد : « نه توچی ؟ کئی ؟ » کچه هیچ وه لای نه دانه وه .
هاواریان کرد : « وهره خواری ، چیت لی ناکه یین ! » به لام کچه ته نیا سهری له قاندو هیچی تر .

که به پرسیاران هه راسانیان کرد ، کچه گهردانه ی زیبری بو به ردانه وه تا وازی لی بینن به لام وازیان لی نه هینا . نینجا که مهری بو هاویشتنه خواره وه نه ویش دادی نه دا ، گورده وی بو فری دان هه ر که لکی نه بوو . هه رشتیکی له به ری دا بوو یه ک یه ک دایکه ندو بو ی هه لدان تا ته نیا فستانی له به رما به لام هه مووی بی فایده بوو . راوکه ره کان وازیان لی نه هینا . به سهر درهخته که هه لگه ران و کچه یان هینایه خواری و بو پاشایان برد .

پاشا لینی پرسی : « تو کئی ؟ نه وه له سهر نه و درهخته چیت ده کرد ؟ » کچه هیچ وه لای نه دایه وه . پاشا هه ر زمانیکی ده زانی کچه ی بی ناخافت کچه هه ر کپ بوو و نه هاته دهنگ .
له بهر نه وه ی کچه که زور جوان بوو ، پاشا ههستی خوشه ویستی درهقه بزووت . به تیه ی خوی لی پیچاوه له پیش خویه وه سواری نه سبی کرد و برده وه کوشکی . فرمانی دا دهسته به رگیکی به هاداریان کرده بهر ، کچه نه وه نده جوان بوو ده تگوت گزنگی به یانه به لام نه وه نده هه بود ورته ی له ده م نه ده هاته دره وه .

پاشا کچه ی له ته ک خویه وه برده سهر خوان . نه شقی کچه و روومه ت گولیی و بی نازی کچه کاریکی وای له دلی کرد بوو ، گوتی : « من به م ژنه رازیم و له مه بترازی له دنیا دا که سی ترم ناوی . »
نیدی زوری نه برد کچه ی گواسته وه .

پاشا دایکیکی به دکاری هه بوو به م ژنه ی کوربه که ی رازی نه بوو . هه میشه قسه ی خرابی درهقه شازن ده کرد ، ده یگوت : « کئی ده زانی

ئەم كچە تىوہ لە كوئى ھاتوہ ؟ لال وپتە ، قسە يەك نازانى ، ئەوہ شايەنى پاشايان نىہ .

سال وەرسوورايەوہ شاژن نوبەرەى بوو . پيرەژنى بەدكار كۆرپەكەى فراند و دەمى شاژنى بە خوئين کردو چوہ لای پاشا گوئى : « ژنەكەت بنيادەمخۆرە . » پاشا برۆای نەکردو لى نەگەرە كەس توخنى ژنەكەى بگەوئى . شاژنیش زۆر بە كړو بى دەنگى ، زۆر بە ھىمنى ، خەرىكى دروونى كراسەكان بوو و گوئى بە ھىچ شتى نەدەدا .

بو جارى دوہم كە شاژن كووپىكى قشت و خشكوكى بوو ، پيرەژنى بەد كار ھەمان فيلى لى كرد بە لام پاشا ھىچ برۆای بەقسەكانى نەكرد ، گوئى : « ژنى وا باش و دلنەرم قەت شتى وای لى ناوہشيتە ھوہ . ئەگەر لال نەبى و زمان بگەرئى و بتوانئى بەرگرى لە خوئى بكات بى تاوانىكەى وەكو روژى نيوہرۆ ئاشكرا دەبئى . »

بو جارى سىيەم شاژن مندالى بوو ، پيرەژن كۆرپەكەى بردو شاژنى تاوانبار كرد كە نەيتوانى قسەبكات و پاكانە بو خوئى بكات . پاشا ھىچى لە دەست نەما ئەوہ نەبى كە شاژن بداتە دادگا . دادگا برىارى دا بە زىندووى چاوان بيسووتينن .

ئەو روژەى داندرا بوو حوكمەكەى جى جى بگەن ، دواروژى ئەوشەش سالە بوو كە ژنە دەبوو ئەو ماوہىيە نە قسە بكات و نە پى بگەنى بو ئەوہى بتوانئى برا ئازىزەكانى لە سىحرى پيس رزگار بكات . تا ئەو كاتەش ھەر شەش كراسەكە تەواو ببوون ، تەنيا يەكنى نەبى قولى چەپەى ما بوو .

كاتى كچەيان برده سەر كۆمەلە دارەكە ، كچە ھەر شەش كراسى لە بن ھەنگلى ناو چوہ سەر كۆمەلە دارەكە ، ھەر ماپوو ئاگرى تى بەردەن كت وپر تا ھىزى تيدا بوو كرديە ھاوارو قيرين و گازى ، ئاخىر شەش قورينكى بە ئاسمانەوہ دى بوو دەھاتن . زانى روژى رزگارى نزيك بوئەوہ ، ئيدى لە خەنى خوشيان دلى كەوتە گورپەگورپ .

قورينگەكان باليان لىك دا . لىك نزيك بوونەوہو بە دەورى دا سوورپانەوہ . ئەویش كراسەكانى بەسەر دادان . كە بەسەرى دادان پىستى قورينگانىان لەسەر داكە لاو كەوتنە قالبى جاران و بە ساغ و سەلامەتى لەوئى وەستان بەلام ئەوہندە ھەبوو لەبەر ئەوہى كراسىكيان قولى چەپەى تەواو نەببوو ، براى كچكە لە باتى قولى چەپەى بالىكى قورينكى پيوہ ما بوو .

ئيدى ھەموو باوہشيان بە يەكدا كرد و يەكتريان راموسى . شاژن چوہ

لای پاشا که به سه رسامیه وه وهستا بوو سه ییری ئه م دیمه نه ی ده کرد ، پنی
گوت :

« میردی ئازیزم ! ئیستا زارم بوه وه وه ده ویرم پر به دل قسه ت بو بکه م و
پیت رابگه یه نم که من بی تاوانم . به لاش تاوانباریان کردم . »

جا بو ی گیرایه وه پیره ژن غه دریکی چه ند گه وره ی لی کرده ، چون هر
سی کورپه ی لی دزیوه و شاردونیه ته وه . پاشا دلی دایه وه و ناردی دایکی
به دکاریان هیئا له سه ر کومه له داره که به ستیانه وه و ئاگریان تی به ردا ولی
گه ران تا کل و کوی دامرده وه .

پاشا و شاژنیش له گه ل هر شه ش براکان چه ند سال و عه یامیک به
به ته باو تفاقى و به شادی و هیمنی ژیان .

۹ - ماسیگروژنه که ی

هه بوو .. نه بوو .. ماسیگریک هه بوو ، به خوو به ژنه وه له زنجیکی بچووک و شپری دهم ده ریا دا ده ژیا . کابرا هه موو پوژی ده چوه پاره ماسی و ماسی ده گرت .

پوژیکیان دانیشتبوو سه یری قوولایی ئاوی بریقه داری ده کرد ، ههستی کرد چه نگاله که ی شتیکی پیوه یه ، که رایکیشایه وه ، دیتی ماسیه کی گه وره ی پیوه یه . ماسی پیی گوت :

« ماسیگر ! گویت لی بی . تکات لی ده که م مه مکوژه ، من ماسیه کی ئاسایی نیم . شازاده یه کی سیحرئه نگاوتووم . کوشتنی من چ قازانجی تو ی تیدا نیه ، من به که لک خوران نایه م . تکایه فریم ده وه ناو ئاو و لیم گه ری بو خووم مه له وانی بکه م .»

ماسیگر گوتی : « ئوی ، ئوی ! پیویست به وه موو پارانه وه یه ناکات ، مادام ماسیت و قسه ده که یت فریت ده ده مه وه ناو ئاو .»

ماسیگر ماسیه که ی فری دایه وه ناو ئاوی ورشه دار و ماسی به ره و بنی ده ریا نفووم بوو و تیریژه خوینیکی له دوو به جی ما .

ماسیگر هه ستاو به ره و مال بوه وه بو کن ژنه که ی . ژنه گوتی : « پیاویژگه ! نه مرو هیچ شتت نه گرت ؟»

کابرا گوتی : « نه خیر . ته نیا یه ک ماسیم گرت ئه ویش لیم هاته ده نگ و گوتی من شازاده یه کی سیحرئه نگاوتووم . ئیدی فریم دایه وه ناو ئاو .»

ژنی مه کرو گوتی : « باشه ، داوای هیچت لی نه کرد ؟»

کابرا (وتی) : « نه ! داوای چی لی بکه م ؟»

ژنه که گوتی : « تهاوو ، چون داوای چی لی بکه ی ، له وه خراپتر ده بنی که ئیمه له م زنجه شره دا ده ژین . ده بوو به لانی که مه وه داوای خانوویه کی

خوش و باشی لی بکه ی . برو هه ر ئیستا بکه ریوه دهم ده ریا . بانگی بکه . پیی بلی خانوویه کی خوشم ده وی . هه لبه ت خانوویه مان پیی ده به خشی .»

کابرا گوتی : « تهاوو ! جا من چیم داوای شتی وای لی بکه م ؟»

ژنه گوتی : « ئاخر ، توئه و ماسیه ت گرتوه و به ره للات کرده هه لبه ت له

پاداشتی نه م چاکه یه دا نه م ئیشه ت بو ده کا . ده هه سته هه ر ئیستا برو .»

کابرا زوری چه زنده کرد بچی به لام نه یویست دلی ژنه که ی بشکینی ،
نه وه بوو که پایه وه که نار دهریا . دهریا بریق و باق و گه شیی جارانی نه ما
بوو . رهنگی سه وزیکی ته لخیی دهنواند . ماسیگر له دم دهریا پراوه ستار
گوتی :

هو ماسی ، ماسی نیوده ریا !
تکایه گویم لی بگره
(نیلزهبیل) ی ژنم داخوآزیه کی هه یه
منی نار دوه تکای به خششیکت لی بکه م .

ماسی به مه له وانی هاته سهر ئاو و گوتی : « باشه ، فه رموو چیت
دهوی ؟ »

کابرا گوتی : « بویه بانگم کردی چونکه ژنه که م ده لی که تو م گرتوهر
به ره للام کردووی ده بویه داوای شتیکیت لی بکه م . جا ژنه که م نایه وی
چیت ره و زنجه شره ماندا بژی ، خانوویه کی خوشی دهوی . »
ماسی گوتی : « پر وه مالی ، تا ده که یته جی ئاره زووی ژنه که ت هاتوئه
دی . »

کابرا چوه وه مالی . دیتی زنجه شره که ی نه ماوه ، بوته خانوویه کی
خوش و ژنه که ی له به ر ده رگا له سهر کورسی دانیشتوه . ژنه دهستی میردی
گرت و گوتی : « وه ره ته ماشای ژوره وه بکه ، بزانه نه م خانوه له زنجه که ی
جاران باشتر نیه ؟ »

چوونه ژوره وه : ژووری دانیشتن ، ژووری نووستن ، نان دین ،
ژووری ئازووقه و ئامان . خانوه که چه وشه یه کی بچووی هه بوو پری
مریشک و مراوی بوو ، باخچه یه کی بچووکیشی تیدا بوو تژی ته په و سه وزه
بوو .

ژنه گوتی : « سه یرکه ، نه م خانوه خوش نیه ؟ »
کابرا گوتی : « با ، هه ر پایه دار بی ، ژیانمان لیره زور شادو
به خته وه ره . »

ژنه گوتی : « با بزاین چون ده بی ؟ »
هه رچی به نسیب بوو خواردیان و چون نووستن . هه فته یه ک یان
زیاتر ، هه موو شتی به ریک و پیک و پویشت . پاش نه و هه فته یه ژنه که به
میردی گوت :

« پياويڙگه ، گویت لی بی ، ئەم خانوہ زور تہ نگ و تریسکە و باخچە کە ی زور بچووگە . ماسیہ کە دەتوانی خانوویہ کی گە و رە ترمان پی کە رەم کات . من دەمەوی لە کۆشکیکی بەردینی گە و رە دا بژیم . برۆ لای ماسی و پیی بلی کۆشکیکمان پی ببە خشی . »

کابرا گوئی : « ئوی ، حورمی ، ئیمە ئەم خانوہمان سەرو زیادە چ لە کۆشک و سەرا بکە ی . »

ژنە کە گوئی : « قەیدی نیە ، تۆھەر هیندە برۆ لای ماسیہ کە ، ئەو بۆمان پیک دینی . »

کابرا گوئی : « نە خیر ، حورمی . ماسی ئەو خانوہی بە ئیمە بە خشی بە سسە . نامەوی پرووی هیچی تری لی بنیم با لیمان لە پک رانە چی . »

ژنە کە گوئی : « ھەر دەبی بجیت . بە رامبەر بە و چاکە ی تۆ لە گە لت کردوہ ئەو ەندە ئیشە ت پڕ بە دل بۆ دەکات . تۆ برۆ ھەقت نە بی . »

کابرا دلی پەست بوو بە لام ناچار بوو بە نیگە رانی چوو . لە دلی خویدا گوئی : « شتی وا راست نیە . »

چوو ، دیتی دەریا سەوزایی جارانی نە ماوہ . وایە کپ و هیمنە بە لام زور پەش و تاریہ . لە کە نار دەریا راوہ ستا و گوئی :

ھو ماسی ، ماسی نیو دەریا !

تکایە گویم لی بگرە .

(ئیلزە بیل) ی ژنم داخوازیہ کی ھە یە

منی نار دوہ تکای بە خشیکت لی بکە م .

ماسی گوئی : « فەرموو ، ئەمجارە چیت دەوی ؟ »

کابرا بە نیمچە ترسینکە وە گوئی : « ژنە کە م کۆشکیکی بەردینی گە و رە و زلی دەوی ! »

ماسی گوئی : « برۆ مالی ، تا دەگە ی تە وە جی ژنە کە ت لە بەر دەرگای کۆشکیکی بە دلی خوی وە ستاوہ . »

کابرا پویشت وای دەزانی ئەو جوورە کۆشکە ی بۆ نابی : بە لام کە گە یشتە وە جی دیتی ژنە کە ی لە سەر کۆسپە ی کۆشکیکی زلی بەردین

وہ ستاوہ و چاوہ پیی چوونە ژوورە وە دەکات .

ژنە دەستی میری گرت و گوئی : « وەرە بجینە ژووری »

چوونه ژووره وه : هۆلیکی به رفر اوای مه پمه پ ، کومه ئی نوکەر
به رده ست که هاتن ده رگای گه وره یان بو کردنه وه ، سه ر دیواره کان به
مافووری جوان رازابوونه وه ، ژووره کان کورسی و میزی زیریان تیدا بوو ،
فه شی به هادار راکرا بوون ، چلچرای بلوور به ساپیتهدا شوپر بیوونه وه ،
میز خوشترین خوراک و گرانترین شه رابی له سه ر ده پزایه وه . کۆشکه
حه وشه یه کی گه وره ی به به ره وه بوو . ته ویله ی ئه سپان و گه وری گایان و
زور گالیسکه ی نایابی تیدا بوو . باخچه یه کی خوش و گه وره له و په ری
حه وشه دا بوو تژی گولی جوان و دره ختی به رداری نازدار بوو . نیومیل به
لاوه ش گۆره پانیک هه بوو نیری و بزنه کیوی و که رویشک و هه رچی دلت
بخوازی تیدا بوو .

ژنه که گوتی : « ئه مه ت بی چونه ؟ »

کابرا گوتی : « هه ر به رده وام بی ، ژیانی ناو ئه م کۆشکه جوانه خوش
بی وه یه . »

ژنه که گوتی : « بیریکی ئی ده که ینه وه . »

چوون نوستن .

بو به یانی یه که م جار ژنه که خه به ری بووه . تازه به یانی دا بوو . هه
له ناو جی له په نجه ره وه ده شتی رازاوه ی ده ورو به ری ماله وه ی بینی .
میرده که ی هیشتا له شیرین خه ودا بوو ئانیشکیکی ئی داو گوتی :
« پیاویژگه ، رابه سه رخو ، له و په نجه ره وه سه ر له ده ره وه هه لکیشه ،
ته ماشای ئه م ناوه که ، چه ند خوشه ببین به پاشای ئه م هه موو ولاته ؟! ده
هه سته برۆ لای ماسیه که .. پیویسته ئیمه ببین به پاشا . »
کابرا گوتی : « حورمی ، به سیه تی ، پاشایه تیمان بوچییه ؟ من خوم
نامه وی بيم به پاشا . »

ژنه گوتی : « توناته وی بیی به پاشا ، من ده مه وی . هه ر ئیستا برۆ لای
ماسیه که . من ده مه وی بيم به پاشا . »

کابرا گوتی : « حورمی ، تو پاشایه تیت بوچییه ؟ من ئه و جووره داوایه له
ماسی ناکه م . »

ژنه گوتی : چۆن داوای ئی ناکه ی ؟ هه ر ئیستا ده بی بچی . من ده بی
بیم به پاشا . »

به م جووره کابرا چوو . زور زور عاجزو غه مبار بوو که ژنه که ی ده یه وی
بیی به پاشا . له دلی خویدا گوتی : « شتی وا راست نیه ، راست نیه . »

کاتی گه یشته پوځ ده ریا . دیتی ده ریا رهش و تارو شله ژاوه . بوئی
خراپه و به دکاری لی دی . راوه ستاو گوتی :

هو ماسی ، ماسی نیو ده ریا !
تکایه گویم لی بگره
(ئیلز هبیل) ی ژنم داخو ازیه ی هه یه
منی ناردوه تکای به خششیکت لی بکه م .

ماسی گوتی : « باشه ، نه مجاره ژنه که ت چی ده وی .
کابرا گوتی : « تو اهووا ! ده یه وی بیی به پاشا »
ماسی گوتی : « برپوه . تا ده که یته وه جی ژنه که ت بوته پاشا .
کابرا گه راپیه وه . که گه یشته وه لای کوڅکی ، دیتی کوڅک له جارن
گه وره تر بوه و بورجیکی نه خشینی زلی بو زیاد بوه . پاسه وانیک له به رده رگا
وه ستاوه . هه ندی سه ربازیش ده هوئل و شه یپور لی ده دن . که چوه ناو
کوڅک پینی هه موو شتی زیرو مه رمه ر بوو ، ته نانه ت په رده و پویله کانیش
مه خمه ل بوون و گولنگی زیریان پیوه بوو . ده رگای هوئل له سه ر پشت بوو .
سه راپای باره گای شاهانه کو ببوونه وه . ژنه که ی له سه ر عه رشیکی زیرو
نه لماسی به رز دانیشتبوو . تاجیکی زیروی له سه ر بوو ، گالوکیکی زیروی به
دهسته وه بوو . له م لاوله و لایه وه قه ره واش و که نیزه ک به ریزه وستا بوون و
هه ریه که نه ختی له وه ی دی کورتر بوو .
کابرا له پیش ژنه که ی راوه ستاو گوتی :
« حورمی ، نیستا نه وه بووی به پاشا ؟ »
ژنه گوتی : « نا ، بووم به پاشا . »

کابرا نه ختی وه ستاو تیی نزه وه ، نینجا گوتی : « حورمی ، پاشایه تی
خوشه ؟ تازه خو ناته وی بیی به شتی تر ؟ »
ژنه زوربه نارچه تی وه لامی دایه وه : « نه خیر ، پیاویژگه . وا ده زانم
بارگرانی هه موو دونیام له سه ر شانه . چیتر خوم پی ناگیری . برپو لای
ماسیه که .. وایه نیستا پاشام به لام ده مه وی بیم به شاهنشا . »
کابرا گوتی : « حورمی ، نه ماسی توی پی ده کریته شاهنشا و نه منیش
داوای شتی وا له ماسی ده که م ؛ چونکه سه راپای ولات یه ک شاهنشای
هه یه و ماسی توی پی نا کریته شاهنشا . شتی وای پی نا کریتی . »

ژنه که گوتی : « چ چ ؟ من پاشام پاشا ! وایه تو میدی منی به لام چیت
پی بلیم ده بی بیکه ی . پیت ده لیم ده بی هه ر ئیستا بجیته لای ماسی . ماسی
بتوانی بمکاته پاشا ، ناتوانی بمکاته شاهنشا ؟ هه ر ده بی بیم به شاهنشا .
جاله زکه بله زینه ! »

کابرا ناچار بوو بچی ، به لام زور ده ترسا . له دلی خویدا گوتی : « ئەمه
ئه نجامی باش نابی . بوون به شاهنشا شهرمه زاریه . ماسی کوتایی به
هه مووشتی دینی . »

کابرا گه یشته که ناری ده ریا . ئەمجاره یان ده ریا ته و او پرهش داگه را
بوو . له بنه و هرا شه پوولی زل زلی ده هیئا ، ده ریا ده هیئا و ده بیبرد
گه رداویکی توندوتیژ بوو . کابرا له رزی گرت . وهستاو بانگی کرد :

هو ماسی ، ماسی نیو ده ریا
تکایه گویم لی بگره
(ئیلزه بیل) ی ژنم داخوازیه کی هه یه
منی ناردوه تکای به خششیکت لی بکه م .

ماسی گوتی : « ئیستا ژنه که ت چی ده وی ؟ »
کابرا گوتی : « ژنه که م ده یه وی بیی به شاهنشا »
ماسی گوت : « برۆوه ، ژنه که ت بوته شاهنشا ؟ » کابرا گه رایه وه مالی .
که گه یشته وه به ز ده رگا بینی سه راپای کۆشک مه پمه ری بریقه داره .
هه مووی نیگاری مه پمه رو نه خشی زیپه . سه رباز له بهر ده رگا هات و
چویانه ، شه بیپور لی ده داو ده هول ده یکوئی . کونت و بارون و دوق وه
پیش خزمهت له ناو کۆشک دین و ده چن .
ده رگایان بو کابرا کرده وه ، ده رگا ساف زیپ بوو . کابرا چوه ژووره وه
دیتی ژنه که ی له سه ر عه رشیکی زیپری گه وره دانیشتوه . عه رشه که به لانی
که مه وه دوو میل به رز ده بوو ژنه تاجیکی زیپ و نه ماسی سی یارد قیتی له سه ر
بوو . گالوکیکی به ده ستیک و توپی شاهنشایی به ده سته که ی تره وه بوو .
له م لاو له و لایه وه پیای چه کدار به ریز وه ستابون و هه ر یه که نه ختی
له وهیدی کورتر بوو . له لهنده هوری دوو میل که له گهت تا بچوو کترین
کورته بالا که له په نجه گچکه ی من گه وره تر نه بوو . ده وروبه ری پر میرو
دوق بوو .

کابرا راوستاو گوتی : « حورمی ، ئیستا بووی به شاهنشا ؟! »
ژنه گوتی : « ئا ، بووم به شاهنشا »
کابرا ماوهیهک تیی راماو گوتی : « حورمی » ، شاهنشایی هه ره له خوت
دی .

ژنه گوتی : « پیاویژگه ، بۆلیره وهستاوی ؟ وایه ئیستا شاهنشام به لام
دهمهوی بيم به پاپا خوت تاخیر مه که . هه ر ئیستا پرۆ لای ماسیه که »
کابرا گوتی : « حورمی ، چما هیچ ماوه داوای نه که ی ؟ به لام ناتوانی
ببی به پاپا . له جیهانی دیانان ته نیا یه ک پاپا هه یه . ئەم ئیشه به ماسی
ناکری . »

ژنه گوتی : « پیاویژگه ، دهبی بيم به پاپا و بپرایه وه . جا زوو که پروده بی
هه ره مپرو بيم به پاپا . »

کابرا گوتی : « نه خیر حورمی . ناویرم ئەم داوایه له ماسی بکه م . باش
نیه . داوایه کی ترسناک و توقینه ره . ماسی ناتوانی تۆبکا به پاپا . »

ژنه گوتی : « قسه ی ناما قوول مه که . ماسیه ک بتوانی بمکا به شاهنشا
دهشتوانی بمکا به پاپا . یه کسه ر پرۆ . تۆ وایه میردی منی به لام من
شاهنشام ، فه رمانت پی ده که م و ده بی فه رمانبهرداری من بیت . »

کابرا ترسی گه یشتی . ناچار بوو چوو ، به لام زۆر و پروگنیز بوو ، چۆکی
ده له رزی ، مووچرکی به له ش داده هات .

بایه کی توند هه لی کرد ، هه ور به ری ئاسمانی گرت ، دونیا تاریک دا هات
ده تگوت شه وه . گه لای دره خته کان وه رین ، ده ریا که فی کرد و به ره و که نار
هه لچوو . که شتی له دووره وه به ده م شه پۆله وه به م لاوبه و لادا ده چوون .
که شتییه کان ترسیان گه یشتبوی ، ته قه یان ده کرد . ته نیا یه ک قانه شینایی
سامال له ناوه وری ره شی ئاسمان ما بوو . هه وره که ره ش وه ک قیروا بوو ،
سکی له عه ردی نابوو ، گه رداو و ئافات بوو . کابرا به نا ئومیدی وه ستاو
هاواری کرد :

هو ماسی ، ماسی نیو ده ریا !

تکایه گویم لی بگره

(ئیلزهبیل) ی ژنم داخوایه کی هه یه

منی نار دوه تکای به خششیکت لی بکه م .

ماسی گوتی : « ئەمجاره ژنه که ت چی ده وی ؟ »

کابرا گوتی : « دهیه وی بی بی به پاپا » ماسی گوتی : « برپوه ، ژنه که ت بوته پاپا . »

کابرا چوه وه مائی . کلنسه یه کی دی هر چوار دهوری کوشک و سهره بوو . قه له بالغی بوو . به ناو قه له بالغیه که دا پرویشته . ژوره وه هزار هزاره رای تیدا بوو . ژنه که ی هه موو بهرگی زیپر بوو ، له سهر عه رشینکی بهرزدانیشتبوو ، سی تاجی زیپری له سهر بوو ، تا قمه قه شه یه کی له دهره بوو . نه م لاونه ولای پیزه موم بوو . له مومی گه وره و نه ستوری وه ک بورجه وه تا بچووکتین و باریکتین موم . پاشاو شاهنشا له بهر دم ژنه دا چوبوونه سه رچوک ، پیلایان ماچ ده کرد . کابرا له ژنه که ی پامو گوتی : « حورمی ، نیستا بووی به پاپا ؟ »

ژنه گوتی : « نا ، بووم به پاپا . »

کابرا وه ستاوتی نزه وه ، ده تگوت ته ماشای پروژی بریقه دار ده کات ، گوتی : « پاپایی باشته وانه ؟ ده و جا قه ناعت به پاپایی بکه ، تازه ناتوانی داوای هیچی تر بکه ی و پیت ناکری هه وازتر بچی چونکه پایه له وه گه وره تر نیه . »

ژنه که گوتی : « بیریکی لی ده که مه وه »

شه و هه ردوکیان چوون نووستن

ژنه هینستا چاوی تیر نه ببوو ، له بهر خه ون و خه یال و خوزگه و ناره زود خه وی لی نه که وت ، که چی کابرا خه ویکی خوشی لی که وت ، چونکه زود شه که ت و ماندوو بوو ، ریگایه کی دوری به پی بری بوو که چی ژنه که ی هه ر بیری له وه ده کرده وه داوای چ ته نته نه و سه نته نه ی تر بکات . که به یانی گزنگی دا ژنه له ناو جی پابوو ، له په نجه ره ته ماشای دهره وه ی کرد ، که دیتی پروژ سهری له که ل دهره ینا گوتی : « ها !! بو داوا نه که م هاتن و ناو ابوونی مانگ و پروژ به ده ست خوم بی ؟! »

نانیشکیکی له ته روکی میردی پاکرد و هاواری کرد :

« پیاویژگه ، هه سته برپو لای ماسی . ده مه وی بیم به گه وره ده سه لاتداری هه موو که ون . »

میرده که ی هینستا له خه ودا بوو . وا پراچله کی له چوارپاکه ی که ونه خواره وه ، چاوی هه لگلوفت و گوتی : « ها ، حورمی چیت گوت ؟ »

ژنه گوتی : « پیاویژگه ، نه گه ر نه بیم به گه وره و ده سه لاتداری سه راهای که ون و هه لاتن و ناو ابوونی مانگ و پروژ به فه رمانی من نه بی ناحه ویمه وه ، خوشی له خوم نابینم . »

هینده به درپدانه ته ماشای میردی کرد ، میردی موچرکی به له شدا هات وچوکی له به ردهم داداو گوتی : « حورمی ، شتی وا به ماسی ناگری ، ماسی ده توانی بتکا به شاهنشاو پاپا به لام راستی ئه وهی توئه مجاره داوای ده که ی له تاقه تی ماسی دا نیه . تکات لی ده که م به پاپایی رازی به وداوای چیتر مه که . »

ژنه که ئه مه ی بیست له رکان شیتگیر بوو ، مووی لی بوو به نه شته ر ، پیله قه یه کی له میردی داو هاواری کرد : « چیتر خوم پی ناگری ، هر نیستا پرو ! »

کابرا جلی کرده به رو وه ک شیت بوی ده رچوو (با) و گه رداویکی وا بوو هر نه وه ته خوی بی پاده گیرا . درهخت و خانووبه ره ده و پروژان و ده لا ده هاتن ، چیا ده له رینه وه ، گابه رد گلور ده بوونه وه نیو ده ریا . سه راپای ناسمان رهش داگه را بوو . برووسکه و چه خماخه ی ده هاویشته . ده ریا شه پولی رهشی سه ر به که فی به قه د چپای لی به رز ده بوه وه . کابرا هاواری کرد ، به لام به ناسته م دهنگی ده هات :

هو ماسی ، ماسی نیو ده ریا !

تکایه گویم لی بگره ،

(نیلزهبیل) ی ژنم داخو ازیه کی هه یه

منی ناردوه تکای به خششیکت لی بکه م .

ماسی گوت : « ئه مجاره یان ژنه که ت چی ده وی ؟ » کابرا گوتی :
« ده یه وی بی بی به گه وره و ده سه لاتداری سه راپای که ون . »
ماسی گوتی : « پیویسته ژنه که ت بجیته وه ناو کوئه زنجه که ی جارن . پرووه . تا ده گه یته جی ژنه که ت له ناو زنجی گورین دایه . »
ژن و میرده که تا پروژی ئه مروش هر له ناو زنجه شره که دان .

۱۰ - راپونزیل

هه بوو .. نه بوو .. کابرایهک هه بوو ، له میژ بوو به خوو به ژنه وه مهراقیان مند الیک بوو به لام نه یانده بوو . دواچار هیوایان په یدا کرد که خوا ئاورپکیان لی بداته وه و ئاره زوویان بینته دی .

په نجه ره یهک له لای پشته وهی خانوه که یان هه بوو به سهر باخچه یه کی جوانی پر نه مام و گولی ناسکی دا ده پروانی ، شووره یه کی گه وره ی به ده وره دا کرا بوو . کهس نه یده ویرا خووی له قه ره بدا چونکه خاوه نه که ی سیحربازیکي گه وره بوو ، هه موو کهس لئی ده ترسا .

پوژیکیان ، ژنه که له و په نجه ره یه وه ستا بوو ته ما شای ناو باخچه ی ده کرد . گولدانیکي که و ته به رچاو میلاقی جوانی تیدا چاندرا بوو گوله میلاقه نه وه نده سه وزو ناسک بوو ژنه تامی چوئی . نه و تام وحه زه ی پوژ به پوژ زیادی کرد به لام که زانی نه وحه زه ی نایه ته دی و ده می ناگاته گوله میلاقه هه رورده ورده بنساو پهنگی زهره هه لکه پراو تاقه تی له به ردا هیزرا . کاتی که میرده که ی به م حاله ی بینی ترسی لی نیشته ، گوتی :

« ژنی ئازیزم ، نه وه چ ده رده ته ؟! »

ژنه وه لامی دایه وه : « مهراقی میلاقی ناو باخچه ی پشته وه له میشکی داوم ، نه گهر هه ندیکم ده ست نه که وی بیخوم سه وه زنگ ده بم ، ده مرم . کابرا ژنه که ی زور خوش ده ویست بیري کرده وه ، گوتی : « تا ژنه که م وه زگی نه داوه ، ده بی به هه ر نرخیک بی هه ندی میلاقی بو بینم . »

له گه ل شه به قی به یانیدا ، کابرا به سهر دیواردا بازی دایه ناو باخچه سیحریه که و به په له ده سکه میلاقیکی چنی و بو ژنه که ی هیئا . ژنه یه کسه ر پاکي کرده وه و به تامه زرووه خواری .. وای به تام بوو !

بو پوژی پاشی ، ژنه سی هینده ی جاران حه زی چوه گوله میلاقه که . نه گهر میرده که ی هه ندیکي تری بو نه هیئا بایه وه زگی ده دا . جا میرده که ی دیسان له گه ل کازیوه ی به یاندا چوو ، به لام هه ر هینده گه یشته سهر دیواره که وهخت بوو هه تره شی بچی چونکه دیتی سیحربازه که له پیشی وه ستا بوو .

ژنه سیحربازه که به پرویه کی ترش و مونه وه گوتی :

« نه وه چون زات ده که ی بینته ناو باخچه ی من و میلاقه بدزی ؟! »

کابرا هلامی دایه وه : « ئاخ ، بمبووره ، به ناچاری هاتووم . ژنه که م
میلاقی له په نجره وه دیوه و نه ونده ی به دلدا چوه نه گه ر نه یخوا وه زگ
دهدا . »

سیحربازه که توورپه یی نیشته وه و به کابرای گوت : « نه گه ر چونی ده لئی
وا بی ، لی ده گه پریم چه ندی چه ز ده که ی میلاقه ببه م به لام به یه که مه رج -
ژنه که ت مند الیکی ده بی که بووی ده بی به منی ببه خشن . من وه کو دایکی
به خییوی ده که م و هه موو شتی به دلی خوئی ده بی . »

کابرا نه ونده ترسا بوو ، له ترسان هه ر زوو به و مه رج به پازی قوو .
ماوه یه که پی چوو ژنه که کچیکی بوو . سیحربازه که هات ، ناوی نا
(راپونزیل) و بردی .

راپونزیل جوانترین مندالی دنیا بوو . که ته مه نی گه یشته دوازده سالی
سیحربازه که بردی له ناو دارستانیک له بورجیکدا به ندی کرد . بورجه که نه
قادر مه ی هه بوو نه ده رگا . ته نیا یه که په نجره ی بچووکی له بلندی ، له
دیواره وه هه بوو .

کاتی پیره ژن بیویستایه بچیته ناو بورجه که ، ده چوو له بن بورجه که له
که رخی په نجره که ده وه ستاو هاواری ده کرد :

« راپونزیل ، که زیت شوپ که وه ! »

راپونزیل پرچیکی دریزو جوانی وه کو زیری هه بوو . که گوئی له دهنگی
سیحربازه که ده بوو که زی شوپ ده کرده وه و له چه نگالیکتی ته که په نجره ی
ده نالاند . پرچی بیست گه ز ده چوه خواری . سیحربازه که به پرچی
هه لده که راو سه رده که وت .

دوو سال به م جوړه پویشته . پوژنیکیان ، وا ریک که وت کوپی پاشا به
سواری چوه ناو دارستان و پپی که وته لای بورجه که . گورانیه کی زور
خوشی که وته به ر گوئی . هه لوه سته یه کی کرد و گوئی قولاغ کرد . راپونزیل
بوو له ته نیاییدا ، بو رابواردن و خه م به بادان گورانی به دهنگی ناسک و
شیرینی ده چری . شازاده ویستی بچیته لای به لام نه ونده ی گه را ده رگای
بورجه که ی نه دوزیه وه ئیدی سوار بوو ، به ره و مال بوه وه . به لام گورانی
کچه کاری خوئی له دلی شازاده کرد بوو .

شازاده هه موو پوژی که ده چوه ناو دارستان ، ده چوو گوئی ده دایه
گورانیه کانی کچه .

پوژنیکیان ، خوئی له ژیر دره خیک چه شاردا بوو ، دیتی سیحربازه که هات
کن بورجه که و هاواری کرد : « راپونزیل ، راپونزیل ، که زیت شوپ که وه . »

راپونزېل ، که زى شوپ کرده وه . سىحربازه که به که زيه که دا هه لگه راو
سه رکه وت . شازاده له دلى خویدا گوتى : « نه گه رنه مه قادرمه ی بورجه که
بى ، منیش به ختى خومی پى تاقي ده که مه وه . »

روژى پاشتر ، که دونیا تاريک داهات ، شازاده چوه کن بورجه که و
هاواری کرد : « راپونزېل ، راپونزېل ، که زيت شوپ که وه ! »
پرچه که شوپ بوه وه خواری و شازاده پيیدا هه لگه را .

راپونزېل که یه که م جار چاوی به کورپه که که وت زهنده قى چوو ؛ چونکه
پيشتر هيچ پياوی نه دی بوو ، به لام شازاده به نهرمی و میهره بانى
ناخاوتى و گوتى : « گورانى تو نه وه نده کارى له دلم کرده ئوقره ی لى
هه لگرتووم ، ناچار بووم بيم بتبينم . »

راپونزېل ترسى رهويه وه .

کورپه داواى له که چه کرد میردى پى بکا . که چه ديتى کورپه کورپى که نج و
کوک و ریک و پیکه ، له دلى خویدا گوتى : « نه م کورپه له داده گوتیل زیاتر
خوش دهویم . جا گوتى : « باشه ، میردت پى ده که م . » دهستیان خسته
ناو دهستى یه کترو برپایه وه .

ئینجا که چه که گوتى : « من به و پهری شادومانیه وه له که لت ديم به لام
نازانم چون له م بورجه دابه زمه خواره وه . له مه و دوا هه موو جارنى که دى
که له فه ئارمووشیک له که ل خوت بينه باید هدم و دهیکه مه قادرمه . که
قادرمه که ته واو بوو پى ده چه خواری و سواری نه سپى خوتم بکه و
بمه . »

ریک که وتن که شازاده هه موو روژى ئیواران بيته دیده نى که چه ، چونکه
سىحربازه که به روژ دهات .

سىحرباز ناگای له عه مری بیزار نه بوو . تا روژیکيان کت و پر راپونزېل
پى گوت : « نه رى داده گوتیل ، پيم بلئ نه وه بوچى تو که سه رده که وى
هينده له و شازاده لاهه قورستری که ئیستا هه بزانه هات ؟ »

سىحربازه که گوتى : « ئوى ، هه ی چه تیوی به دکار ، نه وه تو چ
ده لئى ؟ من وام ده زانى که تو م له هه موو دونیا دابراندوه که چى تو به دزى
منت خاپاندوه . »

له توورپه بیان پرچه جوانه که ی راپونزېل راکيشاو دوو قه ف له دهستى
چه په ی خوى پینچاو مقه سی دابه رى ، که زيه کانى برى و فرپى دا سه ر
زهوى .

سىحربازه که زور دلره ق بوو به وه ندهش وازى نه هینا .

راپونزیلی کلۆلی برده چۆله وانیهك و به ره‌للاى كرد . راپونزیلی كه وته نار
خه م وئه شكه نجه و ناخوشی .

سیحربازه كه دواى ئه وهى كچه ی برده چۆله وانیه كه ، بو ئیوارى چور
كه زیه پراوه كانى كچه ی له چه نگالی تهك په نجه ره به ست . جا ئیوارى ك
شازاده هات و هاوارى كرد : « راپونزیلی ، راپونزیلی ، كه زیت شوپكه وه ،
سیحربازه كه كه زیه كه ی شوپ کرده وه . شازاده به كه زیه كه دا هه لگه را ،
به لام له باتى راپونزیلی خوشه ویستی چاوى به سیحربازى رموزن كه وت
كه به چاوى پیس و پرقینه وه سه یری ده كرد .

سیحربازه تى راخوړى : « ئه وه هاتى كچه ی دوستت ببه ی ؟! ئه و
بالنده جوانه لانه ی جى هیشته وه و چیترا گورانى پى ناسترى . پشيله
فراندوویه تى . پشيله كه چاوى توش ده ردینى . راپونزیلیت له ده ست چور
تازه جارىكى تر چاوت پى ناكه ویته وه . »

شازاده له ركان میشكى له سه ریدا نه ما . له نائومیديان خوى له
په نجه ره وه فرى دایه خواری . نه مرد ، به لام كه وته ناو درك و دال و چاوى
له گه ل ده رپه ړى . به كویرى به ناو دارستاندا كه وته گه ران و سووړان .
خوراكى په گى درهخت و به ړى وشك بوو . هه ر بو راپونزیلی خوشه ویستی
ده گریاو دهیلا وانده وه . له وه زیاتر هیچی نه ده كرد .

شازاده چه ند سالیك به م چوره گه راو سووړا ، له دیماهیدا كه یشته ئه و
چۆله وانیه ی راپونزیلی به کلۆلی تیدا ده ژیا . گوڼی له دهنگى ئاشنا بوو .
چوه لای دهنگه كه ، دهنگه كه دهنگى راپونزیلی بوو . راپونزیلی په كسه ر
ناسیه وه ، دهستى له ملی وهره ئناو گریا . دوو دلۆپه فرمیسكى بژانه سه ر
چاوه كانى شازاده ودهم ودهست چاوه كانى وه كو جارن چاك بوونه وه .
شازاده كچه ی برده وه ولاتى خویان و له وى به شادى و خوشی
پیشوازیان كردن . ئیدی تا ماوه یه كى زور پیکه وه به به خته وه ړى ژبان .

هه بوو . نه بوو .. راوکه ریکی گه نج و شادو پوخوش هه بوو . روژی به شادی و دلخوشی بوړا و دهچوه ناو دارستان وله ریگادا فیکه ی به گه لای دار لی ددها . کت و بر پیره ژنیکی رمووزکی لی راست هات و گوتی :

« به یانی باش ، راوکه ری لاو ! تو شادو به که یف و بی خه می که چی من خه فته خان و برسی و تینووم ، تکایه خیریکم پی بکه . »

راوکه ربه زه یی به پیره ژنی به سته زماندا هاته وه . دهستی له گیرفانی را کرد . نه وهنده ی دهستی لی بوه وی به پیره ژنی به خشی و ویستی بر وا ، پیره ژن رایگرت و گوتی :

« راوکه ر ، گویت لی بی ، له بهر نه وه ی دلکی باشت هه یه دهمه وی دیار یه کت بده می . ری و ری بر و ده گه یته دره ختیک نو بالنده ی به سه ره وه یه ، پالتویه کیان به چرنوک گرتوه و شه پریانه له سه ری . به تفه نگ نیشانه یان لی بگره و گولله یه کیان به ناوه وه بنی ؛ پالتوکه به ر ده دهنه وه ، بالنده یه کیش ده پیکری و ده که وی . پالتوکه بو خوت هه لگره وه - پالتوی نارزه وه . که هاویشته سه ر شانت نارزه وو بکه ی بجیته هه ر شوینیک یه کسه ر ده گه یته نه وی . دلی ته یره کوژراوه که ش ده ربینه و به ساغی قووتی بده . نیدی هه موو سبه یان که له خه و را ده بی لیره یه که له بن بالیفه که ته .

راوکه رسوپاسی پیره ژنی دانای کرد وله دلی خویدا گوتی : « مزگینه کی خوشه ، وای دهنه وا بوايه !! »

نزیکه ی سه د هه نگاو رویشته . له ناو چل و گه لای دری ه ختیک جووکه جووک وزیقه زیقی هاته به رگوتی ، سه ری بلند کرد ، په وه بالنده یه کی دی ، به چرنوک و دهنوک پالتویه کیان لیک ده کیشایه وه هه ر یه که ده یه ویست بو خوی بیات .

راوکه ر گوتی : « په ککو ! پیره ژن چی گوتبوو ده ق وا دهرچوو ! »

تفه نگی سوار کرد ، نای به شانیه وه ، نیشانه ی له ناوه ندی بالنده کان گرت و ناگری دا . په روتووک به هه وادا بلاو بوه وه . بالنده کان به قاژوقیژ هه لفرین .

دنيا يه كنى نه بى كه پيگراو كه وت ، پالتوكه شيان لى كه وت و به ربه وه بهر
پنى راو كه ره كه .

پيره ژن چى گوتبوو راو كه ر و اى كرد : « دلى بالنده كه ي دهره نينا و به
ساغى قووتى دا . پالتوكه شى ه لگرت و برديه وه مانى .

به يانى كه له خه و راو بوو ، مژده ي پيره ژنى بير كه وت وه ، باليفى
هه لدايه وه بزاني راسته يان نه .

راست بوو ، باليف ليره يه كى له بن دهره يقايه وه ، به يانى دوهم ليره يه كى
ترى ه لگرت وه و به م جوړه ه موو به يانين كه واكا ده هات ليره يه كى له ژيز
سه رين دا بوو ، هه ر وا بوو تا كومه له ليره يه كى كوكرده وه .

له دواييدا له دلى خويدا گوتى : « نه م هه موو زيره سوودى چيه نه كه ر
نه من له چوار چيوه ي ماله وه دهره نه چم . نه ، ده چم بو خوم به دونيادا
ده كه رينم .

به م جوړه مالاوايى له ده يبابى خواست و تفهنگى كرده شان و سه رى
هه لگرت و كه وت نه م دونيايه .

پوژې پنى كه وت د ارستانى كى چر ، كه له دارستانه كه چوه دهره وه
كوشكيكى جوانى له ده شتى نه و ديودا دى . پيره ژنىك له بهر په نجره يه ك
وه ستا بوو ته ماشاى دهره وه ي ده كرد ، كچى كى جوانى قز زيريشيى له تك
بوو .

پيره ژن سيجر باز بوو . به كچه كه ي گوت : « نه وه كا بر ايه ك له نار
دارستان هاته دهره وه ، دياره هيزوه دى . نه و كا بر ايه كه نجينه يه كى
سه يرى تيدايه .

ده بى هه ول بده ين لى بسه نين . كه بخينه كه بو نيمه باشتره . نه و
كا بر ايه دلى بالنده يه كى به ساغى قووت داوه ، جا هه موو سبه ينان كه له
خه و را ده بى ليره يه كى له ژيز سه ريندايه . »

ئينجا بو كچه ي باس كرد كه كا برا دلى بالنده كه ي چون قووت داوه و
پاشان گوتى : « نه كه ر لى نه سه نى ، زهره ر ده كه ي . »

راو كه ر كه نزيك كه وت وه و چاوى به كچه كه كه وت ، گوتى : « له مينه
ده سوو پيمه وه ، شه كه ت بووم ، ده چم له و كوشكه پشوويه ك ده دم . پاره م
زوره !! »

راستى ، هوى راسته قينه ي لادانى شه كه تى نه بوو به لكو ديمه نه
جوانه كه ي بهر په نجره بوو . چوه ژووره وه . به كه رمى به خير يان هينا و
ميوانداريه كى باشيان كرد . راو كه ر هه ر زوو نه شقى كچى سيجر بازه كه

بوو ، كچه كهي وا چوو بوه دل له دلخوش كردني كچه زياتر بيري له هيچ
 شتي نه ده كرده وه .
 پيره ژن به كچه ي گوت : « دهبي هر چوني بيت دلي بالنده كه وه گير
 بخهين ! »
 جا ه ندي شه رابي خه ستيان گرته وه و پيكيكيان كړدو كچه بو راوكه ري
 بردو گوتي :
 « خوشه ويستم ، دهبي بو خاتري دلي من نه م پيکه بخويته وه . »
 كوپه ياده كهي له دهست وه رگرت و خوارديه وه ، يه كسه ر بوورايه وه ،
 دلي بالنده كهي يه ق كرده وه .
 كچه هه لي گرته وه به دزي و خوي قووتي دا چونكه پيره ژن دله كهي بو
 خوي ده ويست .
 له و پوژه به دواوه ، راوكه ر ليره ي له ژير سه ريني خوي نه دي . ليره
 له بن سه ريني كچه كه دا بوو به لام هه موو سبه ينان پيره ژن ليره كهي
 هه لده گرت و ده بيرد .
 راوه كه روا كه وتبوه داوي نه شقي كچه ، بيري له هيچ شتي نه ده كرده وه
 نه وه نه بي كه له گه ل كچه كه دا بيت و به خوشي و شادي رابويوي .
 پيره ژن گوتي : نه وه دلي بالنده مان چنگ كه وت به لام دهبي پالتوي
 ناره زوويشي لي بسه نين .
 كچه گوتي : « با واز بينين پالتو بو خوي بي ، سامانه كه مان لي سه ند ،
 به سسه ! »
 پيره ژن زور تووپه بوو گوتي : « پالتوكه شتيكي زور سه يرو عاجباتيه .
 شتي وا هه موو دهم هه لناكه وي دهبي نه و پالتويه بو من بي وه و ليش دهم
 دهستي بخم . »
 كچه ناچار بوو ملي بو خواستي ژنه شوپ كړدو چوو به كزو كويزي له بهر
 په نجره دانيشت و هه لپروانيه زنجيره چيايه كي دور .
 راوكه ر چوه لايه وه و گوتي : « نه وه بو وا په ست و غه مباري ؟ ! »
 كچه وه لامي دايه وه : « توا هوو !! گيانه كه م ! نه و چيايانه ده بيني ،
 نه وانه چياي نايقين ، هه موو به ردي به هادارن . زورم مه راقه نه و چيايانه
 بينم جا هر چه نده بيري لي ده كه مه وه خه فته دامده گري ، به لام كي
 هه يه بگاته نه و چيايانه مه گه ر بالدار نه وه ك هيچ ناده ميزادنيك
 نايانگاتي ... »

پراوکه ر گوتی : « ئه گه ر خه م وگرفتت هه ر هینده بی چاره ی ئاسانه
هه ر ئیستا ئه م که سه ر هت له دل دهر ده که م . »

پراوکه ر کچه ی پراکشایه ژیر پالتوکه ی یه کسه ر هه ردوکیان که یشتنه
سه ر چیاکه . ده وروبه ریان بریق و هوپی به ردی به هادار بوو . دلیان به
دیمه نی ئه م به ردانه کرایه وه . هه ندی به ردی هه ره گه وره جوانیان
کوکرده وه .

پیره ژن داویکی خراپی دانا بوه وه . پراوکه ر هه سستی کرد چاوی کرانه ،
به کچه ی گوت : « با دانیشتین نه ختی بحه سیینه وه . زور شه که تر
ماندووم ، خوم له سه ر پی راناگرم . »

دانیشتن ، پراوکه ر سه ری خسته سه ر پانی کچه و خیرا خه وی لی
که وت . که خه وی لی که وت کچه پالتوکه ی له سه ر شانی داکه لاندو به سه ر
شانی خو ی دادا . تا پی هه لگیرا به ردی به هاداری هه لگرت و ئاره زووی
ماله وه ی خواست .

کاتی که پراوکه ر خه به ری بوه وه تیگه یی خوشه ویسته که ی ته فره ی
داوه له ناوئه و شاخه سه خت و هه له مووته به ته نی جیی هیشتوه . هاواری
کرد : « وای له و دنیا یه غه دری چه ند گه وره ده کری ! »
به کزو په سستی دانیشت . نه یزانی چ بکات .

ئه و چیا یه چیا ی هه ندی دیوی دپنده و کیوی بوو . زوری پی نه چور
پراوکه ر دیتی سی دیو هاتن .

به په له خو ی دریز کردو وای پیشان دا خه وی لی که وتوه . یه که م دیو
هات ساتمه ی لی کردو گوتی :

« ئه مه چ جو ره کرمه زه ویه که ؟ ! »

دوهم گوتی : « پییه کی لی نی و پانی که وه . »

به لام سییه م گوتی : « گوناچه ، وازی لی بینه ، ئه وه لیتره ناژی ، ئه گه ر
نه ختیکی تر به چیا دا هه لگه ری هه ور داده به زنی هه لی ده گری و ده بیا . »
دیوه کان په ت بوون . هه لبه ت پراوکه ر گوئی له قسه کانیان بوو . که
ئه وان رویشتن هه ستایه وه و به ره و لووتکه بالای چیا بوو . پاش ماوه برک
دانیشت .

په له هه وریک به سه ریدا سووراپه وه ، هه لی گرت و بردی . یه که مجار به
هه وادا گیرای ، ئینجا هیدی نه وی بوو ، داکشایه ناو باخچه یه کی گه وره ی
شووره به ندو کابرای له سه ر گیا و خاس دان .
کابرا ته ماشای ده ورو به ری خو ی کردو گوتی :

« سگم قورپی لیره دی له برسان . وای دهننا شتیکم دهست که وتبا بیخوم . خوزه حمه تیشه لیره دهر باز بم . ئیره نه سیوی تیدایه ، نه کروسک ، نه هیچ میوه یه ک ، ته نیا خاس و گیای تیدایه و هیچی تر .. »
دوچار بیری کرده وه : « ناچارم هه ندی له و خاسه بخوم ، دهزانم زور خوش نیه به لام هیچ نه بی نه ختی هیزو گویم پی دها . »
ئیدی کابرا سه رکه خاسیکی جوانی لی کرده وه .

دهستی به خواردن کرد به لام هه ر هیئده که میکی قووت دا ههستی به شتیکی زور سه یر کردوته و او گوپا . ههستی کرد چوار په لی لی پروا ، سه ریکی گه وره و دوو گوینی دریزی پیوه لکا ، که زانی بوته کهر هه تره شی چوو .

له بهر نه وهی هیشتا هه ر برسی بوو ، خاسه که ی لا به تام بوو ، به په روشه وه که وته سه ر خواردن ... به ناو خاسه کاندایا گه پرا ، گه یشته جوړه خاسیکی دی که تامی کرد ههستی به گوپرانیکی دی کرد . زانی گه پراوه ته وه سه ر شکلی بنیاده می جارن . ئینجا پالی دایه وه و له بهر نه وهی زور شه که ت بوو یه کسه ر خه وی لی که وت .

بو به یانی که خه به ری بوه وه سه رکه خاسیکی خراب و یه کی چاکی لی کرده وه و گوتی : « نه مه م به که لک دی بو و هر گرتنه وهی نه و شته ی لیم دزراوه و بو سزادانی بی نه مه ک و ناپاکه کان . »

ئیدی خاسه کانی خسته ناو هه گبه و به سه ر شووره ی باخچه که دا بازی داو رویشت و که وته سو راغی کوشکی خوشه ویستی گو رین و دیرینی .
دوای چه ند روژ گه پان سوورپان به ختی به باش گه پراو کوشکه که ی دوزیه وه . پرووی خوی بو یه کردو به رگی خوی گوپی ، وای لی هات دایکی خوی نه ییناسیته وه . چوه ناو کوشکه که و داوای دالده ی کردو گوتی : « زور شه که ت و ماندووم ، هیزی رویشتم نه ماوه . »

سیحربازه که گوتی : « تو کینی ؟ ده شته کی ؟ چیت ده وی ؟ »
کابرا وه لامی دایه وه : « من قاسیدی پاشام . پاشا په وانه ی کردبووم نایابترین خاسی دونیای بو بدوزمه وه . به ختم یار بوو باشترین خاسم دوزیه وه ، وا هیناومه و نیستا پیمه . به لام روژه که ی زور گه رم و سووتینه ره ده ترسم نه و خاسه ناسکه بژاکی و نه توانم لیره هیوه تری ببه م . »
کاتی که پیره ژنی سیحرباز باسی خاسه که ی بیست ، ناره زووی بزووت و مه راقی گرت هه ندیکی چنگ بکه وی ، گوتی : « ده شته کیی مه رد ، بیینه نه و خاسه تام بکه م ، بزائم چونه . »

کابرا و لامي دايه وه : « زور چاکه ! دوو سه رکم پييه ، با يه کيان بو تو
بی . »

هه گبه ی کرده وه و خاسه خراپه که ی دايی
سيحربازه که هيچ گومانی له خاسه که نه کرد . ده می بوئه و خوارده
نوييه ناوی کردو يه کسه ر خوی چوه ناندین بوئه وه ی ئاماده ی بکا . که
ئاماده بوو خوی پی نه گیرا تا ده یخاته سه ر خوان ، يه کسه ره ندی په لکی
خسته زاری . هه رهینده قووتی دا له شکلی بنیاده مدا نه ما ، بوو به ماکه رو
له حه وشه دا که وته غاره غار .

ئینجا !، یشتکه رهاته ژور وه . دیتی خاسه که ئاماده یه بو سه ر خوان ،
بردی و له ریگادا خه یالی تام کردنی په ریه که لله ، هه ندی په لکی لی خوارده
دهم وده ست خاس کاری خوی کردو چیشتکه ریش گوړاو بوو به که رو غاری دا
حه وشه بو لای پیره ژنه سичربازه که ...
ئه و خاسه ی ما بوو به و گوړه وه ر بوو .

کابرا له گه ل کچه جوانه که دا دانیشتبوو ، که خاسه که هه ر نه هات
کچه ش ئاره زووی تام کردنی هه ستا ، گوتی : « نازانم خاسه که چی به سه ر
هات ! »

پاوکه ر له دلی خویدا گوتی : « دیاره خاسه که کاری خوی کرده . با
بچمه ناندین ، بزانه چ باسه . »

که گه یشته نهومی خوار ی دوو ماکه ری دی له حه وشه غاریان ده دا و
خاسه که ش له سه ر زهوی که وتبوو ، گوتی : « زور باشه ! ئه وه دوو
پویشن ! »

په لکه خاسه کانی کو کرده وه و خستنیه ناو ده فریک و بو کچه که ی بردو
گوتی : « خوم خوشترین خواردم بو هوردی بوئه وه ی چیتر چاوه ری
نه بیت . »

کچه هه رهینده بریکی لی خوارده یه کسه ر گوړاو بوو به ماکه رو غاری دايه
حه وشه بو لای ئه وانیه تر .

ئینجا پاوکه ر ده م و چاوی خوی پاک پاک شووشت بوئه وه ی که ره کان
بیناسنه وه ، چوه حه وشه و گوتی :

« ده و جا سزای زورداری و بی ئه مه کی خوتان بچیژن ! »
هه ر سیکي جه له کردو برديه لای ئاشیک . له په نجه ره ی دا . ئاشه وان
سه ری هه لکیشا و گوتی : « چیت دهوی ؟ »

پاوکه ر گوتی : « ئه م سی که ره به دکاره م هه یه ده مه وی له کو ل خومیان

بکەمەوہ . ئەگەر تۆ ئەو کەرانەم لی وەر بگری و چۆنم دەوی ئاویان لی
بکە ی و ئەو ها ئالیکیان بدە ی ، هەرچی بتەوی دەتدەمی !!»
ئاشەوان گوتی : « دەتەوی چیان لی بکە م ؟ »

پاوەر گوتی : « دەمەوی ماکەری گەرە - سیربازەکە - پوژئی سی
جار لیدان بخوات و یەک جار ئالیک . ئەوہی ناوەنجی - کچە جوانەکە -
پوژئی یەک جار لیدان بخوات و سی جار ئالیک . ئەوہی بچووک - چیشتکەرە
جوانەکە پوژئی سی جار ئالیک بخوات و هیچ لیدان نەخوات . »
چونکە دلی نەهات چیشتکەری بی تاوان بە لیدان بدات . ئینجا گەر پرایەوہ
کۆشک و ئەوہی دلی دەخواست تییدا هەبوو .

دوای چەند پوژئی ئاشەوان هات پیی گوت : ئەو ماکەرە پوژئی سی جار
لیدانی دەخوارد و یەک جار ئالیک توپی . دوہکە ی تریش کە پوژئی سی جار
ئالیکیان دەخوارد نەتوپیون بە لام بە قوربانی توپین بن ، هەر دلی و
دەبنسین »

پاوەر خوشی لە دلی گەر پراوە ئاشەوانی گوت : « بۆمیان بینەوہ . »
کە هاتنەوہ هەندی خاسی چاکی دانی و گەرانەوہ سەر شکلی بنیادەمی
جاران . کچە جوانەکە لە بەر پییدا چوہ سەرچووک و گوتی :

« خوشەویستم ، لە تاوانەکانم ببوورە . ئەوہی کردم دایکم بە خورتی
پیی کردم . من خۆم حەزم نەدەکرد بیکەم چونکە پەر بە دل تۆم خوش
دەویست . پالتوی ئارەزووت وا لە ناو دوڵابەو دلی بالندەکەشت
دەدەمەوہ . »

پاوەر گوتی : « قەیدی نیە ، با دلی بالندەکە بو تو بی ، فەرقي نیە
چونکە من دەتھینم و دەبی بە ژنی راستەقینە ی من . »
زۆری نەبرد زەماوەندیان گێراو بوون بە ژن و میردو تا مردن بە شادی
پیکەوہ ژیان .

۱۲ - قهله رهش

هه بوو .. نه بوو . شاژنیک هه بوو ، کچنکی بچکوله ی به رشیره ی هه بوو .

پوژنیکیان کچه وپکی گرت و نه ونده ی دایکی کردی ژیر نه بوه وه ، دایکی له پکان کامی کرد . له و کاته دا پروه قه لیک به دهوری کوشکدا ده سوورپانه وه . دایکه ده رگای کرده وه و گوتی :

« کچم ، خوژی به خوژیداران توش قه ل بای بو نه وه ی وه ک نه و قه لانه بفریت وله ده ستت بحه سینه وه . »

هه ر هینده دایکه نه م قسانه ی له دهم ده رها ت یه کسه ر کچه که بوو به قه ل وله په نجه ره وه فربه ده ری بو ناو دارستانیکی چر و تاریک و ده بیابی نه یانزانی چی به سه رها ت و کتیه چوو .

پوژی ، کابرایه ک به ناو دارستاندا ده پویش ت ، گویی لی بوو قه لیک گازی کرد ، که لئی نزیک بوه وه ، قه له که گوتی :

« من به نه ژاد کچه پاشام ، سیحرم لی کراوه ، نه گه ر بته وئی توده توانی پزگارم بکه ی . »

کابرا گوتی : « باشه ، چ بکه م ؟ »

قه له رهش گوتی : « پرؤ ناو جه رگه ی دارستان . ده گه یته خانوویه ک ، پیره ژنیکه تیدایه . پیره ژن خواردن و خواردنه وه ت ده داتی به لام هیچی لی وهرمه گره و هیچ مه خو . نه گه ر خواردن و خواردنه که ی لی وهر بگری و بیخوی خه ویکه قورست لی ده که وئی و قه ت ناتوانی پزگارم بکه ی . کومه له دارما زوویه ک له باخچه ی پشت مالی هه یه . له سه ر نه و کومه له داره بوهسته و چاوه پیم بکه . سی پوژ له سه ر یه ک به گالیسکه یه کی چوار نه سپی دیم - پوژی یه که م نه سپه کان سپین ، پوژی دوهم قاوه یین ، پوژی سنیهم ره شن . که گه یستم نه گه ر تو واگا نه بیت من پزگار نابم . »

کابرا به لینی به قه له که دا داوا که ی چی به چی بکات ، به لام قه له که گوتی : « ده زانم من به تو پزگار ناکریم ، چونکه ژنه هه ر چیت بداتی وه ری ده گری . من قه تا و قه ت له و سیحره پزگار نابم . »

کابرا به لینه که ی دوپات کرده وه که ده ست بو هیچ خواردن و خواردنه وه یه ک نه بات .

کاتی که کابرا گه یشته مالی پیره ژنه که ، پیره ژن پنی گوت : « کابرای کلؤل ، تو زور شه که ت و ماندووی ، و دره خوت به خواردن و خواردنه و زاخا و دهوه . »

کابرا گوتی : « نه خیر ، هیچ ناخوم و هیچ ناخومه وه » به لام ژنه سوور بوو ، گوتی : « باشه ، مادام خواردنیش ناخوی ، قومیک له و په رداخه بنوشه ، قومیک هیچ نیه . »

کابرا هاته رایبی و قومیکی بچوویکی لی دا .
دهوری سه عات دوو چوه خواری بو ناو باخچه و له سه رکومه له مازوه که وه ستاو چاوه پینی قه لی کرد ههستی به شه که تی کرد . خوی پنی له سه رپنی رانه گیرا ، راکشیا ، نه ییده ویست بخه ویی به لام هه ر هینده دریز بوو دهم و دهست پیلووی چوونه سه ر یه ک و خیرا خه وی لی که وت . خه ویکلی وای لی که وت به هیچ شتی واگا نه دهات .

سه عات دوو قه له رهش هات چوار نه سپی سپی دابه ستا بوو . زور کزو عاجز بوو ، گوتی : « ده زانم خه وتوه . »

له سواری گالیسکه که په یا بوو . چوه کن کابرا ، رایبه ژاند ، بانگی کرد : به لام بی هووده بوو . کابرا واگا نه هات .

پوژی دوهم ، له کاتی نان خواردندا پیره ژن دیسان خواردن و خواردنه وهی له به ر دانا به لام کابرا په تی کرده وه . پیره ژن حه جمانی لی برا کردی و کوشا تا نه نجام کابرای فریو دا قومیک له په رداخه که بخواته وه .

دهوری سه عات دوو ، کابرا دیسان چوه ناو باخچه و له سه رکومه له مازوه که وه ستاو چاوه پینی قه له رهشی کرد . کت و پر ههستی به ماندوو بوونیکلی زور کرد ، خوی پنی رانه گیرا ، راکشیا و که وته خه ویکلی قول .
قه له رهش به نه سپی قاوه یی هات و گه یشته سه ری . قه له رهش زور غه مبار بوو ، گوتی : « ده زانم خه وتوه . »

چوه سه ری : به لام کابرا خه ویکلی قولی لی که وتبوو . واگا نه هات .
پوژی سییه م ، پیره ژن گوتی : « نه مه یانی چی ؟ نه گه ر هیچ نه خوی و هیچ نه خویته وه دهمری . »

کابرا گوتی : « ناخر نابی هیچ بخوم و هیچ بخومه وه . هیچیش ناخوم و ناخومه وه . »

ژنه سفره ی خواردن و باده ی شه رابی له پیش دانا . که بوئی شه رابی گه یشتی چیتر به رگه ی نه گرت . بینی پیوه نا .
نینجا که وه ختی داهات چوه ناو باخچه و له سه رکومه کان دانیش و

چاوه پرنی قه لی کرد به لام نه م جاره ههستی کرد له جاران ماندووتره . پالی دایه وه ، وهك ته پرك پراكشاو خه وی لی كهوت .

سه عات دوو قه ل هات . چوار نه سپی رهشی دابه ستا بوو . گالیسکه و هه موو شتیکی رهش بوو (کچه ش) تا بلنی دل به غه م بوو ، گوتی : « تو اهوو !! ده زانم خه وتوه . »

کابرای راهه ژاند ، گازی کرد ، به لام نه یتوانی هوشیاری بکاته وه . پاش نه وهی (کچه) نائومید بوو نانیک و پشکه گوشتیک و بوتله شه رابیکی له تهك کابرا داناو نه لقه یه کی زیپی هینا که ناوی خوی له سهر نووسرا بوو له په نجه ی کابرای کرد . نامه یه کیشی له ته نیشته دانا . له نامه که دا نووسیوووی : نان و گوشت و شه راب قهت بنیان نایه . ههروه ها نووسیوووی : ده زانم تو لیره منت پی رزگار ناگری به لام هه ر به ئومیدم رزگارم بکه ی چونکه ده زانم له توانات دا هه یه رزگارم بکه ی جا وهره کوشکی زیپینی - سترومبیرگ - .

ئینجا سواری گالیسکه که ی بوو و به ره و کوشکی زیپینی سترومبیرگ هاژوای .

کاتی کابرا خه به ری بوه وه و زانی نووستوه زوری سوو بوه وه ، گوتی : « هه لبت کچه هاتوه و بی نه وهی رزگاری بکه م پویشته وه . »
ئینجا چاوی به شته کانی ته نیشته که وت و نامه که ی خوینده وه و زانی چی تیدا نووسراوه . هه ستا که وته سو راغی کوشکی زیپینی سترومبیرگ چونکه نه یده زانی که وتوته کوئی ؟

کابرا ماوه یه کی زور که پراو سووپا . که یشته دارستانیکی تاریک ، پنگای بزر کرد . دوا ی دوو حه فته که پان به ناو دارستانه که دا شه ویک زور ماندوو بوو ، له ژیر نه مامیک پالی دایه وه بو نه وهی سهر خه ویک بشکینی . به لام هاوارو واوه یلایه کی وا بوو خه وی لی نه که وت . له دووره وه ترووسکاییه کی دی . به ره و ترووسکاییه که چوو . بینی ترووسکاییه که له خانوویه ک دی . خانوه که زور بچوک دیار بوو چونکه دیویکی زه به للاحی له به رده رگا وه ستا بوو . کابرا له دلی خویدا گوتی : « نه که ر بچمه نه و خانوه و دیوه بمبینی کارم ته واوه . تازه ده رباز نابم » به لام دوا یی گوینی نه دایی ملی لی ناو چوه خانوه که .

کاتی دیوه که چاوی پی که وت گوتی : « شتی چاک بوو تو هاتی . عومریکه گوشتم نه خواردوه . بو شنیو قلوووفت ده که م . »

کابرا گوتی : « حه ز ناکه م من بخوی ، به لام نه گه ر برسیته و ده ته وی
شتیک بخوی تا حه زکه ی خوار دنم پییه . »
دیو گوتی : « نه گه ر راست ده که ی خوار دنت پییه ، دلنیا به ناتخوم ،
بویه ده مه ویست بتخوم چونکه چیترم ده ست نه ده که وت . »
چوونه ژووره وه ، له به رده م میژیک دانیشتن . کابرا نان و گوشت و
شه رابی دانا و نه وه نده ی ده یانخوارد خلاس نه ده بوو . دیو تا مر پرو
خواردی و گوتی :
« نه مه بو من باشه ! »

کابرا گوتی : « زه حمه ت نه بی ده توانم پرسیماری کوشکی زیرینی
سترومبیرگت لی بکه م ؟ داخوله کوپیه ؟ »
دیو گوتی : « با سه یری نه خشه که م بکه م هه موو شارو گوندو
خانویه کی له سه ر دیار کراوه . »
نه خشه یه کی هیناند هه زار میل دوور بوو .

کابرا پرسی : « باشه ، چون بکه مه نه و کوشکه !؟ »
دیو گوتی : « من دوو سه عات کاتم به ده سته وه یه تا نزیک کوشکت
ده به م به لام ده بی پاشان بکه پیمه وه مالی چاوم له ژن و منداله که م بی . »
ئینجا دیوه که کابرای برد و سه د قوناغ له م لای کوشکه که داینا و گوتی :
« لیروه ، ده توانی به ناسانی ریگات بگریته بهر . »
دیو گه رایه وه و کابرا رویشت تا گه یشته کوشکی زیرین . کوشکه که
له سه ر چیا یه کی شووشه کرابوو و هه موو روژی کچیکی سیجرئه نگاوتوبه
سواری گالیسکه به ده وریدا ده سوورایه وه .

کابرا بینی کچه زور شادو خه ندانه ، حه زی کرد یه کسه ر بچیته لای ،
به لام که ویستی به چیاکه هه لکه ری چیاکه نه وه نده لووس و خزوک بوو هه ر
هه نگاویکی ده هاویشت ده خزیه خواره وه . که زانی ناگاته کچه زور په ست و
غه مبار بوو ، له دلی خویدا گوتی : « له و خواره ده گیرسیمه وه و چاوه بینی
کچه ده که م . »

جا زنجیکی بچووی بو خوی روست کرد و ماوه ی سالیکی تیدا برده
سه ر . هه مور روژی ده چوه دیار کچه که به ده وری کوشکه که دا
ده سوورایه وه ، قهت به بییری دانه ده هات روژی بی وده سستی بگاتی .
رویکیان ، به ریکه وت تووشی سی دزهات ، شه پرو گاله یان بوو ، بانگی
کردن : « خوا ده ست به بالتانه وه بگری ، واز بینن ! »

که دزه‌کان گوینان له دهنگی بو و دهستان به لام هیجیان نه‌دی و دهستیان به شهر کرده‌وه . کابرا دیسان هاواری کرد : « خوا دهست به بالتانه‌وه بگری ، واز بینن ! » پاوه‌ستان و ته‌ماشای ده‌وروبه‌ری خوین کرد به لام که سیان نه‌که‌وته بهر چاو . دهستیان به شهر کرده‌وه .

کابرا بو جاری سنیهم هاواری کرد : « خوا دهست به بالتانه‌وه بگری ، واز بینن ! » دیسان وه‌ستان و سه‌یری ده‌وروپشتی خوین کرد به لام که سیان نه‌دی . نه‌مجاره له جاران دپندانه‌تر که‌وته شهر . کابرا له دلی خویدا گوتی : « پنیوسته بزانه‌م نه‌م هه‌موو شه‌ره له سه‌ر چیه ؟ ! »

چوولنی پرسین : بو به‌شه‌ر دین ؟

یه‌کنی گوتی : « من دارده‌ستیکم دهست که‌وتوه به هه‌ر ده‌رگایه‌ک بکه‌وی ده‌رگا که له خو‌را ده‌بینه‌وه .
دوهم گوتی : « من پالتویه‌کم دهست که‌وتوه که له به‌ری ده‌کم که‌س نامبینی . »

سنیهم گوتی : « نه‌سپیکم په‌یدا کردوه ده‌گاته هه‌موو شوینیک ته‌نانه‌ت ده‌گاته سه‌ر چپای شووشه‌ش . »

جانه‌وسی که‌سه له سه‌ر نه‌وه شه‌ریان بو و داخوله‌م شتانه هاوبه‌ش بن و هه‌مووشته‌کان مولکی هه‌موان بن یان له نار خوینانه‌وه دابه‌شیان بکه‌ن .

کابرا گوتی : « نه‌گه‌ر چه‌ز ده‌که‌ن نه‌و شتانه بده‌نه من ، من شتیکی ده‌گه‌نتان ده‌ده‌می . من پارهم نیه به لام شتیکی له پاره به‌نرخترم هه‌یه . به لام ده‌بی پیشتر شته‌کانی نیوه‌تاقی بکه‌مه‌وه داخوقسه‌کانتان راسته یان نا ؟ »

نه‌وانیش لی‌گه‌ران کابرا سواری نه‌سپه‌که بوو ، پالتوکه‌ی کرده به‌رو دارده‌سته‌که‌ی به ده‌سته‌وه گرت . که نه‌م هه‌موو شتانه‌ی که‌وته به‌ر دهست له چاو بزر بوو و له هیچ شوینی نه‌یاندیته‌وه . به لام پیش نه‌وه‌ی پروا یه‌که‌وداری له دزه‌کان داو گوتی : « نه‌وه‌ش هه‌قتان خویرینه ! په‌نگه نه‌وه‌نده‌تان به‌س بی . »

جا کابرا به سواری نه‌سپه‌که چوه سه‌ر چپای شووشه . که‌گه‌یشته لای کوشکه‌که دیتی ده‌روازه‌ی قوفل دراوه . دارده‌سته‌که‌ی لی‌دا ، قوفل

بووه . چوه ژووره وه ، سه ركه وت بو نهومی دوهم . كچه پاشا كه له زار
هه یوانی دانیشتبوو ، بادهیه کی زیړی پر شه پابی له پیش بوو . كچه
كابرای نه دی چونكه پالتوكه ی له بهر بوو . كابرا نه و نه لقه ی كاتی خزی
كچه له په نجه ی كرد بوو دهری هینا و هاویشتیه ناو باده ی به رده می كچه
زرنګه ی هات .

كچه هاواری كرد : « نه مه نه لقه ی خو مه ، نه و كابرایه ی نازادم دهگا
ده بی ئیستا لیږه بی . »

زور به دوا ی كابرادا گه پان ، سه راپای كوښکیان پشکی
نه یاندوزیه وه ؛ چونكه چووبوه دهره وه ، پالتوكه ی داكند بوو و سوری
نه سپه كه ی ببوو .

كه خه لكه كه هاتنه بهر ده رگا و چاویان پی كه وت له خه نی خوشیان
كردیانه هات و هاوار .

كابرا دابه زی و كچه پاشای گرته باوه ش . كچه ش ماچی كرد و گونی
« ئیستا نازادت كردم . به یانی زه ماوه ند ده كه ین ! »

۱۳ - پینه دوز و کورته بالا

هه بوو .. نه بوو . پینه دوزیک هه بوو . بئی ئه وهی هیج هه له و تاوانیکی کرد بئی ئه وهنده هه ژار که وت ، وای لی هات ته نیا بایی یه ک جووته پیلای قایشی ما .
نیواری قایشه که ی بو پیلای هه لبریی بو ئه وهی به یانی زوو دهستی پی بکا .

له بهر ئه وهی پینه دوز کابرایه کی به ویژدان بوو ، به دننیایی و بئی غایه له پالی دایه وه ، دوعای خوئی کرد و خه وی لی که وت .
به یانی له خه ورا بوو ، نویژی کرد و چوو دهست به ئیش بکا به لام زوری پی سهیر بوو که دیتی جووته پیلایه که ته واکراوه وه له سه ر میزد اندراوه .
زورحه په سا ، تی نه گه یشت مه سه له چیه ؟ دهستی دایه پیلایه کان و لینیان ورد بووه ، نه وهنده به ریک و پیکی دورابوون یه ک ته قه ل چیه له شوینی خوئی دهرنه چوو بوو . ئیشه که وه کو ئیشی وه ستا پوخته و پوخته بوو .
پاش نه ختی کرپاریک هات ؛ له بهر ئه وهی پیلایه که ی زور به دل بووله پیلاییکی ئاسایی پاره ی زیاتر پی دا .

پینه دوز به و پاره یه بایی دوو جووته پیلای قایشی کری . نیواری هه ر دوو جووته پیلای هه لبریی بو به یانی به وره یه کی به رزه وه رووی کرده ئیش به لام چ ئیش نه بوو بیکا چونکه دیتی هه ر دوو جووته پیلای دورابوون و ته واکرا بوون . کرپاریش زور بوو . به م جووره بایی چوار جووته پیلای قایشی به پاره که کری .

به یانی پاشتر دیتی هه ر چوار جووت ناماده ن ئیدی کاره که به م چه شنه رویشت - نه وهی نیواری هه لی ده بریی به یانی تاله خه وه له ده ستا ته واکرا بوو . زوری نه برد که وته خوشگوزهرانی و ده وله مه ند بوو .
به ریکه وت ، نیواره یه ک که زوری نه ما بوو بو سه ری سال ، هه روه کو جارن هه ندی پیلای هه لبریی و به ژنه که ی گوت :
« چونه نه مشه و ئیشک بگرین ، بزانین نه وه کئییه نه وهنده یارمه تیمان ده دا ؟! »

ژنه قایل بوو وشه مالکی داگیرساند و خویان له کوژیه کی ته نگ و تاری ، له په نا شمه کان شارده وه . نیوه شه و ، دوو کورته بالای پرووت هاتن .
چوونه سه ر میزی پینه دوز . دهستیان دایه قایشه هه لبرایه کان و دایانه بهر

تهقه لان . نه وهنده به ريك و پيكي ، نه وهنده به خيرايي دهيانكوتا پينه درز
بروای به چاوی خوی نه ده کرد .

هه موویان ته واو کردو سه رمیزه که یان پاک کرده وهو به نه سپایی بزئی
دهرچوون .

پوژی پاشتر ، ژنه که گوتی : « نه و کورته بالایانه نیمه یان دهوله مند
کردوه پنیوسته نیمه ش له که لیان به نه مه ک بین . نه وانه پرووت و پهجال
بوون ، وا بروا له سه رمان پهق ده بنه وه . جا وهره ، من یه که و کراسر و
کورته ک و شه لواریان بو ده که م و یه که و جووته گوره ویان بو ده چنم توش
یه که و جووته پیلوویان بو بکه . »

کابرا رازی بوو . نیواری هه موو شته کانیا نئاماده کرد و دیار یه کانیا ن
له سه رمیز ریز کرد و خوویان شارده وه بو نه وهی بزانه نه و کورته بالایانه چ
ده که ن .

نیوه شه و کورته بالاکان به هه لبه زین هاتنه ژووره وه و خه ریک بوو بکه رنه
سه ر نیش به لام له باتی قایشی هه لبراو دیتیان دهسته به رگی بچووک و
نازدار له سه رمیزه که ریز کراون .

سه ره تا تاسان و حه په سان . پاشان زور شادو دلخوش بوون . بو
په ری خیرایی جله کانیا ن کرده به رو دهستیان پیدا هیناو هه لیان کرده
گورانی :

نیستا بووین به پیاوی جوان و کوک
بوهر پیلو بو خه لک بکه یین ؟

له و ناوه که وتنه سه ماو هه لپه رکئی . بازیا ن دایه سه ر کورسی و میزو به
غار له ده رگاوه بوئی دهرچوون . له و پوژه وه به دواوه چیتنه هاتنه وه .
پینه دوزیش تا ما بوو گوزه رانی خوش بوو . له هه موو کاریکیش به ختی
له بارو ته یار بوو .

۱۴ - ئاوی حیات

هه بوو .. نه بوو .. پاشایهك هه بوو . تووشی نه خوشیه کی زور گران
ببوو ، کهس بروای نه ده کرد له ونه خوشیه راست بیته وه .

ئه و پاشایه سی کورپی هه بوو زور بو باوکیان دل به غم بوون . پوژی
چوونه ناو باخچه ی کوشک و دهستیان به گریان کرد ؛ چونکه وایان ده زانی
باوکیان ده مرئی . پیره میردیک هاته لایان و لئی پرسین بو و غه مبارن و ئه و
گریانه یان له چیه ؟

گوتیان : « باوگمان له گیانه لادایه و به هیچ شتی چاک نابیته وه . »
پیره میرد گوتی : « ئه من ده زانم . یهك ده رمان هه یه باوگتان پی چاک
ده بیته وه ئه ویش ئاوی حیاته . ئه گه ر باوگتان ئه و ئاوه بخواته وه به لای لی
نامینی به لام په یدا کردنی ئه و ئاوه زور دژواره . »

کورپی گه وره گوتی : « ئه من ده یدوزمه وه . »
ئیدی چوه لای باوکی نه خوشی و داوای لی کرد پی بدا به دوا ی ئاوی
حیاتدا بچی ، چونکه ئاوی حیات تاکه ده رمانیکه چاکی بکاته وه .
پاشا گوتی : « نه خیر ، کورم ، ئه و پینه زور ترسناکه ، نابی بچیت . با
بمرم باشتره . »

به لام کورپه ئه وه نده سوپ بوو و ئه وه نده به به ر پاشا دا که وت تا پاشا پی
دا بچی ..

کورپه گه وره ی پاشا له دلی خویدا گوتی : « ئه گه ر ئه م ئاوه من بیهینم لای
باوگم خوشه ویست ده بم و ولات ده بی به میراتی من . »
کورپه لی یدا پویشت . ماوه یه کی بری گه یشته کورته بالایهك له چه قی
ریگادا وه ستا بوو . کورته بالآ هاواری کرد :

« کیوه ؟ وا به خیرایی ؟! »

شازاده به شانازی وه گوتی : « کوره بنه ی گیل و ویل ، تو چ ئیشت
پینه ؟ »

گویی نه دایی و پویشت .

کورته بالآکه زور توورپه بوو . تووک و نه فره تی لی کرد . زوری نه برد
شازاده گه یشته گه روه چیایهك تا زیاتر پویشت گه روه که ته نگتر بوو تا وای
لی هات چیتر نه یتوانی بروا . ئه سپه که ی له وی چه قی - نه توانی بچیته

پیش ، نه توانی بکشیتته وه تا کابرا داببه زئی . به م جوړه له ونی گیری
خوارد .

پاشای نه خوش ماوه یه ک چاوه پئی بوو کوپه گه وره ی نه گه پرایه وه .
کوپری دوهم گوتی : « باوکه ، پیم بده ، من بچم ئاوی حه یاتت بو بینم .
کوپه له دلی خویدا ده یگوت : « نه گه ر برای گه وره م مردبئی ولات بو من
ده مینیتته وه . »

یه که م جار پاشا پئی نه دا به لام پاشان پازی بوو . شازاده ی ناوه نجی
وه کو برای گه وره ی به عهینی پیگادا پویشت و تووشی هه مان کورته بالا
بوو .

کورته بالا پرایگرت ولئی پرسی : « نه وه بو کوئی ده چی هینده ته نگاوی ؟ »
کوپه که گوتی : « قونکه پیار ، نه مه په یوه ندی به تووه نیه »
ئیدی گوئی پئی نه دا و پویشت .

کورته بالا له سیحری لی کردو نه ویش وه کو برای هه مان گه روه
چیای ته نگ بوو . گیری خواردونه توانی بچیتته پیش ونه توانی بکشیتته وه .
که کوپری ناوه نجیش نه هاته وه ، کوپری هه ره گچکه داوای له لاوکی کرد
پئی بدا بچی ئاوی حه یات په یدا بکات . پاش هینان و بردنیکئی زور پاشا
پئی دا .

کوپری گچکه پویشت . نه ویش تووشی هه مان کورته بالا بوو . کورته بالا
لئی پرسی : « کیوه ؟ وا به ته نگاوی ؟ »
کوپه پراوه ستاو گوتی : « باوکم له سه ره مه رگدایه به دوا ی ئاوی
حه یاتدا ده گه پیم . »

کورته بالا گوتی : « جا ده زانی ئاوی حه یات له کوئی ده ست ده که وئی ؟ »
شازاده گوتی : « نه خیر » .

کورته بالا گوتی : « له بهر نه وه ی تو قسه ی خوشت له گه ل کردم وه کو
برا سه خته چیه کانت چه توون و لووتبه رز نه بووی یارمه تیت ده دم و پیت
ده لیم چون ئاوی حه یاتت ده ست ده که وئی : ئاوه که له بهر کانیه ک ده پروا که
له حه وشه ی کو شکیکی سیحری دایه . ئیستا من باریه یه ک و دوو نانت
ده ده می . نه وانه نه بن قهت پیت ناکری بچیتته ناو کو شکه که . که چووی سې
باریه له ده رگای ئاسنینی کو شکه که بده . ده رگا که ده بیتته وه . دوو شیر
ده بینی لغاوه یان کردو ته وه . یه که و نانیاں بو بهاویژه . هیور ده بنه وه جا
خیرا برؤ پیش . سه عات دوا زده هه ندی ئاوی حه یات بینه نه وه ک
ده رگا کانی کو شکه که داده خرین و له ناوه وه گیر ده خوی !! »

شازاده سوپاسی کرد . باریه و نانه کانی و هرگرت و پریشته . که گه یشته
 کۆشکه که کورته بالای چۆنی گوتبوو دهق و ده رچوو . سی باریه ی له ده رگا
 دا . ده رگا بووه . شیره کانی به نانه که هیور کرده وه و چوه ناو کۆشک .
 له هۆلی گه ورده دا زۆر شازاده ی سیحرلیکراوی بینی ئەلقه ی له په نجه ی
 هه موویان کرده وه . شمشیریک و نانیکیان له ته ک بوو ئەویشی برد . چوه
 ژوورینکی تر کچینکی جوانی دی . کچه به هاتنی شازاده شاگه شکه بوو و
 باوهشی تی وهرهینا و گوتی نازادت کردم ، هه موو ولاته که م بو تو . ئەگه ر
 پاش سالیکی تر ببیته وه میردیشته پی ده که م . ئینجا جینگای ناوی حه یاتی
 پیشان داو گوتی :

« ده بی په له بکه ی بو ئەوه ی پیش سه عات دوازده له م کۆشکه بجیته
 ده ره وه . »

کابرا پریشته . چوه ژوورینکی تر . ژووره که چوارپایه کی نه رم و خووشی
 تیدا بوو . جا شازاده له بهر ئەوه ی ماندوو بوو ویستی نه ختی به سه سینته وه .
 ئیدی له سه ر جینگا که پالی دایه وه و خه وی لی که وت . که واگاهات سه عات
 دوازده چاره کینکی ده ویست . له ترسان ده ره پری . هه ر پایکرد بو سه ر
 کانیه که و بادیه ک له و ناوه بوو پر ناوی کردو به تالوکه بو ی ده رچوو . که
 گه یشته لای ده رگا ئاسنینه که سه عات دوازده لئیدا و ده رگا ئەوه نده به
 توندی داخرا نه ختی پارژنه ی پی بری .

شازاده زۆر به که یف بوو که ناوی حه یاتی ده ست که وت و به په له به ره و
 مال بووه . تووشی کورته بالای تاین بوو . کاتی کورته بالای که چاوی به
 شمشیره نانه که که وت گوتی : « ئەم شتانه ت زۆر به که لک دی . به م
 شمشیره ده توانی هه موو له شکریک بشکینی و ئەم نانه ش قه ت کۆتایی
 نایه . »

شازاده نه یویست به بی براکانی بگه ریته وه مالی به کورته بالای گوت :
 « کاکای برای ! ئەری نازانی براکانم له کوین ؟ ئەوان پیش من به دوا ی
 ناوی حه یاتدا چون به لام تا ئیستا نه گه راونه ته وه . »
 کورته بالای که گوتی : « له بهر ئەوه ی براکانت زۆر قه پۆز بلندوله خوبایی
 بوون من سیحرم لی کردن و ئیستا هه ردووکیان له گه روویه کی ته نگی
 شاخیکدا گیریان خواردوه . »

شازاده زۆر له کورته بالای که پارایه وه بو ئەوه ی براکانی نازاد بکا .
 ئەویش له ئەجامدا دی نه رم بوو ، به لام به شازاده ی گوت : « وریای خۆت
 به له براکانت : خویان لی بپاریزه ، دلایان زۆر پیسه . »

شازاده که دیتی براكانى هاتنه وه زوری که یف پی هات و چی دی بوو و چی به سه ر هاتبو وه مووی بو گپرانه وه : بو ی گپرانه وه چون ناوی حه یاتی دیته وه و بادیه کی له و ناوه هیئا . چون کچه پاشایه کی جوانی نازاد کردو پاش سالیکی تر ده چی ده یهینی .

ئینجا هر سی برا پیکه وه سوار بوون و رویشتن . گه یشتنه ولاتیک شه پیکى گران داکه وتبوو . پاشای ئه و ولاته نائومید ببوو ، داینا بوو به ته واوی تی بچی چونکه گرانی و برسیتی هه موو لایه کی داگرتبوو .

شازاده چوه حوزوور پاشا . نانه که ی دایه و ئه ویش به و نانه سه راپای ولاتی تیر کرد . ئینجا شمشیره که ی دایه و پاشا به و شمشیره هه موو له شکری دوژمنی شکاندو که وته وه ناشتی و هیمنی .

شازاده نان و شمشیری خو ی و هر گرتنه وه و هر سی برا سوار بوون و که و تنه وه پی . له رینگادا تووشی دوو ولاتی تر هاتن که شه پرو گرانیان نیندا بوو . شازاده نان و شمشیری دانى و به م جوړه شازاده سی ولاتی بزگار کرد .

ئینجا ئه و برایانه که شتیه کیان گرت بو ئه وه ی له ده ریا بپه رنه وه . له کاتی په رینه وه دا دوو برای که وره تری به فسکه فسک به یه کتریان گوت : « برای گچکه ناوی حه یاتی هیئاوه ، نیمه پیمان نه هاتوه . ولاتی باوکمان میراتی نیمه یه که چی بو ئه و برا بچوکه ده بی و سامانه که مان له ده ست ده چی . »

ئه م بیرو لیکدانه وه یه قین و زگره شی زیاد کردن . بریاریان دا هه ر چونی بی برای گچکه بغه وتینن . راوه ستان تا برای گچکه نووست . که نووست . ناوی حه یاتیان له بادیه که ی به تال کردو بو یان پر ناوی سویری ده ریا کرد .

که گه یشتنه وه مائی ، شازاده ی بچووک باده ی خو ی بو پاشا برد بو ئه وه ی ناوه که بخواته وه و چاک ببیته وه . به لام که پاشا چند دلوپیکی له ناوه که خوارده وه هه سستی کرد له ناوی ده ریاش بی تامتره . ده سستی به لاوانه وه و کرووزانه وه کرد . له و کاته دا دوو کوپه که ی گه وره تری هاتنه لای و برای گچکه یان تاوانبار کرد که ویستوو یه تی ژه هر ده ر خواردی باوکی بدات و گوتیان نیمه ناوی حه یاتمان هیئاوه . هه ندی ناویان دایی . پاشا ناوه که ی خوارده وه . هه سستی کرد چاکتر بوو . هیزو شه نگ و ته ندروستی جارانی هاته وه بهر .

جا هه ر دوو برای که وره تری چوونه لای برای گچکه و تیزیان پی کردو گوتیان :

« ناوی حه یات تو په یدات کردو نازارت پیوه کیشا که چی پاداشته که نیمه وهرمان گرت . ده بویه ئاقل و وریاو چاوکراوه بیت . نه و کاته ی که له ناو که شتی بووین ئاوه که مان لی دزیت . سالیس وهر بسوورپته وه یه کیکمان ده چین کچه پاشا نازداره که بو خوومان دینین به لام نه چی به باوکمان بلنی چونکه یه که م نه و پیت پروا ناکا دوهم یه ک تاقه وشته له دهم بیته دهره وه له نارت ده به ین . ته نیا یه ک ریگات له پیشه نه ویش نه وه یه که هیچ دهنگ نه که ی .»

پاشای به سالچوو زور له کوره بچوکه که ی تووره بوو . پروای کرد بوو که ویستوویه تی ژهری دهرخوارد بدات . دادگای دانا بو نه وه ی مه حکه مه ی بکن و بریار درا به نهینی له ناوی به رن .
روژنیکیان که شازاده ی بچوک ویستی بچپته پراو هیچ ئاگای له هیچ نه بوو پراوکه ریکی پاشایان وه گهل دا . پراوکه ره که زور په ست و غه مبار بو ، شازاده گوتی :

« پراوکه ری نازیز ، نه وه چیت لی قه و ماوه وا کزو غه مباری !؟ »
پراوکه روه لامی دایه وه و گوتی : « زمانم ناگری پیت بلیم به لام هه رده بی پیشت بلیم .»

شازاده گوتی : « ده بیلی ده ی ، گوی مه دهری ! هه رچی هه بی من لیت ناگرم .»

پراوکه ر گوتی : « ده زانی پاشای باوکت فه زمانی پی کردووم که بتکوژم .»

شازاده له ترسان له جیی خوی تاسا ، گوتی :
« پراوکه ری نازیز ، تکایه مه مکوژه . نه مجاره بمبه خشه . وهره به رگمان بگوپینه وه : من به رگی توده که مه به رو به رگی شاهانه ی خووم ده ده مه تو .»
پراوکه ر گوتی : « به و په ری شادی و به ختیار ی به رگی خوومت له گهل ده گوپمه وه . دهستم ناگری بتکوژم .»

جل و به رگیان گوپیه وه . پراوکه ر چوه وه مالی و شازاده ش سه ری هه لگرت بو ناو دارستان و که و ته گه پان و سووران .

دوای ماوه یه ک سی باره عاره بانه ی زیرو به ردی به هادار به ناوی کوره بچوکه که وه بو پاشا هاتن . دیاری نه و پاشایانه بوون که کاتی خوی شازاده ی بچوک به نان و شمشیره که ی پرزگاری کرد بوون و پاشاکان له بووی نه مه ک و وه فاداریه وه نه و دیاریانه یان نارد بوو .

پاشای به سالاً چوو بیری کرده وه : « نه گهر کورپی بچووکم بنی تاوان
دهرچوو ، چ بکه م ؟! »

ئینجا به گهل و خزمانی گوت : « وای دهنای ئیستا کوره که م زیندوو بایه !
سه د ناخ و داخ که فه رمانی کوشتم دا . »

راوکه ر گوتی : « پاشام خوش بی ، کوره که ت ماوه نه مردوه . کاتی
خوی دلم نه هات فه رمانه که ت به جی بینم و بیکوژم . »

ئینجا چ پرووی دا بووه مووی بو پاشا گیرایه وه . پاشا که نه م خه به ره
خوشه ی بیست بارگرانی سه ر دلی سووک بوو . له سه رایای ولات جاری دا
کوره که ی له هه ر کوپیه بیته وه پاشا به گهرمی و خوشه ویستی پیشوازی
دهکات .

له ولوهش نه و کچه پاشایه ی برای گچکه رزگاری کرد بوو ، رینگایه کی له
زیری خوری بریقه دار بو کوشکی راکیشاو به خه لکه که ی گوت نه وه ی
یه که و راست به سواری به سه ر نه و پرییه داهات نه وه زاوای راسته قینه یه ،
بیهینه لام ، به لام نه وه ی به م لاو به و لای نه و پرییه داهات دیاره زاوای
راسته قینه نیه ولی مه گه پین بیته ژووره وه .

که هات سالیکی ته و او بیی برای گه وره بیری کرده وه به تالوکه بچینه لای
کچه پاشاکه و او پیشان بدا که نه و پرزگاری کرده و ژنیکی و ولاتیکی بو بیی .
سوار بوو ، پرویشت . که گه یشته رینگا زپینه که گوتی گوناحه به سواری
به سه ر نه و زپره بکه وم . لایدا سه ر پوخی دهسته راستی رینگا که و پرویشت
تا گه یشته به رده رگا . خه لکه که گوتیان تو زاوای راسته قینه نیت . به چ
رینگایه ک دا هاتی به وی دا بکه پریته وه .

زوری نه برد برای ناوهنجی هات . که چاوی به رینگا زپره که که وت له دلی
خویدا گوتی زور گوناحه نه سپه که م به سه ر نه و پرییه بکه وی . لایدا سه ر
پوخی دهسته چه بی رینگا که و پرویشت به لام که گه یشته به رده رگا پینان
گوت تو زاوای راسته قینه نیت و ته بای برای گه وره وده ریان نا .

که سالیکی ره به ق ته و او بوو ، شازاده ی بچکوله له ناو دارستانه که هات
دهری و سوار بوو بو لای خوشه ویسته که ی تا خه م و جه خاری رابردوو له

بیر خوی بباته وه . ملی پئی گرت . له پینگادا هه ربیری له خوشه ویسته که ی
ده کرده وه و به و بایه هه مشه هه ر لای خوشه ویسته که ی بی .

خوشه ویسته که ی به جوړی میشکی داگرتبوو چاوی پینگا زیږه که یشی
نه دی . نه سپه که ی به چه قی پینگا که دا هاژوا و که که یشته به ردهرگا دهرگا
کرایه وه و کچه پاشاکه به پروخوشی به خیری هیناو به رزگار که رو خاوه نی
ولاتی خوی ناسی .

یه کسه ر بوو به زه ماوه ندیکی خوش . که زه ماوه ند ته واو بوو کچه به
کوره ا گوت باوکت لیت خوش بوو نیستا به دواتدا ده که پئی .

کوره که پرایه وه لای باوکی وه مووشتیکی به وردو باریکی بوگیرایه وه :
چون براکانی ته فره یان دا ، چون ناچار یان کرد دهنگ نه کا .

پاشای به سالآ چوو ویستی دوو کوره که ی که وره تری سزا بدا به لام تا
پاشا وه خوی که وت نه وان به مه سه له که یان زانی وبه سواری که شتی
رویشتن و که یشتنه ناو ده ریا .
نه وساو نیستاش نه و دوو پرایه نه که رانه وه .

۱۵ - مومی شین

هه بوو .. نه بوو .. سه ربازیک هه بوو ، ماوه ی چه ند سالیك خزمه تینکی زور دلسوزانه ی پاشای خوی کرد به لام نه وهنده ی برین که وتبوه له ش نه یوانی چیتر خزمه ت بکات . پاشا پینی گوت :

« من چیتر پیویستم به تونی . بوخوت برزوه مالی خوت . من ته نیا کرنی نه وانه پی دهری که خزمه تیان پی ده کری . »

سه ربازه که نه یزانی چون بژیوی خوی په پدا بکات . به کزو غه مباری ره یشت . بو نیواری که یشته دارستانه و له مووروه ترووسکابی کی دی و که لینی نزیك بووه دیتی خانووی ژنه سیحربازیکه ، گوتی : « تکایه شه و دالدهم بده و نه ختی خواردن و خواردنه وهم بدی نه وهک تی ده جم . »

ژنه سیحربازه که گوتی : « وای ! وای ! کن سه ربازی قاچاغ داده کات و شتی ده داتی ؟ به لام قهیدی نیه . نیشیکم هه په نه که ر بوم بگی دالدهت ددهم . »

سه ربازه که گوتی : « نیشه که چه ؟ »

سیحربازه که گوتی : « ده موی سبهینی بلخجام یو هه لنگریته وه . »
سه ربازه که قایل بوو . روژی پاشی تا توانی نیشی کرد . به لام تا نیواری پینی ته وانه کرا .

سیحربازه که گوتی : « ده زانم نیوارمه و چیتت پی ناگری . نه مرو به سه . نه مشه ویش ده تحه وینه وه سبهینی هندی دار بو سووتان بقه لسه ! »

سه ربازه که روژی پاشی تا نیواری نیشی گندو نیواری سیحربازه که پیشنیاری کرد شه وینکی تریش بمینیته وهو گوتی : « نه رکی سبه ینیت زور ناسانه . بیریکی و شک له پشت خانووه که مان هه په . مومیکی ناگرشینم هه بوو قهت نه ده کوژایه وه ، لیم که وتوته ناو شه و بیره . ده موی بومی دهرینی . »

روژی پاشی ، سیحربازه که سه ربازی برده سه ربیره که و به سه به ته یه ک شوپی کرده وه . سه ربازه که مومه که ی دپته وهو نیشارهتی کرد هه لی بکیشینه وه . که نزیك سه ره وه بوو سیحربازه که دهستی دریز کرد مومه که ی لی وه ربگری به لام سه ربازه که له نیازی گلاوی گه یشت و گوتی : « نه خیر ، تا به سه لامه تی نه که مه وه سه ره وی مومه که ت ناده منی . »

سیحربازه که شینگیر بوو . له رکان سهربازه که ی بهردایه وه ناو بیړی .
سهربازی کلؤل که وته بنی بیړی به لام بریندار نه بوو . مؤمه که ش
نه کوژایه وه . جا مؤم سوودی چیه ؟!

سهربازه که پروای نه ده کرد تازه له مردن قوتار بیی . ماوه یه ک به
غه مباری دانیش . ئینجا دهستی له گیرفانی پاکرد . سبيله که ی هیشتا
نیوهی مابوو ، له دلی خویدا گوتی : « نه مه دوا نیعمه ت و دوا خه م به
بادانی ژیانمه ! »

به مؤمه شینه که سبيله که ی داگیرساند و قومی پیوه نا که گواله
دووکه لی سبيله که نه ختی په ویه وه قوله په شیکی بچووکی له بهردهم په یا
بوو ، گوتی : « گه وره م ، نه مرکه ! »

سهربازه که هیدم گرتی ، گوتی : « مه به سنت چیه ؟ »
قوله په شی بچکوله گوتی : « هه رفه رما نیکت هه یه جی به جیی ده که م ،
سهربازه که گوتی : « ئوی ! مادام شتی وا هه یه جاری زوو له م بیره
دهرم بیته ! »

کابرای بچکوله دهستی سهربازه که ی گرت و به ناو پاره وینکی ژیرزه ویدا
بردی . سهربازه که مؤمه که یشی له گه ل خوی برد .

له پنگادا ، کابرا نه و هه موو که نجینه په ی نیشانی سهربازه که دا که
سیحربازه که له وی دایکرد بوو . سهربازه که تا پنی هه لگیرا زپری برد که
گه یشته وه سهردونیا به کابرای گوت : « ئیستا برؤ سیحربازه که په لبه ست
بکه و بیبه پیش حاکم . »

زوری نه برد سیحربازه که به سواری پشيله یه ک تیژ تیپه ری و تا دهنگی
تیدا بوو هاواری کرد .

ئینجا کابرای بچکوله ده رکه وت و گوتی : « گه وره م چونت فهران داوا
پابرا . سیحربازه که له قه ناره درا . ئیستا چ فهران نیکت هه یه ؟ ! »
سهربازه که گوتی : « جاری هیچم ناوی . پرؤوه مالی به لام که بانگم
کردی بکه به فریام . »

کابرای بچکوله گوتی : « هه ر کاتو پیویستت به من بوو سبيله که ت به مؤمه
شینه که پی که من له پیشت حازرم . »
نه مه ی گوت و بزر بوو .

سهربازه که گه پایه وه نه و شاره ی لی ده رکرابوو . دهسته به رگیکی
نوی و نایابی به پادان دا . ئینجا چوه باشتترین خان و به خاوه نه که ی گوت
باشترین ژووری بو ته رخان بکات . که نه مانه ی ته واو کرد قوله په شه

بچکۆله ی بانگ کردو گوتی : « من زۆر به دلسۆزی خزمه تی پاشای خۆم کرد به لام پاشا ده ری کردم تا له برسان بمرم . ئیستا ده مه وی تۆله ی خۆمی لێ بکه مه وه . »

کابرای بچکۆله گوتی : « فه رموو ده ته وی چیت بو بکه م ؟! »
سه ربازه که گوتی : « که شه و زرنگایه وه و کچی پاشا نووست برۆ به نووستویی بو منی بینه . وای لێ ده که م چ جوړه خزمه تیک کریت و پیس و چرووکه نه و خزمه ته م بکات . »

کابرای بچکۆله گوتی : « ئیشه که بو من زۆر ئاسانه به لام بو تۆزه حمه ته ! »
که سه عات دوا زده لینی دا ، ده رگا بوه وه و کابرای بچکۆله کچه ی هینایه ژووره وه .

سه ربازه که هاواری کرد : نه وه ، نه وه توی ؟ نه وه خۆتی ؟ خیرا ده ست ده که سک و نه و عه رده بماله . »

کاتی که کچه که له ماشتنی عه رده که بوه وه ، سه ربازه که دانیشت و پینی درێژ کرد و فه رمانی به کچه که کرد پیلاره کانی بو دا که نی . که پیلاره کانی بو دا هاند سه ربازه که پیلاره کانی سه ره واندی و پاشان خورتی لێ کرد هه لیان بگریته وه و پاکیان بکاته وه . هه رچی فه رمانیکی پی کرد کچه به بی دهنگی جی به جیی کرد .

له گه ل یه که م بانگی که له شیر ، کابرای بچکۆله کچه که ی برده وه کووشکی شاهانه و خستیه وه ناو پیخه فی خوی .

به یانی که کچه که واگا هات چوه لای باوکی و بو ی گیرایه وه که خه ونیکی ناخۆشی دیوه : « به ناو شه قامه کانی شاردا برد میان . وه ک برووسک برد میان ژووری سه ربازیک . له وی چ ئیش و خزمه تی چرووک و نا هه مواره سه ربازه که پینی کردم . ژووری پی مالیم ، پیلاری پی پاک کردم وه . هه لبه ته نه مه هه مووی خه ون بوو به لام ئیستاش له گه لدا بی نه وه نده ماندووم هه ر ده لینی به راستی نه م هه موو ئیشه م کرد وه . »

پاشا گوتی : « نابیی نه و خه ونه راست بی ، به لام ئاموژگاریه کت ده که م . نه مشه و گیرفانت پری دنکه پاقله بکه و کونیکی بچووی تی بکه نه که ربه راستی بته ن پاقله کان ده پزین و ده وسیان له سه ر رینگا به جی ده مینی . »
که پاشا نه م قسانه ی بو کچه که کرد کابرای بچکۆله له وی وه ستا بوو به لام نه یانده دی ، هه موو قسه کانی بیست .

شه وی دوهم که کابرای بچکۆله کچه که ی هه لگرت و بردی هه ر چه نده پاقله که ی له گیرفانی پزدا به لام شوونی هه لنه ده گیرا چونکه کابرای بچکۆله

فیل باز بوو پیشتر پاقله ی ب سه مو جادان وهر دبوو . نه مشه ویش کچه تا
که له شیر بانگدان خزمه تی چرووک و ناهه مواری سه ربازه که ی کرد .
بو سبه یینی پاشا بهلوی نارد بو نه وه ی شوونی پاقله که هه لیکرن به لام
چیان پی نه کرا چونکه منداله هه ژار پاقله ی هه موو جاده کانیان کز
کرد ببوه وه له گه ل پاقله کوکوردنه ومدا ده یانگوت : « دیاره نه مشه و پاقله
باریوه . »

پاشا گوتی : « ده یی نه مشه و پیلانیک ی باشترا دابنینه وه . کچم
نه مشه و که نووستی پیلانوت دامه که نه . که تو ییان برد پیش نه وه ی
بتهیننه وه لنگیک ی له وی جی بیله و بیشاره وه ، مسوگه رده ی دزینه وه ! »
کابرای بچکوله نه م پیلانه یی بیست و که سه ربازه که داوای کرد کچی
پاشای بو بیتی کابرا پی گوت واز بیتی باشترا چونکه ده یزانی چیترا
ناتوانی به سه ر لیلی پاشا را زال بیی و نه گه ر پیلاره که بدوزریته وه ناغاکه ی
ده که ویته مه ترسی .

سه ربازه که گوتی : « من چیت پی ده لیم تو وا بکه . »
کابرا بو جاری سینه م کچی پاشای هیئا و سه ربازه که خزمه تی چرووک و
کاره که ری پی کرد به لام پیش نه وه ی بیبه نه وه کچه لنگه پیلانیک ی له ژیر
چوارپاکه شارده وه .

بو به یانی پاشا فرمونی دا لنگه پیلانیک ی کچه که ی بزر بوه ده پی
سه راپای شار بهشگن .

پیلاره که یان له ژوروی سه ربازه که دوزیه وه . سه ربازه که خوی له
ژوروی نه بوو ، له سه ر داخواری کابرای بچکوله چوبوه دهره وه به لام
ده رباز نه بوو هه ر زوو کرتیان و فرییان دایه گرتووخانه .
سه ربازه که له ته نگاریان گرنکترین که نجینه ی له بیر کرد بوو که زینبو
مومی شین بوو . ته نیا یه ک تاقه لیره ی له گیرفان بوو .

سه ربازه که به کوت و که له بهه وه له ته ک په نجره ی گرتووخانه وه سستا
بوو . هاوړیبه کی به ویدا تیبه ری له په نجره وه بانگی کردو گوتی : « برام ،
نه و چاکه یه م له گه ل بکه ، له و خانه ی نه من لی بووم ، پریاسکه یه ک له
ژوره که م هه یه بوم بیغه ، لیره یه کت ده ده منی . »
براده ره که ی هه ر پیکرد چوو پریاسکه که ی بو هیئا . جا که سه ربازه که
هه ر خوی مایه وه سبیله که ی پی کرد و کابرای بچکوله په یدا بوو . کابرا
گوتی :

« مه ترسه ، ده تبه نه کوئی با بته بن ، لی که ری چ ده بنی با بینی به لام له بیر
نه که ی مومی شین له گه ل خوت بیه . »

روژی پاشی دادگا دانیشیت و نه که رچی سه ربازه که هیچ خراپه شی نه بوو
به لام حاکم فرمانی کوشتنی دا که بردیان له سه ری بدهن داوای له پاشا
کرد دوا موله تی بدهن .

پاشا پرسى : « ناره زوت له چیه بلی ؟ »

سه ربازه که گوتی : « ده مه وئی پیش مه رگم سبیلک پی بکه م . »
پاشا وه لامی دابه وه : « سی سبیل پی بکه به لام به خه پالت دا نه یی لیت
خوش بیم . »

جا سه ربازه که سبیلی دهرهینا و به مومه شینه که بینی کرد و هر هینده
نه لقی دووکه ل به رز بوه وه کابرای بچکوله ده ست به توپز په یدا بوو ،
گوتی : « که وره نه مر که ، فرمانت له سه ر چیه ؟ »

سه ربازه که گوتی : « حاکمی بیدا دو لاده سته کانی به توپز له سه ر عه رد
پاکیشه ... پاشاش زوری خراپه دهره ق من کردوه نه ویش به سزای خوی
بگه یه نه وله سه ری باز مه ده . »

کابرای بچکوله وه ک پرووسکه به م لاو به و لادا فری . توپزی له هر
که سی دها خپی ده کردو پرزه ی لی ده بری . پاشا ترسی که پشتی . کپنووشی
بردو که وته پاره پارپی نه یکوژن . ولاتی خوی به سه ربازه که به خشی و کچی
خوی ده قه به ر کرد هر هینده نه یکوژن .

۱۶ - پوش و پهنگرو پاقله

جاریکیان پیره ژنیکی هه ژار له گوندیکدا هه بوو . پیره ژن زوژی ویستی چهنگه پاقله یه کی لی بنی . ناگری له ناگردان کرده وه . جا بوئه وه ی پاقله که زوو بکولی چهنگه پوشیکی له بهر ناگر را کرد . که پاقله که ی له مه نجه ل کرد دنکه پاقله یه کی له دهست به ربوه وه له ته نیشته زله پوشیک که وته سه رزه وی . ئینجا په نگره ناگریک له ناو ناگردان بازی دا ده ری و چوه لای دنکه پاقله و زله پوشه که .

زله پوشه که گوتی : « هاوړینه ، ئه وه ئیوه چون که وتنه ئیره ؟! »

په نگر وه لامی دایه وه : « له دهست ناگر هه لاتم . ئه گه ر خورتیم له خوم نه کردایه و هه لئه هاتبام ، مردنیکی خراب ده مردم . تا ده بووم به خو له میش ده بویه بسووتیم . »

دنکه پاقله گوتی : « منیش به پیره پر هه لاتم خو ئه گه ر پیره ژن بیگرتبامه وه و بیخستبامه ناو مه نجه ل ده کولام و وه کوهه و اله کانم ده بووم به مه ره گه . »

زله پوش گوتی : « که واته من به ختم له ئیوه باشتره ! پیره ژن هه موو براکانمی خسته ناو ناگرو یه کسه ر شه ستیان گیانیان دا چا بوو به ختم هه بوو له ناو په نجه کانی خزیم و به ربوومه وه ئیره . »

په نگر پرسى : « باشه ، ئیستا چ بکه یین ؟! »

دنکه پاقله گوتی : « مادام ئیمه هه موومان له مردن هه لاتووین به من بی بین به هاوړینی دلسوز جا بوئه وه ی چیتر تووشی مه ترسی نه بین وا چاکه ئه م ولاته جی بیلین . »

دوه که ی تر به م پیشنیاره دلخوش بوون و هه موو لا پیکه وه رویشتن . زوری پی نه چوو گه یشتنه جوگه له یه کی بچووک ، نه بواری تیدا بوو نه پرد . نه یانزانی چون بپه رنه وه .

دوا جار زله پووش بیریکی سه ییری بو هات ، گوتی : « من خوم ده که م به
پردی سه ر ئەم ئاوه و ئیوه به سه رمدا بپه رنه وه . »

به م جو ره زله پووش له م به ر تا ئەو به ر له سه ر ئاوه که دریز بوو . جا
په نگر ، که ناگره ، به شادی به سه ر پرده نوێکه دا رویشته به لام که گه یشت
ناوهندی جوگا که له ژیره وه گوینی له خو په ی ئاو بوو ، زهنده قی چوو ، له
شوین خوی حه په ساو نه یویرا چیترا بر وا .

زله پووش گری گرت و بوو به دوو که رت و به ر بوه وه ناو جوگا . په نگریش
گزه ی هات و له ئاوه که دا نقووم بوو .

دنکه پاقله به وشتی له قه راغ ئاوه که وه ستا بوو که ئەم ئیشه سه یردی
بینی پیکه نینی نه وه ستا ئە وه نده پی که نی تا شه قی برد . دنکه پاقله ش ئاوو
ناو ده چوو به لام به ختی یار بوو دیوه ره یه ک له ده م جوگا پالی دا بو ده بو
ئه وه ی بحه سیته وه . دیوه ره زور میهره بان و دلنه رم بوو . ده رزی و داوی
هینا و دنکه پاقله ی دوریه وه به لام ده زوه که ی ره ش بوو بو یه تا رژی
ئه مروش هه موو پاقله داو یکی ره شیان تیدایه .

۱۷ - فەندە فۆل

هەبوو .. نەبوو .. دارستانیەك هەبوو . پوژی بۆراو چوہ ناو دارستان و دەنگیکی وەكو دەنگی مندالانی كەوتە بەر گوئی . بە دوای دەنگە كە دا چوو . كە پشتە درەختیکی زل مندالیکی لە سەر چلەكان بوو . تومە زدا یکی مندالە كە لە ژێر درەختە كە خەوتبوو . بالندە یەكی گوشتخۆر مندالە كە ی لەسەر كۆشی دایکی دی بوو ، بۆی دابەزی بوو پەری پێی كرد بوو دەنووكی لی گیر كرد بوو بردبوویە سەر درەختە كە .
كابرای دارستانی چوہ سەر درەختە كە و مندالە كە ی هینایە خواری ، لە دلی خویدا گوئی :

« دەبیە مەو مانی و لە كەل - لینا - ی بچكۆلانەم پەرور دەهێ دەكەم . »
مندالە كە ی بر دەو مانی . هەر دوو مندالە كە پێكە وە گەورە پوون . ئەو مندالە ی دۆزرا پووە ناوی (فەندە فۆل) بوو چونكە بالندە هەلی كرتبوو .
فەندە فۆل و لینا زۆر هۆگری یە كتر پوون و بە بی یە كدی هەلیان نە دەكرد .

دارستانیەكە پیرە ژنیکی چیشتكەری لابوو . ئیوارە یە كیان چیشتكەرە كە دەستی دایە دوو پەقلە چ و نەك جارێك و دوان بگرە زۆر جار چوہ سراوی و ناوی هینا .

لینا كە ئەمە ی دی لینی پرسی : « سانا - كیان ، ئەو نەندە ئاوە بۆ دینی ؟
بۆچیته ؟ »

چیشتكەر گوئی : « ئەگەر بە كەس نە لینی پیت دە لیم بۆ چیمە . »

لینا گوئی : « نە خیر ، بە كەس نالیم . »

چیشتكەرە كە گوئی : « سبەینێ بە یانی زوو كە دارستانی چوہ پراو ئەو ئاوە دەكولینم و كە بلقی دا - فەندە فۆل - ری داویمە ناو دە یكولینم . »
بۆ بە یانی ، دارستانی زوولە خەو هەستاو بۆراو دەرچوو و مندالە كانی لە ناو جی بە جی هیشت .

لینا بە (فەندە فۆل) ی گوئی : « جیم مە هیلە ، جیت ناھیلیم . »

فەندە فۆل گوئی : « من قەتاو قەت تو جی ناھیلیم . »

جا لینا گوئی : ئیستا شتی هە یە دەمە وئی پیت بلیم . شەوئی دی (سانا) زۆر پەقلە جە ناوی هینا كە لیم پرسی ئەو نەندە ئاوەت بۆچیە ؟

گوتی : نه گەر لای که سی نه درکینی پیت ده لیم . منیش به لیم دا به که س نه لیم . نه ویش گوتی : سبه ینی که باو چوه دهره وه بو راو مه نجه له ناونیک ده کولینم و فنده قولی تی فری ده دم و ده یکولینم . جا ههسته با زور پابینو جل له بهر بکه یین و بوی دهر بچین . «

به م جوړه ، منداله کان له خه وه ههستان ، به په له جلیان کرده به رو به تالوکه له مال دهر چوون .

چیشته که که ناوه که ی کولاند چوه ژووری نووستنی منداله کان بز نه وه ی فنده قول بیینی و بیخاته ناوی به لام که چوه ژووره وه و ته ماشای چوارپاکانی کرد دیتی هر دوو منداله که رویشتون . چیشته که تا بلنی ترسا ، له دلی خویدا گوتی : « نه گەر دارستانی هاته وه و بیینی مندال نه ماون ، چ بکه م ؟ ده بی بچینه دوویان و بیانگیرینه وه . «

ئینجا چیشته که سی نوکه ری نارد بو نه وه ی خویمان بکه یه ننه منداله کان و بیانگیرینه وه .

منداله کان له نزیك دارستانی دانیشتبوون . له دووره وه سی زه لامیان دی . لینا به فنده قولی گوت : « جیم مه هیله ، جیت ناهیلیم . «

فنده قول وه لامی دایه وه : « تا ماوم جیت ناهیلیم . «

ئینجا لینا گوتی : « ئیستا ده بی تو بی بی به بنه گول و من بیم به خونچه یه کی سه ر بنه گوله که . «

کاتی سی زه لامه که که یشتنه دارستانه که له بنه گولیک و خونچه یه ک زیاتر هیچیان نه دی . چ مندال دیار نه بوو . گوتیان : « لیسه چ ناکری . هیچ نیه . «

نوکه ره کان که رانه وه مالی و به چیشته که ره که یان گوت له بنه گولیک و خونچه یه ک پیوه هیچمان نه دی . چیشته که ره که سه رکونه ی کردن و گوتی : « گیل و ویلینه ، ده بوایه بنه گوله که پارچه پارچه بکه ن و خونچه که لی بکه نه وه و بو منی بیننه وه . هه ر ئیستا برۆن چیم پی گوتن وا بکه ن . «

زه لامه کان دیسان رویشتن و که وتنه پشکنین به لام منداله کان له دووره وه چاویان پی که وتن . لینا به فنده قولی گوت : « جیم مه هیله ، جیت ناهیلیم . «

فنده قولی گوتی دایه : « تا ماوم جیت ناهیلیم . «

جالینا گوتی : « توده بی بی به کلیسه و منیش به چلچرای ژیر ساپیتی کلیسه . «

سى زه لامة كه هاتن له كليسه و چلچرا زياتر هيچيان نه دى . گوتيان : « چ
نيه ، ليره چ بگه ين ؟ با به ره و مال بينه وه . »
كه گه يشتنه وه مالى چيشتكه ره كه پرسى داخونه ياندوزينه وه ؟ گوتيان :
« له كليسه يه ك و چلچراى ژير ساپيته ي كليسه كه زياتر هيچمان
نه دوزيه وه . »

چيشتكه ر هاوارى كرد : « نئوه گيژو حولن ! بوچى كليسه كه تان
نه پروخاند و چلچرا كه تان بو من نه هينا ؟ »
نه مجاره يان چيشتكه ره كه خوى كوكرده وه و له گه ل سى زه لامة كه كه وته
سوراغى منداله كان . به لام منداله كان له دووره وه ديتيان سى زه لام هاتن و
چيشتكه رى پيريش به لاکه لاک له دوويان بوو ، لينا گوتى : « فنده قول ،
جيم مه هيله ، جيت ناهيلم . »

فنده قول ديسان په يمانى دا : « تا ماوم جيت ناهيلم . »
لينا گوتى : « ده بى تو بى به گوم و منيش ده بيم به مراوى و له گومه كه
مه له وانى ده كه م . »

كاتى كه چيشتكه ر گه يشته سهر گومه كه ، له سهر لئوى گومه كه پاكشا
بوئنه وه ي ناو بخواته وه . مراوى به په له هاته پيش و سهرى گرت و به
دهنووك رايكيشا بن ناوى .

به م جوړه پيره ي سىحرباز خنكا .
منداله كانيش زور شادو به كه يف بوون . پيکه وه به ره و مال بوونه وه .
نه گه رنه مرد بن دياره تا ئيستاش هه ر ماون .

چیاپه کی به رز له ناو جه رگه ی دارستانه کانی کاتز هه یه ، ده رودراوسی زور جوره چیرۆکی لی ده گیرنه وه : چون شه و عیفریت و له مه چیتر شایی ده کهن ، چون شاهنشای ردین سوور له وی دادگا ده گری و له سه ر عهرشی مه رمه ری داده نیشی و ردینی دریژی له زه وی ده خشی .
 زور له میژ ساله (کارل کاتز) یك له گوندیکی داوینی ئه و چیاپه هه بوو . کارل بزنه وان بوو . هه موو سبه ینان بزنه گه لی داژواپه ناو په له سه وزه کانی قه د چیا .

له ناو ئه و دارستانه دا ، شوینی هه بوو دیواری که لاوه ی کونی کۆشکی پروخواوی زه مانی زووی لی مابوو . ئه گه ر ئیواره یه ک کارل درهنگی به سه ردا بهاتباو بزنه کانی پی نه گه یشتباوه مالی دایده کردنه ناو ئه و کونه دیوارو که لاوانه که وه کو مه غه ل وا بوون . ده یژماردن و شه وی له وی ده برده سه ر .

ئیواره یه ک که کارل بزنه گه لی برده ناو مه غه ل دیتی جوانترین بزنی دیار نیه . زور گه پرا بی هووده بوو . به لام سبه ینی که بزنه کانی به سه ر کرده وه و بینی بزنه بزره که هاتوته وه له خوشیان شاگه شکه بوو .
 ئه م دیارده یه زور جار دووپات بوه وه .

دوا جار کارل برپاری دا شه و به هوشیاری تا سبه ینی نۆبه ت بگری . هه موو کون و که لینی دیواره کانی پشکنی . ده رگایه کی ته سکی له لا دیواریک دوزیه وه . شه و ، بزنه که به و ده رگایه دا رویشت و کارل که وته شوینی وه . پیگا بوو ، به ناو که له نه به ردان دا ده چوه خواری . هه رپویشت پویشت .. جی هه بوو له سه ر له پ ده رویشت . جی هه بوو به به ردان دا ده چوه خواری .. تا که یشته زار ئه شکه فتیک . له وی بزنه که ی لی برزبوو . ناوپی دایه وه دیتی سه گه وه فاداره که یشی دیار نیه . فیکه یه کی بو کیشا . خیر !! سه گ ده رنه که وت . ئیدی ناچار بوو به ته نی بو گرتنه وه ی بزنه که بچینه ناو ئه شکه فته که .

کارل ماوه یه ک پویشت تا که یشته جیگایه ک که ته نیا نه ختی پوناکی لی دهاته ژوودی . دیمه نیکی سه یری له وی دی ، له دیار تاسا . دیتی دان له

بنمیچی ئەشکەوتە که دەهاته خواری و بزنه که به دنیایی دهیخوارد . کارل چوه پیش ، تەماشای ئەو دەورو به ره ی کرد بو ئەوهی بزانی ئەم هه موو دانه له کوپوه دی که وه کو تاوه ته زره له گویدا ده زرنگایه وه به لام سه ره وه تاریک و نوته ک بوو ، هیچ سه ره داوی چنگ نه که وت . گوئی راگرت حیلە و خشه ی سمی ئە سپانی که وته به ر گوئی . زیاتر گوئی قولاغ کرد : ته واوه ، ئاشکرایه ، خویه تی .

پاش نه ختی کارل دنیای بوو که سه ره وه ته ویله یه ، ئە سپ ئالیک ده درینو دانه که له ئاخوری ئە سپه کان ده رژیته خواری . بیری کرده وه ده بی ئەو ئە سپانه له ناو ئەم که له نه به ردانه چ بکه ن که له سمی بزنان بترازی هیچ په لی پی نه که وتوه ؟ ده بی چ جو ره که سیك لی ره بژین ؟ باشه ، ده بی ئەوانه کی بن ؟ ئایا جیی به قاو متمانه یه پیاو خوئی بداته ده ست ئەم جو ره که سانه ؟

کارل ماوه یه ک بیری کرده وه ، هه ر بیری کرده وه ، بیری کرده وه . کت و پر گوئی له ناوی خوئی (کارل کاتز) بوو له ناو ته شکه فته که دا دهنگی دایه وه . ئاوری دایه وه هیچی نه دی . دیسان بانگی (کارل کاتز) ی له گویدا زرنگایه وه .. پاشان نوکه ریکی کورته بالایی بچوکی کلاوقیتی پانتز سوور له قوژبنیکی تاریکی ئەشکەوتە که هاته ده ره وه .

کورته بالاکه سه ری له قاندو ئیشاره تی بو کارل کرد بو ئەوهی بچیه دووی . کارل بیری کرده وه که پیش ئەوهی بچی ده بی بزانی ئاخو ئەوه کییه بانگی ده کا تا بیکاته هاوړیی خوئی . پرسیا ری له کورته بالاکه کرد به لام کورته بالا سه ری باداو هیچ وه لامی نه دایه وه ، دوباره ئیشاره تی بو کرد بچیه دووی .

کارل که وته شوین کورته بالاکه . ریگا به ناو به رداندا پیچی ده کرد . گوئی لی بوو شتیکی وه کو هه وره تریشقه له ناو به ردان گرمه ی ده هات و دهنگی ده دایه وه . تا ده رویشته دهنگه که هه ر زیاد ی ده کرد . گه یشته هه وشه یه ک شووره که ی کونه دیواریکی لاو لاو پوش بوو . شوینه که وه کو دۆلکی بچووک وا بوو . له هه موو لایه که وه به ردی زل قیت ببونه وه . دره ختی چرو به چل و پوپ به جوړی بو ئاسمان هه لچوو بوون ته نیا ترووسکاییه کی کز دیار بوو .

کارل دوازه که سی سه یری دی له ناو میرگیکی فینک و نه رم به گران و سه نگینی به یاری بولینگ رایانده بوارد . جل و به رگه یان زور سه یرو ناجوړ بوو . کارل وه ختی خوئی هه موو هه فتان ده چوه شارو سه ری له کلیسه ده دا

که بینایه کی کۆن بوو ، په یکه ری سواره ی سهرده می کۆنی له سهر کرا بوو . سواره کان هه مان بهرگی نه و پیاوانه ی ئیره یاین له بهر بوو .

زه لاهه کان هیچ ورته یان له دهم نه هاته ده ری . زۆر به گران و سه نگینی بهر ناوه دا ده سوورانه وه . هه ر که سه ده وری خوی له یاریه که ده گیزا . ئینجا گه وره که یان به نیشایه کی کپ و بی دهنگ فه رمانی به کارل کاتز کرد نه و ده فرانه دابنی که نه وان له یاریه که ده یانخست .

کارل په که م جار چۆکی ده له رزی ، نه یده ویترا به تیه چاویش سه یری پشی دریزو جهرگی کۆن و عاجباتی شوپره سواره کان بکا به لام پاشان دیتی هه ر سواریک که له یاری ده بوه وه ، ده چوه سهر کورسی خوی و کورته بالاکه باده یه کی بۆ پر ده کرد که بۆ نی کۆنترین و باشتترین شه رابی لی ده هات ، سواره به دلی خوی قومینکی لی ده دا .

کارل ورده ورده زاتی هاته بهر . دوا جار پپی له جهرگی خوی ناو به نیشارهت داوای له کورته بالاکه کرد بۆ نه وه ی قومه شه رابینکی ناو قه رابه که ی بداتی . کورته بالاکه به هه یبه ته وه بۆی چه مایه وه شه رابه که ی پیشکه ش کرد . کارل ههستی کرد هه رگیزاو هه رگیزشتی نیو هینده خوشی تام نه کرده . نه م شه رابه هینزیکه تازه ی نیش کردنی هه به خشی . له وساو هه رگاوی شه که ت بوایه داوای شه رابی له براده ره که ی ده کرد .

کارل نه یده زانی داخو نه و ماندووترو بوه یان سواره کان ، یان شه رابه که سه ری گهرم کرده ، به لام نه وه نده ی ده زانی خه وی دی . پالی دایه وه نووست که خه به ری بووه دیتی له ناو هه مان که لاره کۆن دریزو بوه که شووره یه کی کۆنی به ده ورده دا بوو هه موو جاری بزنه گه لی لی راده گرتوه . پوژ له تاقی ناسمان ده بریقایه وه ، عه رده که هه مووی میزگی سه وز بوو ، ده وروپشتی عه ینی کۆنه دیواری لاولاو پووش بوو . چاوی هه لکلوفت و بانگی سه که که ی کرد به لام نه سه گ دیار بوو نه بزنه گه ل . له ده وروبه ری خوی ورد بووه ههستی کرد گیای بن پپی له پوژی پیشوو زیاتر هه ستاوه . دره ختیکی به سه ر سه ره وده بوو پیشتر نه و شوینه دره ختی وای لی نه بوو یان دی بووی و به بییری نه ما بوو . سه ری بادا . نه یده زانی داخو هوشی له خویه یان نه . هه ستاوه و خوی لیک کیشایه وه . ههستی کرد جومگه کانی له جاران په قترن ، گوتی : « لیم قه وما ! بویه وام لی هاتوه چونکو له ناو نوینی خوم نه نووستووم . »

کارل ورده ورده یاری و به سه رهاتی ئیواره ی پیشووی هاته وه یاد ، که

شەرابە سىچرىيە خوشەكەى وە بىر ھاتە وە لە خوشيان لىوى خوى لستە وە و
بىرى كرده وە : « باشە ، دەبى ئە و پياوہ سەيرانە كى بن ھاتبوون لەم
شوينە سەيرە يارى (بولينگ) يان دەكرد .

كارل پيش ھەموو شتى چوو لە و دەرگايە گەرا كە پيندا چووبوہ دوو
بزنى كە بە لام ھىچ دەوسى نەدى و لە شوين خوى تاسا . شوينە كە تەنيا يەك
درزى تيدا بوو بە ئاستەم مشكى پيوہ دەچوو . لە ديار ئەم ديمە نە وەستار
سەرى خوراند ، ھەستى كرد كلاوى ھەموو كون كون بوہ ، گوتى :
« ئوى ، ئە و پوژە كلاوہ كەم نرت و نوئى بوو . » ھەر بە رينكەوت سەوى
داگرت و چاوى بە پىلاوہ كانى كەوت كە ئە و وەختەى لە مالمە وە ھاتە دەرئى
تازە و نوئى بوون كە چى ديتى ھەموو دپاون . سەر لە بەرى جل و بەرگى
شپرو شپريو بوو .

كارل تا زياتر لە خوى ورد دەبوہ وە زياتر دەكەوتە بىرو لىكدانە وە ، تا
زياتر لىكى دەدايە وە ، پتر دەحە پە ساو نە يدە زانى داخو چى بە سەر ھاتوہ و
بوچى وای بە سەر ھاتوہ .

دواچار كارل لە ناو كە لاوہ كە پويشت و كەوتە سوراغى بزنى گە لە كەى .
بە ھىمنى و بە دلپەستى پە وە زوگە و پە شاخە كان دەگەرا و بە دوو بزنان دا
دەسووپايە وە بە لام چ بزنى ديار نە بوو . گوندە كە يان كە و تىبوہ پيندە شتى
خوارى . بە غەمگىنى پىن خوارە وەى گرتە بەرو بە ھەنگاوى شپرزە
دەپويشت و چاوى لە بزنى كان دەگىراو لە دلى خویدا دەيگوت : « ھەلبەت
ئىستا تووشى دراوسينىك دىم پىم دەلى بزنى كانم لە كوئىن ! » بە لام تووشى
ھەر كەسى دەبوو بىانى بوو و نە يدە ناسى ، بگرە ھىچيان دەستوورى
بە رگيشيان وەكو بەرگى گوندى خوئيان نە بوو و بە عەينى زمانىش
نە دەدوان . كە دەگەيشتە يەك كىك بە پەروشە وە سوراغى بزنى كانى لى دەكرد
بە لام ئە و لى مۆر دەبوہ وە دەستى بە ردىنى دادەھىنا . دواچار ئە و پيش
وەكو ئە وانە دەستى بە ردىنى داھىنا و كە زانى ردىنى يەك بست ھاتوہ
ھوپىكى لە خوى زانى . لە دلى خویدا گوتى : « بە راستى دنيا سەرە و ژىر
بوہ . ئە گەر سەرە و ژىر نە بوو بى من سىحرم لى كراوہ . » لە گەل ئە مەشدا
خانوو زنجە كانى ناسى وە كە يەكە و باخچەى بچوو كيان تيدا بوو ،
ھەموويان لە شوينى خوئيان مابوون . پىيوار لە ناوى گوندە كە يان دەپرسى و
كە خەلك وە لاميان دەدانە وە گوند ھەمان گوندى خوئيان بوو . كارل
سەرىكى تىرى بادا و يەكسەر چوہ ناو دى و رووى كرده زنجە كەى خوئيان -
تواھوو !! خانوو نە خانووى جارن . پەنجەرە ھەموو شكاون ، دەرگا

له پریزه که ترازوه که لکی چاک کردنه وهی نه ماوه ، مندالیکي لایدهی به رگ شرله هه وشه راکشاهه .

کارل یاری له گهل سه گنکی گرو بی دان کرد که وای زانی دهیناسی به لام سه که که مراندی و پپی وه پی . دهرگا بوه وه . چوه ژووری . ژوورینکی چول و هول ، پاشه و پاش کشایه وه و به دهنگیکی به رز بانگی ژنو منداله کانی کرد به لام که س گوئی لی نه بوو و که س وه لایمی نه دایه وه .
یه کسه ر کومه له ژنو مندالیک له و کابرا سهیره پیش بوژه وهرهاتنو دایانگرت بهر پرسیاران :

- توکئی ؟ .

- کیت دهوی ؟

کارل پپی شه رمو شوورهیی بوم له بهر دهرگای مالی خویمان سو راغی مال و مندالی خوی له خه لک بپرسی . جا بوئه وهی له دهست ئەم ئاپوره یه دهر باز بیی یه که م که سی به می شک دا هات ناوی هیئا ، گوئی :

- هانزی ئاسنگر ؟

هه مووه ناسه یان راگرت . پیره ژنیک گوئی :

« هفت ساله چوته وه هه قان . تازه نایبینه وه .

- نه دی فرتیزی دورمانکه ر ؟

پیره ژنیک پمووزن خوی به سه ر داروه کاز دادا بوو ، گوئی : « خوی لی خوش بی ، ده ساله عه مری خوی کردوه . »

کارل سه بیرکی تری پیره ژنه که ی کرد ، شیوه ی کرد به لام دیتی زور گوڤاوه . ویستیان پرسیار تری لی بکه ن به لام ژنیک جحیل کورپه یه کی به دهستیکه وه بوو و کچیکی سی سالی به دهسته که ی تره وه بوو ، دپی به هه شامه ته که دا وهاته پیشه وه . زور له ژنه که ی کارلی ده کرد .

کارل به توندی لینی پرسی : « تو ناوت چیه ؟ »

ژنه که گوئی : « لیزا »

- نه دی باوکت ناوی چیه ؟

ژنه که گوئی : « باوکم ، خوی لی خوش بی ، ناوی کارل کاتز بوو . بخت بوو له و شاخانه ویل و سه رگه ردان بوو ، پویشت و نه که رایه وه . نه وه بیست سالی ره به قه له و چیا یانه لینی ده که رین . کاتی خوی که برز بوو سه گه و بزنه که له که ی هاتنه وه به لام خوی ناو و ناو چوو . نه و کاته من هفت سالان بووم . »

کارل کاتز که ئەم قسه یه ی بیست خوی پی نه گیرا ، گوتی : « من کارل کاتز ! »

کارل منداله کانی له باوهشی کچه که ی وەرگرت و که وته پاموسان و ماچ کردنیان . خه لکه که هه موو له دیار ئەم دیمه نه ده میان بهش بوه وەر نه یانزانی چ بکه ن و چ بلین . له و کاته دا (ستروپکن) ی به سالاجوو که ماموستای قوتابخانه بوو به شه له شه له به ویدا تییه پی و به وردی سه رنجی له کارل داو به شینه یی گوتی : « کارل کاتزه ، کارل کاتز ، شک له هه ندی دا نیه کارل کاتزه . نیشانه ی منی پیوه یه . مندال بوو ، پوژی داریکم له سه ر چاوی راسته ی دا . ئیستاش جیی دیاره ، ته ماشا که ن ! »

هه ندتی له خه لکه که هاواریان کرد : « ئا ، خویه تی ، کارل کاتزه . به خیر بیته وه جیران : به خیر بیته وه ناو مال و مندالی خوت . »
پاش قهیری بیر کردنه وه گوتیان : « ئه ری کابرایه کی سه ره رزی وه کو تو نه و بیست ساله له کوئی بووی ؟ »

سه راپای گوندی لی خر بوه وه . بوو به به زم و هه را . مندال ده تریقانه وه ، سه گ ده وه پین . هه موو لا شادو خه ندان بوون له خوشی گه رانه وه ی کارل کاتز .

دازل نه و بیست ساله له کوئی بوو ؟ ئەمه به شیک بوو له و چیرۆکه ی که هه ر کاتی داوایان له کارل بکردایه بویان بگیریته وه شانی هه لده ته کاند . چونکه نه یده توانی به ته واوی بیگیریته وه . وای پی باش بوو هه ر باسی ناکا به لام ئاشکرایه هه میشه نه و شه رابه ی له میشک دا بوو که له کاتی یاری (بولینگ) ی سواره کان ختووکه ی ده م وزاری داو تامیکی وای پی به خشی قه تاو قه ت له بیری نه چیته وه .

۱۹- میزوکهر و داردهست

هه بوو .. نه بوو .. بهرگدروویهك هه بوو . سی کوپو بزنیکی هه بوو .
له بهر نه وهی بزنه که شیریکی باشی دهدا ده بوایه به هه موویان به خیری
بکن و باشی بله وه پینن .

جاسی کوپه که به نوره بوله وه پ ده یانبرده ژیر داربیه کانی روخ ئاوی .
پوژنیکیان کوپری که وره بزنه که ی برده حه وشه ی کلیسه که پری گیای
نروره پاس بوو . بزن تا مپ بوو له وه پراو که وته قه له مبار .

ئیواری که کاتی گه پانه وه داهات . کوپری گه وره له پزنه که ی پرسی :
« بزنه که تیرت خوارد ؟! »

بزن وه لامی دایه وه :

« نه وه ندهم خوارد

تیرو پر بووم .

ناتوانم

به لکه گیایه کی دی بقرتتیم .

قار .. قار .. »

لاوه گوتی : « که واته با به ره و مال بینه وه . »

په تیکی کرده مل و بردیه هه لا بزنان و به ستیه وه .

پیره بهرگدروو پرسی : « بزنه که تیر له وه پرا ؟ »

کوپه وه لامی دایه وه : « تواهر !! نه وه نده تیره ناتوانی قه پالیکی تر
بخوات .. »

به لام باوکه ویستی دلنیا بی . چوه هه لا بزنان ،

دهستی به پشتی بزنه نازیزه که ی داهینا و گوتی :

« بزنه نازیزه کمم ، تیر بووی ؟! »

بزن وه لامی دایه وه : « به چ تیر بم ؟

نه وه ندهی گه پرام و سوو ، اه

هیچ نه بوو بخوم .

قار .. قار .. »

بهرگدروو هاواری کرد : « ئوی نه وه چ ده لئی قهت نه بی ؟! »

ئیدی هه ر پایکرد چوه کن کوپه گه وره که و گوتی : « هه ی دروژن :

نه دی بؤ گوتت بزن تیرو پری خواردوه ؟ نه وه تا برسیره و هیچی
نه خواردوه !

به رگدروو دهستی دایه که زو به لیدان کوپری که وره ی له مالی وه دهرنا
روژی پاشی ، نوره ی کوپری ناوه نجی هات . کوپه شوینیکی پرله وهری
له قه راخ باخچه دوزیه وه ، هه مووی گیای ته پرو پروسه وزو ناسک بوو . بزن
به ربوه ناو نه و گیایه و هه لیویزنی و خواردی .

نیواره که وه ختی که رانه وه داهات ، کوپری ناوه نجی به بزنه که ی گوت
« بزنه که ، تیرت خوارد ؟ »
بزن وه لآمی دایه وه :

« نه وه ندهم خوارد

تیرو پر بووم .

ناتوانم

په لکه گیایه کی دی بقرتینم .

قار .. قار .. »

که نجه گوتی : « که وانه با به ره و مال بینه وه . »

بردییه مالی و به ستیه وه .

پیره به رگدروو پرسى : « بزنه که تیر له وهر ا ؟ »

کوپره وه لآمی دایه وه : « تواهر و ! نه وه نده تیره ناتوانی دم بؤ په لکه
گیایه کی دی بیات .. »

به رگدروو دلی دانه که وت . خوی چوه هه لا بزنان و له بزنه که ی پرسى :
« بزنه نازیزه که ، تیر بووی ؟ »
بزن وه لآمی دایه وه :

به چ تیریم ؟

نه وه نده ی که پام و سوو پام

هیچ نه بوو بیخوم .

قار .. قار .. »

به رگدروو هاواری کرد : « نه و خویریه بی که لکه بزنه نازیزه که ی برسى
کردوه !! »

رایکرده وه مالی به که ز که نجه ی له ماله وه قاودا .

نیستا نوره ی کوپری بچوک هات . بزنه که ی بردو ویستی له له وهره که ی
دنیا بی : هه ندی گیای ناسک و ته پرو پری دیته وه بزنى تی به ردا .

نیواری وهختی گه پانه وه کوپه به بزنه که ی گوت : « بزنه که تیرت
خوارد ؟ »
بزن وه لآمی دایه وه :

ئه وه ندهم خوارد

تیرو پر بووم .

ناتوانم

په لکه گیایه کی دی بقرتینم .

قار .. قار .. »

کوپه گوتی : « که واته با به ره و مال بینه وه ! »

بزنه که ی برده وه هه لا بزنان و به سستیه وه .

به رگدروو لئی پرسی : « بزنه که تیر له وه پرا ؟ »

کوپه وه لآمی دایه وه : « تواهر ! ئه وه نده ی خوارد قهت قه پیکی تری

بی ناخوری . »

به لام به رگدروو پئی پروا نه کرد . چوه کن بزنه که ولئی پرسی : « بزنه

نازیزه که م ، به راستی تیرت خوارد ؟ »

بزنی دلپیس وه لآمی دایه وه :

« به چ تیریم ؟ »

ئه وه نده ی گه پام و سوورام

هیچ نه بوو بخوم .

قار .. قار .. »

به رگدروو هاواری کرد : ئای پیسکه یینه ! یه ک له یه ک بی سوودترو

که مته رخه مترن . چیتر ئه م گه لحوایانه ناحه و ینمه وه . »

به رگدروو پرایکرده وه مالی . له رکان دهستی دایه دارگه زو وه رگه پرا کوپه

بچووکه که ی و بی به زه بیبانه پشتی دا به ر داران . کوپه به پره پر هه لات و

خوی دهر باز کرد .

به م جوړه پیره به رگدروو به خووبه بزنه وه مایه وه . روژی پاشتر چوه ناو

هه لا بزنان و بزنه که ی دهره ینا و گوتی :

« وهره ، بزنه نازیزه که م ، من خوم ده تبه مه ناو دار بیان ! »

په تیکی له ملی کردو پرایکیشاو بردیه ناو پاوان و له وه پر و سه وزاییه کی به

دل بزنه که و پئی گوت :

« ده نیستا تا دلته ده خوازی بله وه پئی »

تا ئیواری بزنه که ی له وی به جی هیشت . ئیواری چوو بیهینیتته وه ، لین

پرسی :

« بزنه که ، تیری بووی ؟ »

بزن وه لامی دایه وه :

« ئه وه ندهم خوارد »

تیرو پر بووم

ناتوانم

په لکه گیایه کی دی بقرتینم

قار .. قار .. »

به رگدروو گوتی : « که واته با بچینه وه ! »

بزنه ی برده وه ناو هۆل و به ستیه وه . پیش ئه وه ی جیی بیلی ئاوریکی لی

دایه وه و گوتی :

« بزنه که م ، ئه وه یه که مجاره تیر بخوی واینه ؟ ! » به لام بزن هاواری

کرد :

به ج تیر بم ؟

ئه وه نده ی گه رام و سوو رام

هیچ نه بوو بخوم

قار .. قار .. »

که به رگدروو ئه مه ی بیست له شوین خوی تاسا . زانی بزن بی ئه مه که و

ئه ویش هر سی کورپه که ی خوی له سهر هیچ و خورا ده رکردوه . هاواری

کرد :

« پراوهسته ، هه ی گیاندار ی بی ئه مه ک ! هه ر به ده رکردن وازت لی

ناهینم ده بی په ندیکی وات پی بکه م چاوت له بهر هیچ به رگدرووی سه رفیراز

هه لئه یی »

هه یبه ی لی کرد چوو گویزانی هینا و سه ری بزنه که ی وه ک ناو له پ لووس

تاشی . به که زلیی نه داده ستی . ایه قامچی و قامچیکیشی کرد بزنه که که و ته

قه له مباروتیی ته قاندو هه لات .

به رگدروو له ماله وه به ته نی مایه وه . زور په ست و دل به غه م بوو . زوری

حه ز ده کرد کورپه کانی بگه رینه وه به لام که س نه یده زانی چوونه ته کوئی ؟

بویه نه یده توانی به دوایندا بنیزی و بیانیهینیتته وه .

کاتی که به رگدروو کوری گه وره ی له ماله وه ده رکرد کورپه چوو بوو به

شاگردی دارتاشیک و به ته واوی خوی بو ئه و پیشه یه ته رخان کرد . که

شهرتی هه لات و وهختی رویشتنی داهات وهستاکی میزیکمی بچووی
دایه . میزه که شتیکی وا نه بوو له داری ئاسایی دروست کرا بوو به لام
خه سیه تیکی زور گرنکی هه بوو که داتنا بایه و بتگوت بایه :
« میزه ، برازیوه ! »

یه کسه رئه و میزه بچووه که سه رپوشیکی پاکی به سه ردا دهات و سه ری
پر ده بوو له فه خفوری و چه قوو چه نگال و گوشتی برژاو و کولوو باده
شهرابی زولالی دل خوشکه ر . کوره به م میزه خه نی بوو . به شادی که وته
ئه م دونیایه . چ باکی به وه نه بوو داخوئه و خانه ی لیبی داده به زی باشه یان
خراب ؟ داخو خواردنی لی چنگ ده که وی یان نه ؟ که برسی ده بوو . له هر
کوبیه که بایه - له دهشت و دهر ، له دارستان ، له ناو میرگه و میرغوزار -
میزه که ی داده ناو ده یگوت :

« میزه ، برازیوه ! »

دلی هر خواردنیکی بویستایه له سه ر میزه که په یدا ده بوو .
دوا جار وای به پیر داهات که په نگه ئیستا باوکی رقی نیشتیته وه .
برپاری دا بگه ریته وه مالی چونکه له وانه یه سه بارهت به و میزه عاجباتیه
باوکی به شادی وه ری بگریته وه .

به ره و مال بووه ، له ریگادا ئیواری لای دا خانیکی پر میوان . به
خیره اتینان کردو دا وایان لی کرد له گه لیان دابنیشی وشتی بخوانه وه ک
پاشان خواردن نامینی .

دارتاش تازه لاو گوتی : « نه ی ، خه می منتان نه بی ئیوه ده بی بین به
میوانی من ، بی به شتان ناکه م . »

خه لکه له هه موو دایانه قاقای پیکه نین وایان زانی به گالته وا ده لی به لام
کابرا به راستی بوو . میزه که ی خوی هینا له ناوه ندی ژووری دایناو گوتی :
« میزه ، برازیوه ! »

یه کسه ر میزه که پر خواردن بوو . زور له خواردنی خاوه نی خان خوشتر
بوو . بوئی ئه و خواردنه خوشه لووتی میوانانی تووزانده وه .

دارتاش گوتی : « فه رموون ، ده ست پی که ن ، هاوپی دلسوزینه ! »

میوانه کان که ئه مه یان بینی ده ستیان دایه چه قوو چه نگال و که وتنه
سه ری له هه مووی سه یرو سه مه ره تر ئه وه بوو هر گاوی فه خفوریه ک
به تال ده بوو یه کسه ری کیکی پری ده هاته وه جی . خاوه ن خانیش خوی له
کوبیه ک مه لاس دابوو سه یری ئه م به زم و زیافه ته ی ده کرد ونه یده زانی چ

بلی . له دلی خویدا گوتی : ئەم جوړه چیشته و چیشته ئاماده کردنه خانه کم ده بووژنیته وه ! »

دارتاش و هاوړیکانی تا دوو به تری شه و چوو به به زم وشادی پایانبوار ئینجا چوون نوستن .

دارتاش که چوو نووست میزی ئاره زوی به دیوار هه لپه سارد .
خاوه ن خان له بیرو غایه له ی میزه که چاوی نه چوه خه وو بیرو هاته و که میزیکي کونی دهق وه کو ئەم میزه له ژووری کونه شرهیدا هه یه . چو میزه که ی هینا . بردی له جیی میزی دارتاشه که به دیواری هه لپه سارد میزی دارتاشی بو خوی برد .

بو سبه ینی دارتاش کریی خوی داو میزه که ی هه لگرت و ملی پیی خوی گرت . کابرا غانی غه رز بوو به خه یالی دانه ده هات میزه که ی گوږاوه ئه وه ی ئیستا لایه تی میزیکي ساخته یه .

دهوری نیوه رو دارتاش که یشته وه مائی . باوکی زور به شادومانی پیشوازی کردو پیی گوت :

« پوله ی شیرینم ، چ فیر بووی !؟ »

کوږه وه لآمی دایه وه : « بابو ، فیری دارتاشی بووم »

باوکی لیی وه رگرت وه : « پیشه یه کی باشه . ئه دی له و سه فاره چت نه هیناوه ؟ »

کوږه گوتی : « با ، باوکه ، باشتترین شتم هیناوه . ئەم میزه م هیناوه . به رگروو به وردی میزه که ی پشکنی و گوتی :

« راستت دهوی نمونه یه کی باشت دروست نه کردوه . میزه که ت شپو وږو کون و بی که لکه . »

کوږه وه لآمی دایه وه : « وایه ، به لام زور سه یرو عاجباتیه . هه رگاری دای بنیم و داوای لی بکه م برازیته وه یه کسه ر پری سه ری گوشتی خوشو شه پابی نایابی دل خوشکه ر ده بی . فه رمووو با هه موو دوست و دراوسیان داوت بکه یین بو ئه وه ی تیروپر بخون وشادو خه ندان بین چونکه خواردنه که بایی هه موویان ده کات . »

خه لکه که هه موو هاتن و کو بوونه وه . کوږه میزه که ی له ناوه ندی ژووری داناو گوتی :

« میزه ، برازیوه ! »

به لام میزه که هه ر به پووتی و به تالی مایه وه ، هه ر وه ک قسه ی بو نه کرد بی وا بوو . دارتاش که بیی میزه که نه پرازایه وه و چ خواردن پهیدا نه بوو

زور له خوئی ته ربق بوه و هو هر وهخت بوو شیت بئی . خه لکه که قاقا
پنکه نینو به پرووی کزو سکی به تاله وه به ره و مال بوونه وه .
باوکه که لو په لی خوئی کوکرده وه و چوه وه سه ر به رگدروونی خوئی و
کوپه ش چوو بوو به به ردهستی وه ستایه کی تر .
کاتی خوئی که به رگدروو کوپی دوه می ده رکرد ، کوپه چوو بوو به
شاگردی ناشه وانیک وکه شه رتی هه لات وپه فتارت جوان بوو ، به دلسوزی
نپشت کرد ، که ریکی زور باشت دده می به لام نه عاره بانه ده کات نه بار
ده بات .»

شاگردی تازه لاو گوتی : « مادام وایه سوودی چیه ؟ »
ناشه وان وه لای دایه وه : « نه م که ره زیړده تفینی . نه که ر پارچه
په رویه کی له پیش دانئی و بلئی : (بریکل بریت) لیره ی له دهم ده پژی . »
شاگرد ناشه وان گوتی : « که واته باشتین شته ! »
که ره که ی هر گرت و سوپاسی ناشه وانی کردو سه ری هه لگره و که و ته
نه م دونیایه . هر کاتی پنیوستی به زیړ بوایه به که ره که ی ده گوت « بریکل
بریت) وکه واله یه ک لیره ی بو ده هات . بویه هیچ خه م و که سه ری نه بوو ،
هه میشه جزدانی پر پاره بوو ، بچووبایه هر شوینی باشتین وناپا بترین
خواردنی ده خوارد .
باش نه وه ی ماوه یه ک به دونیادا سووپایه وه ، بیری کرده وه بچینه وه
لای باوکی که بوی هه یه رقی نیشتبینه وه و سه باره ت به و که ره زیړه جبه ی
بدا .

به پیکوت له که رانه وه دا لای دا نه و خانه ی میزی برای لی کوپا بوو .
جله وی که ره که ی پاکیشا . خاوه تی خانه که ویستی که ره که ی لی وه رگری
وبیبا بیبه ستینه وه به لام شاگرد ناشه وان گوتی : « کاکي برای ، خوت
سه خلته مه که . خوم ده بیبه م له ته ویله ده بیبه ستمه وه بو نه وه ی جینی بی
بزانم . »

خاوه ن خان نه مه ی زور به لاوه سه یر بوو . بپروای نه ده کرد یه کی خوئی
که ری خوئی پبه ستینه وه پاره دار بی . کابرا دهستی برده گیرفانی ، دوو
لیره ی دهره ی ناو دایه خاوه ن خان وگوتی بو شیو خواردنیکی باشم بو بیبه .
خاوه ن خان پایکردو باشتین خواردنی بو هینا . دوا ی شیو . شاگرد
ناشه وان بانگی خاوه ن خان ی کرد بو حسینب . خاوه ن خان لیکی دایه وه
گوتی دوو لیره ی تر ماوه . شاگرد گیرفانه کانی پشکنی به لام هیچ لیره ی

نه ما بوو ، گوتی : خاوهن خان ، پشووت هه بی ، هه ر ئیستا ده چم هه ندی
پاره دینم .»

شاگرد ناشه وان سه رپوشی میزیکى بردو رویشت . کابرای خاوهن خان
نه یزانی شاگرد نه و سه رپوشه ی بو چیه . مه راقی گرت بزانی چ ده کا .
ئیدی قه ره به قه ره ی چوو . شاگرد چوه ناو ته ویله و ده رگای داخسته وه .
خاوهن خان له کونی ده رگاوه ته ماشای ژور وه ی کرد ، بینی کابرا
قوماشه که ی له پیش که ره که پان کرده وه و گوتی : « بریکل بریت » یه کسه ر
که ره که لیره ی تفانده سه ر قوماشه که . خاوهن خان گوتی : « خه نی سه ر
خه نی ! هیچ ریبه ک له وه باشته نیه بو لیره په یدا کردن . قاسه یه کی
چاکه ! » .

شاگرد ناشه وان هاته وه و کریمی خوئی داو نووست ناشه وان پی ی گوت :
له به ر نه وه ی تو ره وشت و که چی خاوهن خان نه نووست . نیوه شه و چوه ته ویله
که ره زیبری بردو که ریکی تری له جیی به سته وه .

بو سبه یینی ، شاگرد ده که زوو به خو بو به که ره وه رویشت وهیج بیبری بو
نه وه نه ده چوو که که ره که یان گوپیوه و نه وه ی ئیستا پییه تی که ری
راسته قینه ی خوئی نیه .

بو نیوه رو گه یشته وه مالی . باوکی باوکی زور به دیداری شادو
که یفخوش بوو . به رووخوشی پیشوازی کردولی پرسی : « کوپم ، چ پیشه
یه ک فیر بووی ؟ »

کوپره وه لامی دایه وه : « باوکی نازیز ، بووم په ناشه وان ! »

باوکه گوتی : « نه دی له وسه فه ره چت نه هیناوه ؟ »

کوپره که گوتی : « با ، که ریکم هیناوه ! »

باوکه گوتی : « جا که ر چیه ؟ که رمان زوره ، چاکتر وا بوو بزنیکی
جوانم بو بیینی .»

کوپره گوتی : « وایه ، به لام نه و که ره ی من هاوردوومه که ریکی ناسایی
نیه . نه گه ر پارچه په روپیه کی له پیش پان بکه مه وه و بلیم - بریکل بریت - پر
به و پارچه په روپیه لیره ی زیر ده تفییینته وه . ئیستا نه م هه موو خه لکه
ده وله مه ند ده که م .»

به رگدروو گوتی : « زور باشه ! که وا بوو له مه و دوا پیویستم به
ده رزیکاری نامینی .»

چوو هه موو دراوسیکانی بانگ کرد که هه موو گردبوونه وه ناشه وان

هاواری کرد جینی بکن . که ری هینا ژوورو پارچه په پړویه کی له بهر دهم پان
کرده وه وگوتی : « نیستا وریا بن ، ته ماشا کن ! » نینجا هاواری کرد :
« بریکل بریت » به لام نه لیره یه ک له دهمی که ره که هاته دهره وه و نه هیچ .
دهر که وت نه و که ره به سته زمانه هیچی له که ره کانی دی زیاتر نیه .
ناشه وانی کلؤل که زانی تی که وت زور په ست و غه مبار بوو . داوای
به خشینی له دراوسیکان کرد که چون به نه داری هاتن ناوا به نه داری
چورنه وه .

پیره میردیش دهستی دایه وه دهرزی و کوپهش چوه خزمهت
ناشه وانیکی تر .

نیستا با بیننه سر برای . سینهم برای سینهم که دهر کرا چوو بوو به
شاگرد خه رات . له بهر نه وهی خه راتی پیشه یه کی زور ورده ماوه یه کی
زوری پی چوو تا فیری بوو .

یه کنی له دوو براکه نامه یه کی بو نه م برای سینهمه نووسی و بوی باس
کرد چون خراپیان لی قه و ماوه و چون له که پرانه وه دا دوا شه و له خانیک
ماونه ته وه و چون خاوهن خانه که که نجینه به نرخه کانی لی دزیون .

برای سینهم که فیری پیشه ی خه راتی بووو شهرتی هه لات و وهختی
پویشتنی هات ، ناغاکه ی له پاداشتی دلسوزی و نیشی جوانی کیسه یه کی
دایه وگوتی داردهستیکی چاکی تیدایه .

لاوه گوتی : « له وانه یه کیسه که به که لکم بی به لام داردهست سوودی
چیه ؟ »

ناغا وه لامی دایه وه : « نه من پیت ده لیم . نه که ری یه کنی غه دری لی
کردی ، نازاری دای ، تو هر هینده بلی - داردهست دهر پهره -
داردهسته که دهرده پهری و به توندی وهرده که پریته کابراو نه وه نده ی
ده کوتیتنه وه تا حفته یه ک نه توانی له جینی خوی بجوولیتنه وه . تا نه لئی
داردهست برپوه ناو کیسه ! - واز ناهینی . »

شاگرده که سوپاسی وه ستای کرد . کیسه که ی وهرگرت وکه و ته که شت و
که پان . که یه کنی هیرشی ده کرده سر هاواری ده کرد : « داردهست
دهرچه ره ! » یه کسه ر داردهسته که دهرده پهری و وهرده که پرا سه رو گویلاکی
کابراو خیرا نیشه که ی یه ک لا ده کرد .

نیواره یه ک خه راتی لاو که یشته نه و خانه ی براکانی لی ته فره درابوون .
هه گبه که ی له سر میز داناو دهستی پی کرد چی به سر هاتی سه پیری له
دنیا دی بوو بو خاوهن خانی گیرایه وه وگوتی : « نا ، په نگه تو باسی میزی

ئاره زوو که ره زیره که ت و شتی وابکه ی . نکوولی ناکه م ئە مانه شتی چاکن ،
به لام له چاو ئە و گه نجینه ی من په یدام کردوه ووا له ناو ئە م هه گبه دایه ،
هیچ نین .»

خاوهن خان گوئی قولاغ کرد . بیری کرده وه و گوئی :

« ده بی ئە وه چی بی ؟ زور پی ده چی ئە م هه گبه په پر به ردی به هادار
بی . ئە مه ش هه ر بو من باشه ، هه موو شتیکی باش به سی ته واو ده بی .»
که وه ختی نووستن هات ، میوان له سه ر قه نه فه یه ک پراکشاو کیسه که ی
وه ک سه رین له بن سه ری خوئی دانا .

خاوهن خان خوئی دانووساند بوو ، وای زانی لاوه خهوی لیکه وتوه .
چوو هیدی کیسه که ی پراکشیا بو ئە وه ی به ئە سپایی کیسه که ببوو
کیسه یه کی تری له جی دابنی تومه ز خه رات ده یزانی کابرا وا ده کات و به
قه ستی خهوی له خوئی خستبوو . که خاوهن خان کیسه که ی پراکشیا ، لاوه
هاواری کرد :

« داردهست ده رپه ره ! »

داردهست ده رپه ری و به ر بوه پشتی خاوهن خان خاوهن خان . که وته
پاره پارپی به لام بی هووده بوو ، تا زیاتر هاواری ده کرد داردهسته که قایمتر
ده خیوایه ناوشانی . داردهست وازی لی نه هینا تا کابرا شه نگی له به ر براو
که وته سه ر زهوی .

ئینجا خه رات گوئی : « ئە گه ره ره ئیستا میزه که و که ره که م نه ده بی ئە م
به زمهت له گه ل دووپات ده که مه وه .»

خاوهن خان کوئی داو هاواری کرد : « چاوه که م ، هه ره هینده وا بکه ئە م
دارده سته توقینه ره بچینه وه ناو کیسه هه ر چی بلیی ده تده می .»
لاوه گوئی : « باشه ، به سه ! » ئینجا هاواری کرد : « داردهست برۆوه
ناو کیسه ! » ووازی لی هینا .

بو به یانی ، خه رات به خوو به میزو که ره وه پینی مالی باوکی گرتنه به ر .
به رگدروو به دیداری کوپی زور شادومان بوو ، پرسیاری لی کرد چ فیر بوه
چ فیر نه بوه ؟

کوپه وه لامی دایه وه : « باوکه گیان ، خه راتی فیر بووم ، باوک گوئی
» خه راتی پیشه یه کی زور ورده . ئە دی له و سه فه ره چیت نه هیناوه ؟ «
کوپه وه لامی دایه وه : « باوکی نازیزم ، شتیکی زور به نرخم هیناوه
داردهستیکم هیناوه وا له ناو کیسه دایه .»

باوك هاواری کرد : « چ ؟ دارد هست ؟ جا ئە و ئەزیه ته ی بو چ بو ؟
 ده توانی دارد هستیک له هه ر دره ختیک بپریتته وه . »
 لاره گوتی : « ناخر ، باوکه ، ئەمه دارد هستیکی ئاسایی نیه . که بلیم -
 دارد هست ده رپه ره - دارد هست ده رده پهری و وه رده گه رپته ئە و که سه ی
 بیهوی ئازارم بدا تا له و عه رده راینه خاو ته وازوی پی نه هینیتته وه وازی لی
 ناهینی . ته ماشا که هه ر به م دارد هسته بوو ئەم میزو که ره م وه رگرتته وه
 که خاو هن خانی دزو قوئپر له براکانمی قاچاند بووه . ئیستا بنیره هه ر دوو
 براکانم بین ، بانگی هه موو دراوسینکانیش بکه ئە وه ی تا مڤ ده بن خواردن
 و خواردنه وه عافیته بکه ن و تاگیرفانیان ده گری زپیری تی بئاخن .
 به رگدرووی به سالآ چوو پر وای نه کرد به لام له گه ل ئە مه شدا بانگی هه ر
 دوو کوره که ی تری کردو هه موو دراوسینکانی داوته کرد .
 خه رات که ری هینا ژووری . په رویه کی له پیش پان کرده وه وبه براکه ی
 گوت : « ده وجا ، برا گیان ، بیدوینه ! » ناشه وان گوتی : « بریکل بریت »
 په کسه ر په رۆکه که پر لیره بوو . هه ر که سه تی پروهات و ئە وه نده ی پیی
 هه لگیرا بردی - به داخه وه تۆ له وی نه بووی !! -
 ئینجا خه رات میزه که ی دانا وگوتی : « ده وجا ، برا گیان ، بیدوینه »
 دارتاش گوتی : میزه ، برازیوه ! « په کسه ر میزه که رازایه وه و خوشترین و
 چه ورتترین خواردنی له سه ر په یدا بوو ، زیافه تنیکی وا بوو پیشتر مالی
 به رگدروو شتی وای به خویه وه نه دی بوو . ئە و تاقمه شه و تا به یانی به
 به زم و شادی رایان بوارد .
 له و پرۆژه به دواوه به رگدروو ده رزی و ده زوو وگه زو ئە نگوستیله ی خسته
 ناو دو لاییک و قوفلی داو زور به خوشی له گه ل هه ر سی کوره که ی ژیا .
 ئیستا با بزانی بزنه که چی به سه ر هات که بوو به هوی ده ربه ده ر بوونی
 کوره کانی به رگدروو ؟
 با بوتان باس بکه م : بزنه که دوا ی ئە وه ی سه ری لووس تاشا ، زور له
 خوی ته ریق بووه . چوو خوی له ناو کونه رپیویه ک شارده وه . که رپیوی
 چه وه دیتی دوو چاوی زه ق و وبز له تاریکی تیی نز بوونه ته وه ، هه تره شی
 چوو ، هه لات و خوی نه گرتته وه . رپیوی له رینگادا تووشی ورچیک بوو . که
 ورج رپیوی وا به شله ژاوی دی ، لئی پرسی : « رپیوی برا ، بو وا په
 شوکاوی ؟ مه سه له چیه ؟ »
 رپیوی وه لامی دایه وه : « وای ، گیانه که م ، درنده یه کی ترسناک له
 کونه که م لئی دا کوتاوه و به دوو چاوی زه ق ته ماشام ده کا . »

ورچه که گوئی : « نیاده ری ده په رینین ! »

ورچه که چوه بهر ده رگای کونی ریوی و ته ماشای کرد به لام که چاره
زه ق و تیژه گانی دی زیلکی بژاو نه یویرا هیچ بکات ولین دا رویشته له رینگادا
تووش هه نگیگ بوو ، وی نه ده چوو هینده نازا بی به لام هه ننگ گوئی :

« ورچه که ، نه وه چیت لی قه و ماوه بو وا ته نگاوی ؟ ! » .

ورچه وه لومی دایه وه : « هه قی خوته بپرسی دزنده یه کی چاوزیتی ترسناک
چوته نار کونی ریوی ونه وه نده ی ده که یین پیمان ده رناکری .. »

هه ننگ وه لومی دایه وه : « ورچه که ، ده زانم تو من به که م ده زانی ؟
چونکه گیاندارینکی بچووک و بیهیزم ، به لام بپروات هه بی له خوم پاده بینم
یارمه تیتان بدهم و چاره تان بکه م .. »

جا هه ننگه که به ره و کونی ریوی فبری و چوه سهر سهری لووس تاشاری
بزنه که و نه وه نده به توندی بییه وه دا بزن له خوی هه ل داو قاراندی :
« قار .. قار .. » وه ک شیتان ده ره پری و وه ناسقاری که وت . نیستاش
له که لدا بی که س نازانی بو کونی هه لات وچی لی هات .

۲۰ - کلاوسوور

هه بوو .. نه بوو .. کچیکى بچکولەى خشکوک هه بوو ، هه رکه سى
بيناسيبايه به دليوه دهنوساو خوشي دهويست . به تاييه تى داپيره ي زور
خوشي دهويست و به هه موو جورىک دلى راده گرت .

جاريکيان داپيره کلاويکى سوورى دايه . کچه کلاوه سووره که ي زور
جوان لى دهوه شايه وه و زورى به دل بوو بويه له وه زياتر هيچى له سر
نه دهنه تا وای لى هات ناويان نا : « کلاوسوور » .

رؤژنيکيان دايکى پيى گوت : « روله ، کلاوسوور ، کيژم ، وهره نه م کيک و
بوته شه رابه بو داپيره ت ببه . داپيره ت نه خوش و بى هيژه پيوستى به
کيک و شه رابه . خيرا بچو تا گه رما دانه هاتوه . خوت له ريگا مه خافلينه .
راش مه حه نه وهک به رده بيته وهو بوته که دهشکى و داپيره بى شه راب
دهمينيته وه . که گه يشتيته جى له بيرت نه چى بى نه وهى له ده وروبهرى
خوت مور بيته وه به دهنگيکى ناسک بيژه : « روزه باش ! »

کلاوسوور گفتى به دايکى داو گوتى : « چوني ده لى و ده که م .
داپيره ي نيو سه عاته رى له دوورى گوند له ناو دارستانى کدا ده ژيا . کچه
که گه يشته ناو دارستانه که تووشى گورگيک هات به لام نه يزاني گيانداريکى
دپنده و به دکاره بويه هيچ لى نه ترسا . گورگ گوتى : « الله روزه باش ، کلاو
سوور ! »

کچه وه لامى دايه وه : « روزه باش ، گورگه . »

- کلاوسوور ، نه و بو کوى ده چى و زوو ؟

- ده چمه مالى داپيره م .

- نه دى نه وه چيه له ناو زه مبيله ت ؟

- کيک و شه رابه . دوينى کيکمان کرد . جا هاتوم کيک بو داپيره م

ده به م . نه خوشه ، په لکوبه و کيکه چاک بيته وه .

- کلاوسوور ، مالى داپيره ت له کوييه ؟

کلاوسوور گوتى : « چاره سه عاتىک لي ره دووره . خانوه که ي له ژيرسى

داربه رووى زله ، که وتوته نزيک دار گويزان . په نگه پيى بزاني . »

گورگ بيرى کرده وه : « نه م کچه بچووک و ناسکه پاروويه کى چه وره ! له

پيره ژن باشته به لام ده بى فيليکى واکه م هه ردووکيان بخوم . »

گورگ ماوه يهك له گه ل كلاوسوور پوښت ئينجا گوتى : « كلاوسوور ، سه يري گولى جوان بكه ! بو سه يري ئەم ناوه ناكه ي ؟ چ وي ناچي گويت له خوښدنى بالندانيش بى . هينده په ستي ده لنى ده چيته قوتابخانه . شاد به ، سه راپاي دارستان شادو به كه يفه . »

كلاوسوور سه رى هه لبرى ديتى تيشكى روژ له و دارو درهخت و گوله گه شانە ي دەدا ، له دلى خویدا گوتى : « ئە گه ر قه فته يهك گولى تازه بو داپيره م ببه م مسوگه ر زورى هه وهس بى دى . هينستا زور زوه . ماوه م هه يه هه ندى گولى بو بچم . »

كچه لارنى بوو . چوه ناو دارهكان و هه ندى گولى چنى . هه ر جاره ي گوليكى ده چنى له ولاوه گوليكى جوانترى ده دى . به م جوړه هه ر پوښت و داكشايه ناو جه رگه ي دارستان .

له ولاوهش گورگه كه پى پيوه نا بو زنجى پيره ژنه كه و له ده رگاي دا .
- كنيه ؟

- منم ، كلاوسوورم ، كيك و شه رابم بو هيناوى ، ده رگام لى بكه وه .
پيره ژن هاواري كرد : « شمشيره كه بلند كه . من تا قه تم نيه هه ستم . »
گورگ شمشيره ي بلند كرد و ده رگا بو وه . چوه ژووره وه . به بى دهنگى چوه سه ر جى پيره ژن هه لى لووشى . ئينجا به رگى شه وانە ي پيره ژنى كرده به رو كلينه كه ي له سه ر ناو چوه ناو جى و په رده كانى دادايه وه .
كلاوسوور تاپى هه لگيرا گولى چنى ئينجا داپيره ي هاته وه ياد .
پوښت كه گه يشته مالى داپيره و ديتى ده رگا والا يه سه رسام بوو . كه چوه ژووره وه هه موو شتىكى له به ر چاو سه ير بوو ! ترسيكى زورى لى نىشت به لام نه يزانى بوچى ؟ له دلى خویدا گوتى : « به گشتى وه رى بگرى من زور ديمه ديده نى داپيره م . » جا بانگى كرد : « روژ باش ، داپيره ! » به لام وه لام نه بوو . چوه سه ر جى و بالينگانى داپيره و په رده ي هه لدايه وه . ديتى پاكشاوه و كلينه ي هيناوه ته سه ر روو و زور سه ير ده نوينى .

كچه گوتى : « ئوى ، داپيره ، گويت بو وا گه وره ن ؟ ! »

- كچم ، نازيز ، بوئه وه يه تا باشت ر قسه ي توى پى ببيسم .

- داپيره ، چاوت بو وا گه وره ن ؟

- تا باشت ر توى پى ببينم ، نازيز !

- داپيره ، ده ستت بو وا گه وره ن ؟

- تا باشت ر توى پى هه لگرم ، نازيز !

- ئە دى داپيره ، ددانت بو وا گه وره ن ؟

تا باشترتوی پی بخوم ، نازیز !

گورگ وای گوت و له ناو چی قه له مبارزکی هه لداو هه لی کوتایه سهر
کلاوسوورو قلووفی کرد . که تیر بوو چوه ناو چی و که وته پرخ و هوپی .
به ریکه وت ، راوکه ریک به کن خانوه که دا تیپه ری و گویی له پرخ و
هویره که بوو ، گوتی :

« ئەم پیره ژنه چتو پرخ و هویره تی با بجم بزائم مه سه له چیه ؟ »
راوکه ر چوه ناو خانوه که و پرووی کرده نوینه که و دیتی گورگ ه شیرین
خه و دایه ، گوتی : « ئەوه لییره چ ده که ی ، هه ی پیره ی تاوانبار . ئەوه
چهند له میژه لیت ده که ریم . »

تفهنگی راگرت بوئه وه ی گولله یه کی لی بدا له پروای بو هات که له وانه یه
گورگ پیره ژنی قووت دابی و بو ی هه یه پیره ژن هیشتا هه رساغ و سه لامه ت
بی . جا چه قویه کی هینا و ورگی گورگی خه وتووی هه لزراند و له گه ل یه که م
دهمه چه قوئا لوسووری بچکولانه ده رکه وت و بازی دا ده ری و هاواری
کرد : « ئوی چهند ترسام ، ناو ورگی گورگ چهند تاریک و به سام بوو ! »
دوا به دوا ی کچه پیره ژنیش هاته ده ره وه ، زیندوو بوو به لام به ئاسته م
هه ناسه ی ده هات .

کلاوسوور هه ندی گاشه به ردی هینا و ورگی گورگی پی هه لاخنی . که
گورگ واگا هات و یستی باز بدا و پروا به لام له به ر به ر ده کان که وت و قنیاتی
له به ر برا .

به م جوړه هه موو شادو که یفخوش بوون . راوکه ر گورگی که ول کرد و
که وله که ی برده وه . پیره ژن ئە و کیک و شه رابه خوارد که کلاوسوور بو ی
هینا بوو و هیژو قه ژه نی هاته وه به ر .

کلاوسووریش له دلی خویدا گوتی : « تا ماوم قهت جاریکی دی به ناو
دارستاندا ناگه ریم که دایکم لینی قه ده غه کردووم . »

۲۱ - یاشای چیای زیرین

هه بوو .. نه بوو .. بازرگانیک هه بوو ، دوو مندالی هه بوو - کچیک و کوریک . هه ردووک ساوا بوون . هیشتا وایان لی نه هاتبوو غاره غار بکه ن . نه و بازرگانه دوو که شتی پر باری له ده ریادا هه بوو . به ته ما بوو نه و بازرگانه پاره یه کی زوری بو بیینی که چی خه به ری بو هات که هه ردووک که شتی که ی بی سه رو شوین چوون . جا له باتی نه وه ی ده وله مه ند بیی هه ژار که وت وله شیناییه کی نزیك شار به ولاوه هیچی نه ما .

روژی ، بازرگانه که بو به بادانی خه می دلی چوه ناو شیناییه که و که له ناو شیناییه که پیاسه ی ده کرد له هیکه وه کابرایه کی ره شی بچکوله ی له به رده م په پیدای بوو ، لئی پرس : « بو وا غه مباری ؟ » بازرگان گوتی : « پیئت ده لیم به لام به و مه رجه ی یارمه تیم بده ی . » کابرای بچکوله وه لامی دایه و : « کی ده زانی ؟ دوور نیه بتوانم یارمه تیت بده م . »

جا بازرگانه که گوتی : خه م بو من نه بی بو کی باشه . هه مور مولک و سامانم له ناو که شتی ده ریادا ون بوه وله م شیناییه زیاتر هیچم نه ماوه . « کابرا گوتی : « گوی مه دی . نه گهر به لینم بده ییتی که نه مرؤ چرویته وه مالی یه که م شتت به لاقه کان که وت پاش دوازده سالی تر بده ییتی ، چه ندی بته وی زیرت پی ده به خشم . » بازرگان له دلی خویدا گوتی : « له سه گه که م زیاتر چ شتی هه یه خوی له لاقم هه لبسوئی ! »

هیچ بیر ی بو لای کوره که ی نه چوو . جا به مه رجه که رازی بووو به لکه نامه ی مور کردو دایه ده ست کابراو به ره و مال بوه وه . که گه یشته وه مالی کوره بچوو که کی ، خوی به که ره ویته گرتبوو به لاره لار بو لای باوکی هات وتوند لاقی گرت و خوی پیوه نووساند . بازرگان زور ترسا . ئاخو به لینه که ی که وته وه بیر ! نیستا زانی په یمانیکی چه ند گه وره که ی مور کردوه به لام له بهر نه وه ی که چوه سه ر سندووقه کانی هیچ زیری تیدا نه دی له دلی خویدا گوتی : دیاره کابرا به کالته ی بوه .

دوای مانگی ، بازرگان چوه ناو ژووری نازووقه بو نه وه ی هه ندی

ته نه که ی کون کو بکاته وه و بیانفرۆشی ، دیتی کومه له زیږیک له سه ره زهوی
که له که کراوه .

به م جوړه بازرگان گوزهرانی خوش بوو ، که وته ئال و ویرو بوو به
بازرگانیکي له جاران دهوله مه ندروله جاران بی خه متر .
له هه مان کاتدا تا دههات کورپه که ی فراژی ده بوو . تا دههات زیره کترو
ژیرتر دهینواند . تا دوازه ساله که ده هات ته و او بیی بازرگان په ستر
ده بوو ، تا وای له هات نیشانه ی خه م و جه خاری به ده م و چاوه دیار بوو .

پوژی ، کورپه که هوی په سستی و غه مباری له باوکی پرسی به لام باوکی پیی
نه گوت . کوره جه رنه گه ی داگرت . ئیدی باوکی ناچار بوو پیی گوت که بی
ئه وه ی به ئه نقهس واکا گفتی داوه پاش دوازه سال به رامبه ر به
ئه ندازه یه ک زیر بیداته کابرایه کی ره شی بچکوله ، نه ک هه ر گفتی داوه بگره
به لگه نامه ی مور کردوه و شه می به سستی کردوه . جا گوتی ئه و وه خته ی
گفتم دا دوازه سال پیش ئیستا بوو بویه هه نووکه کاتی رویشتنی کورپه
هاتوه .

کورپه که گوتی : « باوکه ، مه ترسه ، باش ده بی ! ئه و کابرا بچووکه
دهسه لاتی به سه ر مندا ناشکی . »

که وه ختی تاییه تی خوی داهات کورپه که داوای دوعاو خیری له قه شه
کردو له گه ل باوکی چوونه ناو شینایی . کورپه بازنه یه کی کیشاو له ناو
بازنه که دانیشت . کابرای ره شی بچکوله ده رکه وت و به باوکی کورپه ی
گوت :

« ئه وه ی گفتم دا بوو بوم بیینی هینات ؟ »

بازرگان بی ده نگ بوو . کورپه که ی هاته ده نگ :

« چیت ده وی ؟ بلی ! »

کابرا گوتی : « من ئیشم به باوکه نه ک به تو . »

کورپه وه لامی دایه وه : « تو باوکمت ته فره داوه . بیینه ئه و به لگه نامه یه
بده وه که پیت مور کردوه . » کابرای بچووک گوتی : « تهاوو ! شتی و
نابی من له هه قی خوم خوش نابم . »

ماوه یه کی زور وتویژیان کرد له ئه نجامدا برپاریان دا له بهر ئه وه ی
کابرای بازرگان هیچ مافی به سه ر کورپه که یه وه نه ماوه و ناشیه وی بو
غه نیمه که ی بیی ده بی ئه و کورپه بخریته ناو که شتی هک و باوکه خوی بیخانه
ناو پوبار و بیداته ده ست قه زاو قه دهر .
به م جوړه ، کورپه مالاوایی له باوکی کردو سواری که شتی هک بوو و باوکی

به ناوی روبراری دا هیلا و وای زانی هه تا هه تا چاوی پی ناکه وینته وه ، ئیدی به پهستی و ناؤمیدی گه رایه وه و ما خه می بو بخوات .
 چا بوو که شتیبه که نفووم نه بوو . کوره به سه لامه تی له ناوی دانیشته و که شتی به ناوه که دا شوور بوه وه .. که شتی ماوه یه کی زور رویشته و پاشان له که ناریکی که س نه ناس له نگه ری گرت . کوره بازی دایه سهر به ژو وشکاتی . کوشکیکی نزیکی دی و چوه لای کوشکه که و هر هینده پیی له دهرگانایه ژووره وه که وته بهر کاریگه ری سیحرو ئه فسوون . کوره هه موو ژووره کان گه را ، هه موو چول وهول و به تال بوون . گه یشته دوا ژوور دیتی ماریک په پکه ی خواردوه ، گینگل د دهاو خوی لیک ده کیشیته وه .
 ماره که بنیاد کچ بوو ، سیحری لی کرا بوو . که چاوی به و گه نجه که وت زوری که یف پی هات و گوتی :

« گیانه که م هاتی ؟ ئه وه دوازده ساله چاوه پیت ده که م . ئه م ولاته سه راپای سیحرئه نگاوتوویه و ئه و سیحره به تو نه بی به که س ناشکی . »
 کوره که پرسى : « جا ئه مه چون ده کری ؟ »

کچه که گوتی : « ئه مشه و دوازده زه لامی رهشی مل به زنجیر دین . لیت دهرسن لیره چ ده که ی ؟ به لام هه ر چیت لی بکه ن و هه ر چیت پی بلین ورته له دم دهرنه یه - ئازارت ده دن ، به ندت ده که ن ، لیت ده دن ، به لام هیچ قسه نه که ی . ئه وان سه عات دوازده ده بی برونه وه . بو شه وی دوهم دوازده ی تر دین ، هه روه ها بو شه وی سینه میش . ئه مانه سهرت دهرین به لام سه عات دوازده هیزیان له بهر نامینتی . جا ئه گه ر به رگه ی ئه مه ت پی بگیری و بیه ک قسه ت له زار نه ترازى ئه و من بزگار ده بم و که بزگار بووم دیم شووشه یه ک ناوی حه یات دینم ، له له شت دهرشینم و توش وه کو جاران زیندوو ده بیته وه .

کوره که گوتی : « به و په ری شادومانیه وه بزگارت ده که م . »
 کچه چی گوتبوو هه مووی وا رویشته . زه لامه ره شه کان نه یان توانی یه ک وشه ی لی دهربینن . شه وی سینه م ماره که بوو به کچه پا شایه کی نازدار . چون هه رینی دا بوو ناوها چوو ناوی حه یاتی هینا و لاوه ی زیندوو کرده وه و دهستی له ملی و دهرهینا و ماچی کرد . له سه رانسهری کوشک بوو به به زم و خوشی .

زه ماوه ندیان کردو کوره بوو به پاشای چیا ی زپرین . ژن و میرد به شادی ژیان و ماوه یه ک پی چوو کورپکی جوانیان بوو .
 دوا ی هه شت سال پاشا غه ربیی باوکی هه ستا ؛ ویستی بگه رینته وه مالی

به لام ساژن نه یده ویست میردی بچیته وه سهردانی باوکی . ساژن گوتی :
« واز بینه ، دهزانم چوونی تو به دبه ختی منی تیدایه . »
به لام پاشا ئوقرده ی له ساژن هه لگرت و تا ریی نه دا وازی لی نه هینا .
که پاشا رویشت ساژن ئه لقه ی ئاره زووی خو ی دایه و گوتی :

« هانی ئه م ئه لقه یه بگره ، له قامکی خو تی بکه . هه ر کویت بو ی
ئاره زووی بخوازه یه کسه ر ده گه یته ئه و ی به لام ده بی به لینم بدهیتی که
به م ئه لقه یه ئاره زو و نه خوازی من لیره وه بیمه مالی باوکت ! »

پاشا په یمانی پی دا و ئه لقه که ی لی وه رگرت و له قامکی خو ی کردو
ئاره زووی خواست بگالته هند او شاری باوکی . دهم و ده ست خو ی له بهر
ده روازه ی شاری باوکی دوزیه وه . به لام له بهر ئه وه ی هه ر چه نده جله کانی
گرانبه ها بوون که چی به دستووریکی سه یر هه لبرابوون ، ده رگه وان لی
نه گه را بچیته ژووره وه . کوره رووی کرده چیا تا تووشی شوانیک هات
به رگی خو ی له گه ل گوریه وه . به رگی شوانی کرده به رو بی ئه وه ی
سه رنجی که سن رابکیشی خو ی به ناو شاردا کرد .

کوره که گه یشته حوزوور باوکی دهستی پی کرد خو ی ده رخت به لام
باوکی قهت بزوی نه ده کرد ئه مه کوری ئه و بی . گوتی : راسته وه ختی
خو ی کوریکم هه بوو به لام له میژه فه و تاود . جا گوتی : « به لام له بهر
ئه وه ی هه ژاری وا ده که م قاپه خواردنیکت بدهنی . »

شوانه به ده بیابی گوت : « به راستی من کوری ئیوه م و ئیوه
نافناسنه وه . باشه کوره که تان چ نیشانه ی به له شه وه نه بوو پی
بناسنه وه . دایکه گوتی : « با ، کوره که م نیشانه یه کی له بن هه نگلی راسته
دایه . »

کوره قولی هه لکرد . نیشانه که ی پیوه بوو . ئیدی گومانیان نه ما که ئه مه
کوری خو یانه

ئینجا کوره که بو ی باس کردن که ئیستا بو ته پاشای چیا ی زی برین و کچه
پاشایه کی هینا وه و کوریکی بچو وکی حه فت سالانیشی هه یه .
باوکی گوتی : « شتی وا راست نیه . پاشایه تیت به وه دیاره که به جلی
شری شوانان هاتیه وه ، »

کوره تووره بوو . نه ختیک داما . نه لقه ی په نجه ی باد او ئاره زووی
خواست ژنه که ی به خو و به کوره وه له و نی حازر بی . دهم و ده ست هه ردو وک
له پیشی په یدا بوون به لام ژنه هه ر ده گریاو ده یلا و انده وه دو سه رکونه ی

میردی ده کردو ده یگوت چون په یمانته شکاندو منت تووشی د دردو که سهر کرد .

کورپه که گوتی : « ببوره ، ناگام له خوم نه بوو . به لام بروا بکه به نیازی خراپم نه کردوه . »

ویستی دلی ژنه که ی چاک بکاته وه به لام ژنه هر چه نده وای دهنواند که هیور بوته وه ، راستیه که ی داخی میردی له دل ددرنه چوو بوو .

پاش ماوه یه کورپه ژنه که ی به پیاسه برده ددرده دی شار بو ناو شینایی و نه و روبره ی پیشان دا که وهختی خوی به سواری که شتی کی بچوک پیندا چوه خواری . کورپه ماندوو بوو ، گوتی :

« ماندووم ، دمه وئی نهختی بجه سیمه وه . » ژنه دانیشته و کابرا سهری به رانی کردو خیرا خه وی لی که وت . که خه وی لی که وت ژنه نه لقه که ی له په نجه ی دهره ینا و هیدی خوی له بن کیشایه وه و پایوچی خوی له بن سهری دانا . منداله که ی کرده باوده شو نارده زوی خواست بچینه وه ولاتی خوی .

کاتی که کورپه خه بهری بوه وه خوی به تاقی ته نی دی . ژنه که و منداله که ی نه ما بوون . نه لقه که یشی له په نجه دا نه ما بوو . ته نیا پایوچی ژنه که ی بو نیشانه به جی ما بوو .

کابرا گوتی : « تازه ناتوانم بچمه وه کن ده بیابم نه وه که به سیحربازم داده نین . سهر هه لده گرم و دهروم تا ده گه مه وه ولاتی خوم . » کابرا ههر رویشته ، رویشته تا گه یشته چیا یه که دیتی سی دیو له سهر بهش کردنی میراتی باوکیان کرد ، شهریان بوو . که دینوه کان چاویان پی که وت بانگیان کرد گوتیان : « بنیاده می بچکوله ناقلدارن . » جا داویان لی کرد میراته که یان بو بهش بکا .

میراته که بریتی بوو له سی شت .

یه که م شیریک . ههر که سی نه و شیرهی له ده ست بایه و بیگوتبایه (سهری من نه بی سهری هه موو که س په ل ده) شیره که هه موو سهریکی په ل ده دا .

دووم : پالتویه که . ههر که سی نه و پالتویه ی له بهر بگردایه له چاوون ده بوو .

سینیه م : جووته چه کمه یه که . ههر که سی نه و جووته چه کمه یه ی له پی بگردایه چه زی بگردایه بچینه ههر کونی یه کسه رده گه یشته نه وی .

کابرا گوتی : « جاری نه و سی شته م بدهنی ته ماشا بکه م بزائم باشن یان نه »

پالتوکه یان دایه . له بهری کردوله چاوبرزبوو . دایکه ندودهرکه وته وه کابرا گوتی : « پالتوکه باشه ، نیستا شیره که م بدهنی . »

دینوه کان گوتیان : « نه » . شیره که ت نادهینی ، چونکه نه که ر بلیی (سه ری من نه بی سه ری هه موو که س پهل ده) شیره که سه ری تونه بی سه ری هه موومان پهل ددها . دوا جار شیره که یان دایی به و مه رجعی به قه دی در دختیک تاقی بکاته وه . نه ویش به قسه ی کردن و شیردک و دل قاتوره قه سه ر قه دی دره خته که ی بزی .

نینجا کابرا داوای چه که که ی کرد به لام دینوه کان گوتیان : « نه ، نایدین . نه که ر بیکه یته پی و ناره زوو بکه ی بگه یته سه ر دوندی چیا نیمه به دست به تالی لیره چ بکه یین ؟! »

کابرا گوتی : « نه ، شتی واکه م . »

جا چه که که یان دایی . کابرا که هه ر سی شته کانی که وته به ر دست به کسه ر بیری له ژن و منداله که ی کرده وه و له دلی خویدا گوتی : « وای ددنا بگه یشتبامایه وه چیا ی زیرین . »

کابرا به کسه ر له به ر چاوی دینوه کان بزر بوو و دینوه کان میراته که یان له کیس چوو .

کابرا که گه یشته وه نزیک کوشکی خوی گویی له ددنی سازو موسیقا بوو - دهنگی نای و که مان ، هه راو به زمو زدن او شادی بوو . به پرسار پی که وت که ژنه که ی خه ریکه زه ماوه ند له گهل کابرایه کی دی ددکات .

کابرا له تووره بیان میسکی له سه ردا نه ما ، گوتی : « نه و ژنه بنیاده میکی به دو چرووکه ، ته فره ی دام و له خه ودا جینی هینستم . » پالتوی کرده به رو بی نه وه ی که س بیبینی چوه ناو کوشکی . چوه ناو هولی گه وره ، زیافته بوو . خوشترین خواردن و گرانترین شه راب ریز کرا بوو . خوندی قسه یان ده کردو پیده که نین و ده یان خواردو ده یان نوشی . شاژنیش به به رگی نال و والوه له ناوه ندیان له سه ر عه رش دانیشبتوو . تاجی له سه ر نابوو .

کابرا ، بی نه وه ی که س بیبینی چوو له پشت شاژن دانیشت . که شاژن وله گوشتیکی ده خسته ناو قاپی خوی کابرا ده یبردو ده یخوارد . که شاژن باده ی پر شه راب ده کرد کابرا ده یبردو ده ینوشی . قاپ و باده ده م و دست پر ده کرانه وه به لام به کسه ر ون ده بوون . شاژن هیچی به ده م نه که وت

دواچار ، شازن ترشی لی نیشته . ههستا به چاوی پر گریانه وه چوه
ژووری خوئی . کابرا به دووی دا چوو . شازن له بهر خویه وه گوئی :
« داخوده بی هیشتا هه ر له ژیر هیزو کاریگه ری سیحرباز دابم ؟ ئایا ده بی
پاریزگارو پرزگار که رم نه هاتبی ؟! »

کابرا زله یه کی له بنا گوئی داو گوئی : « پاریزگارو پرزگار که رت نایی ؟ وا
نیستا له گه لندایه به لام تو خاپینه رو ته فره ده ری . ئایا من شایه نی ئه وه
بووم تووات لی کردم ؟! »

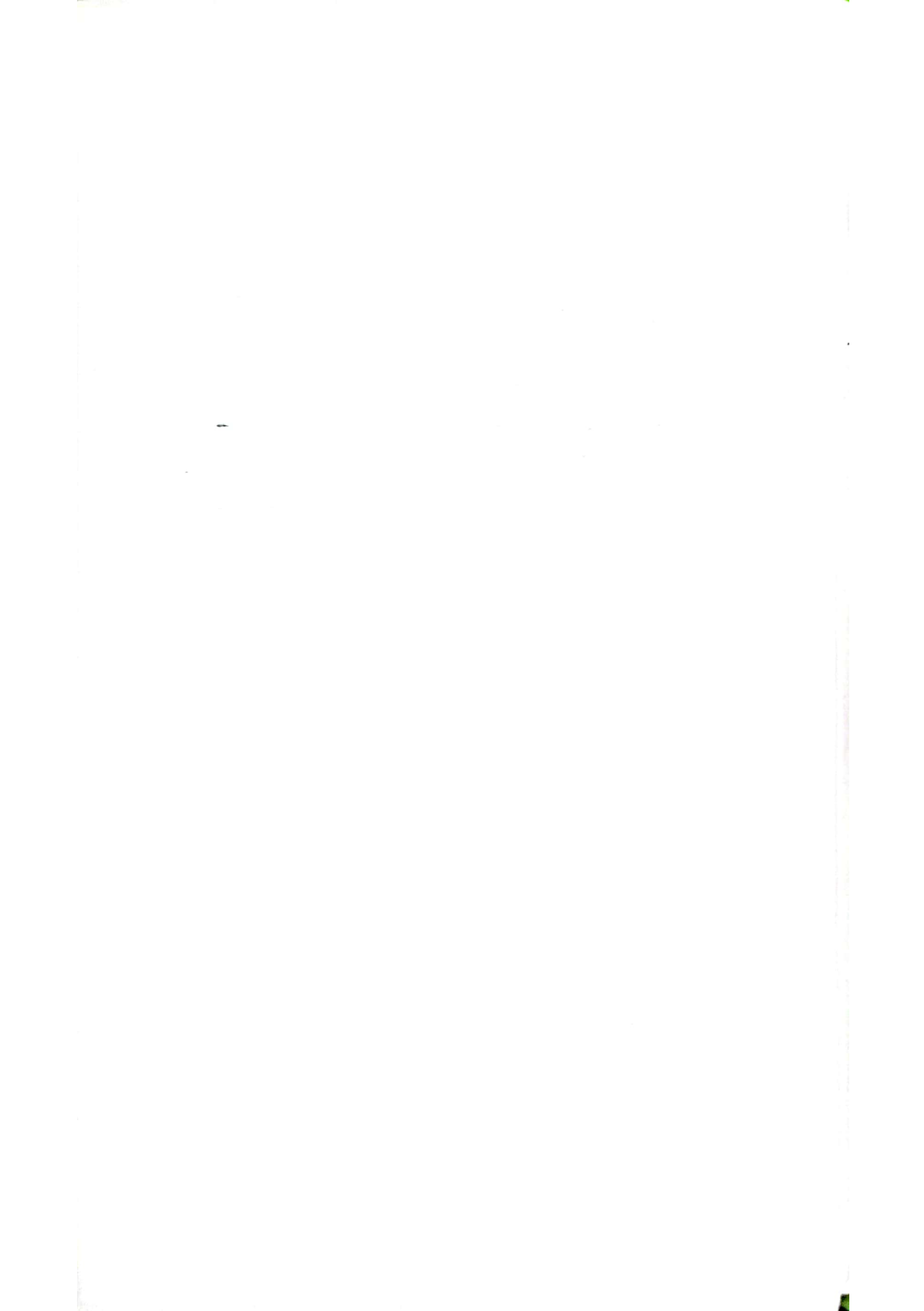
ئینجا خوئی ده رخست و چوه هول و هاواری کرد : « زه ماوه ند پراگرن ،
پاشای راسته قینه هاتوته وه . »

پاشاو میرو به گزاده کان هه موو به تیزه وه پنی پی که نین به لام ئه وه هر
هینده ی گوئ :

« ده روون یان نا ؟! »

ویستیان بیگرن و قولبه سستی بکه ن به لام کابرا شیره که ی هه لکیشاو
گوئی :

« سه ری من سه ری هه موو که س پهل ده ! » دهم و ده ست شیره که
سه ری هه مووانی پهل دا . هه ر خوئی به ته نی مایه وه بوو به پاشاو خاوه نی
چیای زیرین .

۲۲- زاوای دز

هه بوو .. نه بوو .. ناشه وانیک هه بوو ، کچیکی زور جوانی هه بوو . کاتی
کچه که ی پی پراگه یشت کابرا ویستی به شووی بد او بینیریته ریگای خوئی .
کابرا له دلی خویدا گوتی : « نه گهر زاوایه کی لیوشاوه بیته داخوازی
کچه که م ، دهیده منی . »

ماوهیه ک پی چوو داخوازی که ریک هات . وی ده چوو ده وله مه ند بی . جا
له بهر نه وهی ناشه وان هیچ خراپه ی لی نه دی بوو و هیچی دهره هق
نه ده زانی کچه که ی خوئی ده قه بهر کرد . کچه چه زی نه ده کرد میرد به و
کابرایه بکات و هیچ بر او متمانه ی پی نه بوو . هه ر گاوی ته ماشای بکرد بایه
یان بیبری لی بکرد بایه وه موچرکی به له شدا ده هات .

پوژی ، کوره به کچه که ی گوت : « تو ده زگری منی له گهل نه وه شدا
هیشتا نه ها توویته دیده نیم ! »

کچه وه لآمی دایه وه : « هه ر نازانم مالیشت له کوئیبه ؟ »

زاوا گوتی : « مالم له ناو جه رگه ی دارستانه ! »

کچه ته وازوئی خواسته وه و گوتی : « ریگا به له د نیم . »

زاوا گوتی : « چار نیه . ده بی یه کشه مه ی دادی بییته دیده نیم . هه ندی
میوانی تریشم داوه ت کرده . جا بو نه وهی ریگا که پی بزانی من که
چوومه وه ری و ری خو له میس ده ریژم . که هاتی نه و خو له کیشه بگره و
به ری مه ده ده گه یته مالی نیمه . »

پوژی یه کشه م ، کچه خه ریک بوو به ری بکه وی نه یزانی هوئی چی بوو
ترسینکی لی نیشته . جا بو نه وهی له گه پانه وه دا ریگا بزر نه کا گیرفانه کانی
پرنیسک و پاقله کرد . له پوخی دارستانه که وه شوونی خو له میشی هه لگرت و
پویشته به لآم هه ر یه ک دوو هه نگاو هه ندی دنکه پاقله ی به لای پاست و
چه پدا دهرشت .

نه و پوژه تا نیواری بو ناو جه رگه ی دارستان پویشته و گه یشته
شوینیکی جرو تاریک . خانوویه کی ته نیای دی . خانوه که زور تاریک و
ناخوش بوو پای لی نه بوو . چوه ناو خانوه که به لآم خانوه که که سی تیدا
نه بوو . کپ و بیده نگیه کی وا بوو نه بیته وه . کت و پر هاواریک هات :

بگه پڼوه ، بگه پڼوه ، بووکی جوان !

له مالی مردوان مه مینه !

کچه سه ری بلند کرد ، دیتی دهنگه که دهنگی چوله که یه که له ناو
رکه یه که وه به دیواریک هه لواسراوه . چوله که هاواره که ی دوگاری
کرده وه :

بگه پڼوه ، بگه پڼوه ، بووکی جوان !

له مالی مردوان مه مینه !

بووکی جوان له م ژوور بو ئه و ژوور سه راپای خانوه که گه را . هه مور
ژووره کان به تال بوون ، که سیش دیار نه بوو . دواچار چوه بنډاف و
پیره ژنیکی زور پیری تیدا دی . پیره ژن سه ری بادا .
کچه پرسى : « ئه ری پیم نالیی داخو زاوام لیړه یه ؟ »

پیره ژن وه لامی دایه وه : « تواهوو ! مندالی به سته زمان . تو نازانی له
کویی ؟! له مه کوئی زه لامکوژانیت . وا ده زانی به میرده چی ؟ سه هووی .
زه ماوه ندی تو مه رگه . سه یر که ئیشی من ئه وه یه ئه م کتلیه پر ئاو بکه م .
ئه گه ر تو بکه ویته به رده سستی ئه و زه لامکوژانه بی رحمانه ده تکوژن ،
ده تبرژین و ده تخون ، چونکه بنیاده مخورن . »

ئیدی پیره ژن کچه ی برده په نا به رمیلیکی دارو شار دیه وه و گوتی :
گوتی : « وهک مشک هه ست و خوست له خوت بیړه ! مه جوولیه وه نه وهک
ئیشه که تیک ده چی . ئه مشه و که زه لامکوژه کان نوستن من و تو پیکه وه را
ده که یین . زور له میژه چاوه پیتی هه لیکی وا بووم . »

ژنه له م قسا بوه وه . تا قمه دزوجه رده کان هاتنه وه . هه موو سه رخوش و
بیپهوش بوون . کچیکیان په لکیش کرد بوو هیچ گوینیان به هات و هاواری
نه ده دا .

که دانیشن سى باده شه رابیان دهر خواردی کچه که دا - یه کی سپی ،
یه کی سوور ، یه کی زهره . که کچه شه رابه کانی خوارده وه و هر پلاو گیانی
دهر چوو . بووکی کلولی په نا به رمیله که که ئه م دیمه نه ی دی له ترسان زیلکی
پژا . چرک و هوړ ده له رزی . چونکه به چاوی خوئی دیتی ئه گه ر بکه ویته
به ری چی لی ده که ن .

کچه کوژراوه که ئه لقه یه کی . زیپری له په نجه ی گچکه دا بوو .
زه لامیکیان چاوی به ئه لقه که که وت و ویستی له په نجه ی دهر بیننی پنی
دهر نه هات . جا ته ورینی له په نجه که داو په لی دا . په نجه فرره ی هات چوو

که ورته کوشی بووکی په نا بهرمیل . کابرا دهستی دایه چراو زور که را نه بدوزیه وه .

په کیکیان گوتی : « پشت بهرمیله که ت پونی !؟ »

له و ساته دا پیره ژن هاواری کرد : « ورن نان بخون . پشکنینه که بز سبه پنی لی که پین . خو په نجه را ناکات . »

کابرا گوتی : « پیره ژن راست دهکات . »

وازی له پشکنین هیناو که ورته سهر چیشته خواردن . پیره ژن هندی درماني خوی له ناو شه راب کردو هیدی هه موو زه لامه کان خه ویان لی که وت و که وتنه پرخ و هوږ .

که بووک گوینی له پرخ و هوږی زه لامان بوو له په نا بهرمیله که هاته دهری و به سهر زه لامه خه وتوه کاندای بازی دا . ناخر هه موو به ریزله له ته نیشته په که وه له سهر عهرد خه وتبورن . که بازی دا و دخت بوو له ترسان گیانی دهر بچی . ده ترسانه وه ک پینان لی پنی و واگا بین به لام چاک بوو بی زهره رو زیان دهر په پی . پیره ژنیش به که لی که وت و پر به پی له م مه کونه گریس و به دیومه هه لاتن .

(با) هه موو خو له میسه که ی برد بوو به لام نیسک و پاقله کان په گیان دا کوتا بوو و چووزه ره یان دهر کرد بوو و له بهر تریفه ی مانگه شه و دا پینان پیشان ده دا .

نه و شه وه تا به یانی رویشتن . به یانی که یشتنه وه ناش و کچه چی به سهر هاتبوو هه مووی بو باوکی گیرایه وه .

که روژی زه ماوه ندو گواستنه وه ی کچه که هات ، زاوا هات و ناشه وان هه موو خزم و براده ره کانی خو ی داوت کرد . که له سهر خوان دانیشتن داوایان کرد هه ری که چیروکیک بگیریته وه . زاوا کپ و بی دهنک بوو به لام که نوره ی کچه هات زاوا گوتی : « خوشه ویستم ، وهره ، چت نیه بو مان بگیریته وه ؟ شتی که هه ر بگیریته وه ! »

کچه وه لامی دایه وه : « خه ونیکم دیوه بوتان ده گیرمه وه : له من وا بوو به تا قی ته نی به ناو دارستانیکدا دهر ویشتم ، که یشتمه خانوویه کی تاک و ته نیا ، که سی تیدا نه بوو . رکه یه ک به دیواری ژوریکه وه هه لواسرا بوو ، چوله که یه کی تیدا بوو ، چوله که هاواری کرد : بگه رپیوه ، بگه ریوه ، بووکی جوان ! له مالی مردوان مه مینه !

دوو جار ئەمە ی گوت - خوشە ویستم ، ئەمە هەمووی خەونە - ژوور بە
ژوور گە پام . هەموو ژوورە کان چۆل بوون . دوو جار چوومە خواری بز
بنداڤ . پیرە ژنیکی زۆر پیری تیدا بوو کە چاوی بە من کەوت سەری بادا .
لیم پرسی : « ئەری زاوام لێرە یه ! »

پیرە ژن وە لأمی دامەوہ : « تهاوو ! مندا لی بەستە زمان ، تۆ نازانی لە
کوینی ؟ لە مەکو ی زە لامکو ژانیت . راستە زاوات لێرە دەژی بە لأم بێتەوہ
پەل پەلت دەکا . دەتبر ژینی ، دەتخوا - خوشە ویستم ئەمە هەمووی خەونە
- جا پیرە ژن منی لە پەنا بەرمیلیکی دار شازدەوہ . هەر هیندە شاردمیەوہ
زە لامکو ژە کان هاتنەوہ کچیکیان پەلکیش کردبوو . سی جۆرە شە پرابیان دا
کچە : سوور ، سپی ، زەرد . کچە شە پرابە کانی خواردەوہ . کەوت و گیانی
سپارد - خوشە ویستم ، ئەمە هەمووی خەونە - جا شەمە کیان لە بەر کچە
کردەوہ و پارچە پارچە یان کرد - خوشە ویستم ، ئەمە هەمووی خەونە -
زە لامکو ژنیکیان ئەلقە یەکی لە پەنجە ی بچووک ی کچە کە بینی . ویستی
دەری بینی پنی دەرنە هات . تەو ریکی لە پەنجە کە داو پەلی دا . پەنجە
کەوتە هەواو لە پەنا بەرمیلە کە بەر بوەوہ سەر کوژی من . فەرموو ئەمەش
پەنجە و ئەلقە کە !! »

بە دەم ئەم قسانەوہ پەنجە کە ی دەرهیناو پێشانی خەلکە کە ی دا . کە
زاوانەم قسانە ی بیست پەنگی وە ک پەلکە پیازی هات . ویستی پراکات بە لأم
میوانە کان گرتیان و دایانە دادگا .

بەم جۆرە خو ی و هەموو تا قەمە زە لامکو ژە کە ی گیران و لە سزای
تاوانە کانیان لە سەریان درا .

۲۳ - تومی په نجه

وهرزیریکي هه ژار نیوار د یه ک له بهر ناگردان دانیشتبوو ناگری تیک د هدا
ژنه که پشی له و بهری ناگر ته شی دهرست ، وهرزیر گوتی :
« حورمن ، چه ند ناخوش و جینی که سهره که مندالمان نیه . مالمان کپو
پنی دهنکه که چی مالی خه لک پر هه راو ژاوه ژاوی شادیه . »
ژنه که ی ناخنکی هه لکیشا و وه لآمی دایه وه : « به لئ ، هه رته نیا
مندالیکمان هه بایه ! با له په نجه ی من گه وره تر نه بایه . دلمان پنی
داده که وتو به دور دل خوشمان دهویست . »

پاش مار د یه ک ژنه مندالیکي بچوکی بوو . منداله که ساغ وپته و بوو
به لام له په نجه یه ک گه وره تر نه بوو ، بویه ناویان نا « تومی په نجه ! »
ژنو میزده گوتیان : « باش بوو مرازمان هاته دی . هه ر چه نده
کوره که مان بچوکیسه به لام جهرگ ، هه ر خوشمان دهوی . »
منداله که قه ت له هیچی که م نه بوو به لآم له که ل نه مه شدا هه لی نه د هدا .
که له دایک بوو قه باره ی چه ند بوو هه ر وا مایه وه . به لام به چاویکی
زیره کانه دنیای هه لده سه نگانندو زیره ک و بیریژ بوو وهه ر هه ولیکی بدابایه
تیدا سه رده که وت .

پوژیکیان که وهرزیر خوی کوزکرده وه بو نه وه ی بو دار کردن بچپته ناو
دارستان ، له دلی خویدا گوتی ، « بریا په کنی هه بایه عاره بانه م به دوا دا
بینی ! »

تومی په نجه گوتی : « بابو ، بابو ! من بو ت دینم ، بو منی لیکه پنی که ی
ده لینی ده که مه لات . »

وهرزیر پنی که نی و گوتی : « شتی وا چون ده بی ؟ تو هینده بچوکیکیت
ته نانه ت جله ویشته پنی ناگیرنی . »

توم وه لآمی دایه وه : « گرنگ نیه . هه ر نه وه نده یه دایکم نه سپم بو له
عاره بانه دابیه ستی من ده چه ناو گوتی نه سپه که و پنی ده لیم به کوئی دا
پروا و بچپته کوئی ؟ »

باوک گوتی : « زور باشه ، با تاقی بکه ینه وه ، هه ر چه نده بو جاریکیش
بی . »

که وه ختی داها ت دایک نه سپی له عاره بانه دابیه ست . تومی خسته ناو
کوئی نه سپه که و توم هاواری کرد : « هه چه ده ی ، ها !!! »

تۆم ئەسپى ئاراستە دەکرد بچىتە كۆي . ئىشەكە باش پويشت ھەر دەتگوت عارەبانە خاۋەنى خۆي بە سەرەۋەيە و دەيھاژوا . گە يىشتە ناو دارستان . بە پىكەوت كە عارەبانە كە لە ئەنەشكە يەك سوورپرايە ۋە تۆم ئەسپى دەنگ دا دووكا برابى بىانى دەركە وتن . يەككىيان گوتى : « پەككو ! لەۋى عەلامەتى ! ئەۋە ديارە عارەبانە يە بە لام ئەۋەي دەنگى دەداۋلىن دەخوپى ديارنە . »

ئەۋەي دى گوتى : « ئەم ماستە موويەكى تىدايە . با بە دوو عارەبانە كە دا بچين ، بزائين لە كۆي رادەۋەستى . »

عارەبانە كە چوۋ ناۋ جەرگە ي دارستان و زور بە سەلامەتى گە يىشتە ئەۋ شوينە ي ۋەرزىر دارى لى دەکرد . كە تۆم چاۋي بە باۋكى كەوت گوتى : « بابە ، بابە ! تە ماشاكە وا عارەبانە كە م ھىنا . ۋەرە دامگرە خوارى . »
باۋك بە دەستى چە پە جەۋي ئەسپە كە ي گرت ۋ بە دەستى راستە كوپرە بچوۋكە كە ي لە ناۋ گوينى ئەسپە كە دەرھىنا .

تۆم زور بە شادى لە سەر قەسەر دانىشت .
دووكا برا بىانىە كەش كە ئەمە يان بىنى نە يانزانى لە سەرساميان چ بلىن .

يەككىيان ئەۋەي تىرى جودا كرده ۋە لايەك و گوتى : « گويت لى بى . ئەگەر ئەم شتە بچوۋكە بگىرىن و بىيەين لە شار بىخەينە پيشانگا بوى ھە يە سامانىكى زورمان چنگ بگە وى . »

يەكسەر چوۋنە لاي ۋەرزىر و گوتيان : « ئەۋ مژو بچوۋكە مان پى بفرۇشە خە مىشت نە بى زور چاك بە خىۋى دەكەين و ناگادارى دەبين . »
ۋەرزىر گوتى : « نە . ئەمە پوئىنايى چاۋانمە . بە ھە مروزىرى دۇنياي نادە م . »

كە تۆمى پەنجە گوينى لە م قسانە بزۋ خزايە ناۋ لوچى كورته كى باۋكى ، چوۋ سەر شانى ، چرپاندىە گوينى : « بابە ، بابە ، قەيدى نىە بمفرۇشە . پاش ماملە تە كە زوۋ دىمە ۋە . »

جا باۋكە تۆمى بە پارچە زىرىكى گەرە فرۇشتە دووكا براكە .
كابراكان گوتيان : « كوا تۆلە كۆيى ؟ لە كۆيت دابنىين ؟ »
تۆم گوتى : « لەسەر لىۋى شەپقە ي خوتانم دابنىين بى ئەۋەي بەر بىمە ۋە دىم ۋە دەچم و تە ماشاي ئەۋ دەۋرۋ بەرە دەكە م . »

تۆم چى گوت و ايان كرد . تۆم مالاۋايى لە باۋكى كرد و برديان .
تا زەردە پەرى ئىۋارە پويشتن . تۆم گوتى : « دابمگرن ! » بە لام ئەۋ

کابرایه ی تومی له سه سه ر بوو ، گوتی : « له جینی خوت دانیشه ! » .
توم گوتی : « نه ، دیمه خواری . هه ر ئیستا دامگره . »
کابرا شه پقه که ی له سه ر کرده وه و تومی بچکولانه ی له ناو زهویه ک له
دهم رینگا دانا . توم له ناو خول و پرچک و پال که وته خشین و بازه باز . کونه
مشکیکی دوزیه وه و شوپر بوده وه ناوی وبه گالته وه بانگی کابراکانی کرد :
« ئیواره تان باش ، جه نابینه ! برونه وه واز له من بیئن . »
کابراکان رایان کرد . داریان له کونه مشکله که وهدا به لام بی هووده
بوو . توم شوپر بوده وه بنه بانی . که دنیا تاریک داهات ، کابراکان به ناچاری
وازیان لی هیناو به ره و مال بوونه وه به لام به دهستی به تال و دلی پر له
قینه وه .

توم که بینی کابراکان رویشتن له ژیر زهوی هاته دهره وه و گوتی :
« خه تهره به م تاریکه به ناوئه م زهویه دا بروم . لاق و ملم دهشکی . » به ختی
یار بوو تووشی چه قچه قوکیکی به تال هات ، گوتی : « سوپاس بو خودا ،
ئه مشه وبه سه لامه تی لیره ده به مه سه ر . »
به م جوړه لینی پال دایه وه .

توم خه ریک بوو بخه وئی به لام هیشتا خه وی لی نه که وتبوو گوینی لی بوو
دور زه لام روت بوون . یه کنی گوتی : « چون بچین زیرو زیوی قه شه ی
دهوله مه ند بدزین ؟ ! »

توم قسه ی بی برین : « من پیتان ده لیم . »
دزیکیان به ترسه وه گوتی : « ئوی ئه وه چ بوو ؟ ئه و دهنگه چ بوو
هات ؟ »

دهستان و گوینان هه لخت .
توم دهستی به قسه کرده وه : « له گه ل خوتانم بیهن ، یارمه تیتان
دهدم . »

پرسیان : « ناخر توله کوئی ؟ »
توم وه لامی دانه وه : « ته ماشای سه ر عه رد بکه ن بزائن دهنگم له کوپوه
دی . »

دزدهکان که پان . تومیان دوزیه وه و هه لیان گرت و گویتیان :
« تومندالوچکه ی . چون بارمه تیمان ده ده ی ؟ »

توم گوتی : « ئاسانه . من به ناوشیشه ئاسنه کانداه چه ناو مالی قه شه و
چیتان بوئی له ژورده وه ده تانده می . »

دزدهکان گویتیان : « زور باشه . بابزاین چ ده که ی ؟ که گه یشتنه مالی

قه شه ، تۆم چوه ژووره وه به هه موو هیزی خویه وه هاواری کرد : « ئەم
هه موو شتانه تان دهوی ؟ »

دزه کان ترسان و گوتیان : « تکایه دهنگت نزم که ، خه لکمان لی به خه بهر
مهینه . »

به لام تۆم خوی خه شیم کردو دوباره هاواری کرد : « چیتان دهوی ؟
هه موو شتیکتان دهوی ؟ »

کاره که ره سه ره وه خه وتبوو گوئی له دهنگیک بوو ، له ناو جی ده رپه ری
و گوئی قولاغ کرد .

دزه کان ترسان و نه ختی کشانه وه پاشان تانیان له خویان داو له دلی
خویاندا گوتیان : « ئەو فییلبازه بچووکه دهیه وی تیزمان پی بکا . »

هاتنه وه به چرپه گوتیان : « ئیستا گالته وحه نه که به سه ، هه ندی شتمان
بده ری . »

تۆم دیسان تا هیزی تیدا بوو هاواری کرد : « ئیستا دهست درێژ که ن
هه موو شتیکتان ده ده می . »

کاره که ره که به وستی گوئی قولاغ کرد بوو ، زۆر چاک گوئی له قسه کان
بوو له ناو جی ده رپه ری و غاری دا بهر ده رگا . دزه کان قوچاندیان و
هه لاتن . ده تگوت نیچیرن و پاوکه ریان به دواوه یه .

به لام کاره که ره که سی نه دی . چوو چرای هیناو هاته وه . تۆم خشیه ناو
ژووری ئازووقه . کاره که ره هه موو کوژی که کی پشکنی هیچی نه دیته وه ئیدی
چوه وه ناو جی . وای زانی خه ون بوه وه به چاوی زه ق و گوئی کراوه وه دپویه .

تومی په نجه بازی دایه ناو قه سه ره و جیه کی خوشی بو نووستن دوزیه وه و
برپاری دا تا روژ ده بیته وه له وی پال بداته وه ئینجا بگه رپته وه لای
ده بیابی ، به لام تلقی کردنه وه ی تری له پیش بوو . ئەدی ئاخر دنیا پر
گرفت و ته نگانه و که سه ره .

به یانی زوو کاره که ره له خه ورا بوو بو ئالیک دانی مانگایان . یه که م جار
چوه ژووری ئازووقه . باوه شی له و هامیزه قه سه ره دا که تۆم له سه ری
نووستبوو . تۆم خه ویکی قوولی لی که وتبوو . واگا نه هات تا خوی له ناو
زاری مانگا دوزیه وه له گه ل قه سه ره که ده یجوی . تۆم گوئی :

« وای خویه نه وه چون که وتمه به یینی ئەم دوو به ردا شه ! »
تۆم زانی که وتوته کوئی گرنگ ئەوه بوو له ناو کارپیژی مانگادا وردو خاش
نه بی . دوا جار خوشی بی و ترشی بی ده بوایه هه ر شوپر بیته وه ناو ورگی
مانگا ، له ناو ورگی مانگادا گوئی : « ئوی ئەوه له بیریان کردوه په نجه ره بو

ئەم ژورە بکەن ، پوژ بە ژووری ناکه وی و پوناکی له چ لایهك نایه ته
ژورده وه .»

به گشتی تۆم له وشوینه نارهحهت بوو . له هه مووی خراپتر ئه وه بووتا
دههات زیاتر قه سه ر له ده رگاوه ده هاته ژووری وشوینه که ی ته نگتر
ده کرد . دوا جار تا هیزی تیدا بووله ترسان هاواری کرد : « چیتر خواردم
مه ده نی ، چیتر خواردم مه ده نی .»

به پیکه وت له و کاته دا کاره که ر مانگای ده دوشی و که عه ینی دهنگی
شه وی که وته به ر گوئی و که س دیار نه بوو ، سامی لی نیشت . که وت و
شیره که ی له ده ست . پژا . هه ر پرایکرده وه لای قه شه و گوئی : « جه ناب ،
مانگا تازه به قسه هات ؟ »

قه شه گوئی : « قسه ی چی ؟ دیاره شیت بووی ! »
قه شه خوی چوه که ور بزانی مه سه له چیه . هه ر هینه ده پیی نایه ناو که ور
تۆم دهستی پی کرد :
« چیتر خواردم مه ده نی .»

قه شه زهنده قی چوو ، گوئی ده بی مانگا که سیحری لی کرا بی . بپاری
دا سه ری بپرن . سه ری مانگایان بپری و ورگیان فری دایه سه ر گووفه ک .
تۆم هیشتا له ناو ورگه که بوو . زوری گرفت دی تا چوه ده ره وه . که سه ری
ده رهینا گورگیکی برسی به ویدا تینه پری و پری گورگه که و به یه ک قه پ قووتی
دا .

تۆم ورده ی به ر نه دا ، گوئی : « بوی هه یه گورگ به ئه قل و ئاوه ز بی ، جا
هاواری کرد : هۆ گورگه ، گورگه ، ده زانی خواردمی خوشت له کوی چنگ
ده که وی ؟ » کورگ گوئی : « له کوی ؟ » .
تۆم وه لامی دایه وه : « له فلانه مال به ناو شیشه به ندی په نجه ره ی
ژووری نازووقه دا پڕو ژووری پری کیک و گوشت به رازو سجووقه . تا مپ
ده بی بخو » .

جا دهستی پی کرد وه سفی مالی باوکی خوی بو گورگ کرد .
گورگ په کسه ر بپوای کردو شه و چوو به نقه نق به ناو شیشه به ندی
په نجه ره ی ژووری نازووقه دا ئاو دیو بوو وتا مپ بوو خواردی . که تیروپ
بوو ویستی بجیتنه ده ره وه به لام وا هه لده فا بوو نه ی توانی به شوینی
جاراندا بپاوته ده ره وه .

تۆم له ناو ورگی گورگدا به هه موو هیزی خوی کردیه هات وهاوار
گورگ گوتی : « بی دهنگ به ، وا بکه ی خاوهنی ئەم ماله واکا دینی .
تۆم وه لآمی دایه وه : « زۆر باشه ، تۆ بو خوت تیزت خوارد منیش نیستا
به زمی خۆم ده گیرم . »

تۆم دوباره به هه موو هیزی خوی وه که وته هات وهاوار .
له دیمهیدا دایک و باوکی تۆم خه به ریان بوه وه . غاریان دا ژووری وه
درزی ده ورگاوه ته ماشایان کرد . که چاویان به گورکه که وت چوون میرده
ته وروژنه داسی هینا .

که چوونه ژووره وه کابرا به ژنه ی گوت : « تۆ له دواوه به ، نه گه رب
زه بری من نه که وت تۆ تاوی بدی و ونجر و نجر ی بکه . »

تۆمی په نجه که گوینی له دهنگی باوکی بوو ، هاواری کرد : « باوکه
گیان ، من وا لیزه م . له ناو ورگی گورگدام . »

باوک به و په ری شادیه وه هاواری کرد : « سوپاس بو خودا ، کوره
نازیزه که مان به سه رگرته وه . »

ئینجا کابرا به ژنه که ی گوت داسه که فری بدا نه وه ک تۆم بریندار بکا .
کابرا خوی کو کرده وه ته وریکی له ته پیل سه ری گورگه که داو قنیاتی
له بهر بری و کردیه ته رک . جا به چه قوو مقه س که له شه کایان هه لدری و
کوره بچکوله که یان ده رهانی .

باوکی گوت : « وایکورم چه ند له بهر تۆ نار هه ت بووین !! » .
- راست ده که ی باوکه ، منیش زۆر به دونیادا گه رام . سوپاس که
دوباره ده توانم هه ناسه یه کی پاک هه لمشرم «

پرسیان : « باشه ، نه وه له کوئی بووی ؟ » .
تۆم وه لآمی دانه وه : « له ناو کونه مشکینک ، له ناو ورگی مانگایه ک ، له ناو
که ده ی گورگینک بووم نیستاش وا له کن ئیوه م . »

دایک و باوک منداله نازیزه که یان ماچ کردو گرتیانه ئامیزو گوتیان :
« ئیمه ش جار یکی تر به هه موو سامانی دنیات نادهین . »
جا خواردن و خواردنه وه یان بو هینا و دهسته به رگیکی نووییان بو به رادان
دا ، چونکه له و سه فه ره دا به رگی هه موو در ا بوو .

۲۴ - شهش نوکەر

زۆر زۆر میژە پیره‌شازنیکی سیحرباز هه‌بوو . کچی هه‌بوو له هه‌موو کچی دنیا جوانتر بوو ، پیره‌ژن هه‌میشه بیری له وه‌ده‌کرده‌وه چون زه‌لامان ته‌فره‌ بده‌وه مه‌رگه‌وه مه‌رگیان بیات . جا هه‌ر داخوایکه‌ریکی کچه‌که‌ی به‌بایه‌ پیره‌ژن مه‌رگیکی بو‌ده‌نا ، ده‌بویه به‌جی بینتی بو‌نه‌وه‌ی کچه‌که‌ی بده‌نی نه‌گه‌ر به‌جی نه‌هینابایه‌ چوکیان پی‌ داده‌وه‌وه‌ریان په‌ل ده‌دا . مه‌رجه‌که‌ش هه‌میشه نه‌وه‌نده‌زه‌حمه‌ت بو‌به‌ که‌س جی به‌جی نه‌ده‌بوو ، له‌به‌ر نه‌وه‌ی کچه‌که‌ی زۆر جوان ونازدار بو‌و زۆر گه‌نجی کلۆل خوینان تاقی کرده‌وه‌وه‌وه‌ریان قی چوو .

کوچه‌پاشایه‌ک هه‌بوو به‌مه‌رج و جوانی کچه‌ی زانی و بریاری دا‌مل بنیته‌ نه‌مه‌ترسیه . جا له‌باوکی پارایه‌وه‌ پی‌ بده‌نا بچینه‌ دیدنه‌ی نه‌وه‌ کچه . پاشا وه‌لامی دایه‌وه : « قه‌ت نابنی ، چونکه‌ نه‌گه‌ر بچی مانای وایه‌ بو‌ مردن ده‌چی . »

کوچه‌به‌م وه‌لامه‌ تووشی نه‌خوشی مه‌رگ و مردن هات و تا حه‌فت سال‌ راست نه‌بو‌وه . هیچ پزیشکیکی دادی نه‌دا .

پاشا که هیچ ئومیدی به‌ چا بو‌ونه‌وه‌ی کوچه‌که‌ی نه‌ما پی‌ گوت : « ده‌ قه‌یدی نیه‌ کوچه‌م بزۆ به‌خت و ناوچه‌ وانی خو‌ت تاقی بکه‌وه ، چونکو‌ نازانم چون دهرت تیمار بکه‌م . »

که‌شازاده‌ نه‌مه‌ قسه‌یه‌ی بیست یه‌کسه‌ر له‌ ناو جی دهرپه‌ری و هه‌ستی کرد هیزو گوژمیکی تازه‌ی هاته‌وه‌ به‌روخوی بو‌نه‌وه‌سه‌فه‌ره‌ ئاماده‌ کرد . زۆری نه‌برد له‌ ماله‌وه‌ به‌پری که‌وت . به‌سواری ، به‌ناو ده‌شتیکدا تیه‌ری ، له‌ دووره‌وه‌ شتیکی دی وه‌کو قومه‌ته‌ قه‌سه‌ریک و بو‌به‌لام که‌ نزیکتی بو‌وه‌ دیتی کابرایه‌که‌ له‌سه‌ر زه‌وی پاکشاوه‌وه‌ که‌له‌شی به‌قه‌د کردیکی بچووکه .

کابرای قه‌له‌و چاوه‌ری کرد تا شازاده‌ که‌یشته‌ سه‌ری ئینجا هه‌ستایه‌وه‌و گوتی : « نه‌گه‌ر پی‌ویستت به‌ که‌س هه‌یه‌ نه‌وا من ئاما ده‌م خزمه‌تت بکه‌م نه‌گه‌ر به‌ نوکهری خوتم قبول بفرموی . »

شازاده‌ گوتی : « جا چ له‌ کابرایه‌کی ناریکی وه‌کو تو بکه‌م . » کابرا وه‌لامی دایه‌وه : « باه‌زار هینده‌ش ناریک بم گرنگ نیه‌ مادام

ده توانم خزمه تت بکه م به سسه ! « شازاده گوتی : « زور باشه . دورنیه پیویستم به تو بیی . وهره به گلم که وه . »

به م جوړه کابرای قه له و به گه لی که وت . زوری نه برد که یشتنه کابرایه کی دی له سهر زه وی راکشا بوو . گوئی به گیاو گوله وه نا بوو . شازاده پرسى : « نه تو چ ده که ی ؟ » کابرا وه لامی دایه وه : « گوئی راده دیرم ! « شازاده پرسى : « جا ، وا به وردی گوئی له چ راده گری ؟ » . گوئی رادیر گوتی : « نه وه ی له و دوینایه بقه ومی من گویم لی ده بی . هیچ شتی نیه گویم لی نه بی ته نانه ت گویم له دهنگی نه ش ونما کردنی پوه کیشه . »

شازاده گوتی : « که واته پیم بلی له دیوانی نه و شازنه چ باسه که کچیکی وا جوانی هه یه !؟ »

گوئی رادیر وه لامی دایه وه : « گویم له شریقه ی شیره سهری داخوایکه ریکی نائومیدو سهرنه که وتوو پهل دها . »

شازاده به گوئی رادیری گوت : « شوینم که وه . تو به که لکم دیی . » به م جوړه ههر سیکیان پیکه وه که وتنه ری ، زوری نه برد که یشتنه دوو پی وئینجا دوو لاق .. ماوه یه کی زور رویشتن ئینجا که یشتنه به ده نییک و دوا جار که یشتنه لای سهری زه لامیک . شازاده پرسى : « پوژ باش ، نه وه تو چ هند که له که تی ؟ » .

کابرای که له که ت وه لامی دایه وه : « کوا ؟ هینده که له که ت نیم ، نه کهر به هه موو توانامه وه په لم لیک بکیشمه وه هه زار هینده که له که ت ده بم و به ژنم له به رزترین چیای دنیاش بلندتر ده بی . نه کهر له که ل خوتم ببه ی ناماده م خزمه تت بکه م . »

شازاده گوتی : « فهرموو له گلم وهره »
ماوه یه ک رویشتن که یشتنه کابرایه ک له ده م ری دانیشتبوو وچاوی به سستبوه وه .

شازاده پرسى : « نه وه تو چاوت کزه ؟ ناویزی سه یری پوناکی بکه ی ؟ »
کابرا گوتی : « نه خیر چاوم زور تیژه . چاوم نه وه نده به هیزه ناتوانم بیکه مه وه چونکه ته ماشای هه رشتی بکه م له تی ده که م ، جان که رسودی تو م هه بی ناماده م له که لت بیم . »

شازاده گوتی : « به که لکم دیی . فهرموو وهره . »
که وتنه ری پاش به یینی تووشی کابرایه ک هاتن له به ر قرچهی که رمادا له سهر زه وی دریژ ببو . چرک و هوړ ده له رزی .

شازاده پرسی : « پوژ نه وهنده به تین وتاوه ، کابرا توئه م له رزینته

له چیه ؟ »

کابرای سه رما بردوو گوتی : « تو اهوو ! سروشتی من پیچه وانسه ی سروشتی هه موو که سه . تا دنیا که رمتر بن من زیاتر سه رمام ده بنی و به سته که ده خزینه ناو موخی ئیسمقانه وه . تا سه رما تریش بنی زیاتر هه ست به که رما ده که م . به م جوړه ناویرم ده ست بده مه شهخته نه وه که بیتو پنه وه و ناشویرم له ناگر نزیك بکه و مه وه نه وه که بیکه مه سه هول . »

شازاده گوتی : « به راستی تو کابرایه کی سهیری ! له که لم وهره لپوان به پیویرم پیت بینی . »

ملر پیمان گرت ، پویشتن . تووشی کابرایه که بوون قیت وه ستا بوو ملی وا هه لکیشا بوو نه و دیوی چیاکانی به دی ده کرد .

شازاده گوتی : « نه وه هینده به وردی له چ پاده مینینی ؟ ! »

کابرا وه لای دایه وه : « چاوم زور تیژه . هه موو شتیتکی ناو دارستان و شینا ورده و دژل و گرده کان ده بینم . راستی ، سه رله به ری دنیا ده بینم . »

شازاده گوتی : « له که لم وهره من پیویرم به هی وه کو تو ده بنی . »
ئینجا پاشا به خووبه هه ر شهش نوکه ره وه چوه نه و شارهی شازنه که ی نذا بوو .

که که بشته جنی ناوی خوی نه دا به لام به شازنی سیحربازی گوت نه که ر کهی خونم بدهیتی هه ر مه رجیکم بو دابینی جنی به جینی ده که م .
شازن خانی بوو که نه م که نه که کوکه بکه وینته ناو تو پرو داوی . گوتی :
« سی مه رجت بو داده نینم نه که ر هه ر سیکیان به جنی بینی که چه که مت ده که به رده که م . »

شازاده گوتی : « مه رجی به که مت چیه ؟ »

شازن گوتی : « نه لقه که م فرنی ده ده مه ناو ده ریای سوور ده بنی بووم ده رینی . »

شازاده که پایه وه لای نوکه ره کانی و گوتی : « مه رجی به که م شتیکتی ناسان نیه ! نه وه یه نه لقه یه که له ده ریای سوور ده رینیم . جا وهرن چاره یه که بدوزینه وه . »

کابرای چاوتیز گوتی : « من ده زانم نه لقه که له کونیه ؟ »

چو ، سهیری ناو ده ریای کرد و گوتی : « نه وه تانی له نووکی به ردینکی نیز گیر بوو . »

کابرای که له که ت گوتی : « نه که ر من بمدیبايه ئیستا ده رم ده هینا . »

کابرای قه‌له و گوتی : « ئاوها !! »
لینی پراکشاوو ده‌می به ئاوه‌که ناو . ئاو وهک لووزدهو پژایه ناو زاری و
هه‌لیمشت تا ده‌ریا وهک په‌ریز وشک و برینگ بوو . جا کابرای که‌له‌که‌ت
داهاته‌وهو ئه‌لقه‌که‌ی ده‌ره‌ینا .

شازاده که ئه‌لقه‌که‌ی دی شاگه‌شکه بوو . ئه‌لقه‌که‌ی بوشازن برد .
شازن شاش و مهنده‌هوش بوو به‌لام به ناچاری دانی پیدا نا که ئه‌لقه‌ی
ئه‌لقه‌ی خو‌یه‌تی .

شازن گوتی : « خو‌وبه‌خت مه‌رجی یه‌که‌مت به‌جی هینا . نیستان‌نورده‌ی
مه‌رجی دوه‌مه : ئه‌م سی سهد گایه‌ده‌بینی له‌می‌رگی به‌ر کوشکی
ده‌له‌وه‌پین ؟ ده‌بی هه‌موویان بخوی - به‌گوشت و ئیسک و پیست و
شاخه‌وه . بنداقیش سی سهد به‌رمیله‌شهرابی تیدایه‌ده‌بی هه‌مووی
بخو‌یته‌وه . ئه‌گه‌ریه‌ک داوه‌تووکی هیچ گایه‌ک یان یه‌ک دل‌وپه‌شهرابی هیچ
به‌رمیلیک بمینی له‌سهرت ده‌ده‌م . »

شازاده پرسى : « باشه ، بوم هه‌یه‌هیچ میوانیک داوه‌ت بکه‌م ؟ ناخر
خواردن به‌ته‌نی خوش نیه . »

پیره‌ژن به‌زگه‌شی گرژیه‌وه‌و گوتی : « ده‌توانی ته‌نیا یه‌ک که‌س داوه‌ت
بکه‌ی . زیاترنا . »

شازاده دیسان چوه‌وه‌ لای نوکه‌ره‌کانی و مه‌رجه‌که‌ی پی‌گوتن و کابرای
قه‌له‌وی داوه‌ت کرده‌سهر خوان .

کابرای قه‌له‌و هات و هه‌ر خیرا هه‌ر سی سهد گای به‌گوشت و ئیسک و
پیست و شاخه‌وه‌خواردو گوتی ئه‌وه‌هه‌ر به‌رقه‌ننه‌بوو . جا به‌بی په‌رداخ و
باده‌هه‌ر سی سهد به‌رمیله‌شهرابی نوشی و چکی کردن . که‌ژمه‌که‌ته‌واو
بوو ، شازاده‌چوه‌لای پیره‌ژن و پی‌گوت که‌مه‌رجی دوه‌م ته‌واو .

پیره‌ژن هه‌ر واقی و پما ، گوتی : « تانیستا که‌س ئه‌وه‌نده‌ی نه‌کردوه ،
به‌لام هیشتا مه‌رجیک ماوه . »

پیره‌ژن له‌دلی خویدا گوتی : « له‌ده‌ستم ده‌رباز نابی . ئه‌مجاره‌سهری
به‌له‌شه‌وه‌نامینی . »

پیره‌ژن گوتی : « ئه‌مشه‌و کچه‌که‌م دینمه‌ژووری تو . ده‌بی باوه‌شی
تی‌وه‌ربینی . به‌لام وریا به‌خه‌وت لی نه‌که‌وی چونکه‌من سه‌عات دوازه
دیم و نه‌گه‌ر کچه‌که‌مت له‌باوه‌ش نه‌بی ، تی‌چووی ! »

شازاده له‌دلی خویدا گوتی : « ئه‌م مه‌رجه‌ئاسانه . چاوم ده‌که‌مه‌وه‌و
لیناگه‌پنیم خه‌و بمباته‌وه . »

له گه ل نه مه شدا سازاده نوکه ره کانی گاز کرد و مه رچی پیره ژنی پی
راگه یاندن و گوتی : « کی دهنانی داخو نه مه چ فیل و ته له که بازیه کی به
دواوهیه ؟ دووربینی شتی چاکه . وریا بن شه و کهس نه یه ته ژووری . »
که شه و داهات شاژن کچه که ی خسته باوهشی سازاده . کابرای
که له گت خوی له دهوره لوول دان و کابرای قه له و له ناوهندی دهرگا پالی
دایه وه تا کهس نه چیته ژووره وه .

به م جوړه سازاده و کچه دانیشن به لام کچه هیچ مته قی نه کرد . مانگ
هه لات و له په نجره وه له پوخساری کچه ی دا . سازاده چاوی به جوانی
بی وینه ی کچه که وت و هر ته ماشای کرد و ته ماشای کرد . تا بلنی شادو
دل پر نه فین بوو . چاوی له ته ماشاکردن ماندوو نه ده بوون . تا ساعات
یازده ناوا دوا دوا می کرد . پاش سه عات یازده پیره ژن مسیحری
لی کردن و خه وی له هه موویان خست و کچه ی برده وه .

سازاده و کابرای که له گت و کابرای قه له و تا سه عات دوازه چاره کی
که م خه ویکی باشیان لی که وت . نه و کاته سیحره که شکاو واگا هاتن .
که سازاده خه به ری بوه وه هاواری کرد : « وای له و به خت پره شیه ! تازه
تی چووم . »

نوکه ره دلسوزه کانیشی که وتنه کرووزانه وه ، به لام گوی رادیر گوتی :
« روس بن ، گوی دده می بزانه کچه له کوئییه ؟ »

نه ختی گوینی راگرت ئینجا گوتی : « کچه پاشا سی سه د میل لیره
دوره . له سه ر که فریکه . بو چاره نووسی خوی دهناوریتته وه . برای
که له گت نه مه به تو ده کری چونکه نه گهر تو هه ستیتته وه به دوو شه قاو
ده که یته نه وی . »

کابرای که له گت گوتی : « زور باشه ، به لام ده بی چاوتیزیش بی
به رده که بشکینی . »

که له گت چاوتیزی له پشتی کرد و یه کسه ر که یشته لای به رده
سیحرلیکراوه که .

کابرای چاوتیز چاوی کرده وه و سهیری به رده که ی کرد ، به رد بوو به
هه زار پارچه . ئیدی کابرای که له گت دهم و دست کچه ی بردو که یاندیه وه
مالی پاشان که رایه وه دوو چاوتیزو نه ویشی برده وه . وه کو جاران به که یفو
شادی دانیشننه وه .

که سه عات دوازه لینی دا ، پیره ژنی سیحرباز به دهم خه نده یه کی
مخه ننه ته وه چوه ژووره که وه چونکه وای دهنانی کچه که ی وا له سه ر

که فره که یه و شازاده تی که وتوه . بویه که کچه ی له باوه شی شازاده دا دی
زنده قی چوو ، گوتی : « ئەمه له من دەست بالآتره و له من زیاتر شتی پی
دەکری . »

پیره ژن نه ی توانی له په یمانه که ی په شیمان بیته وه . ناچار کچه پاشایان
بو شازاده به نیشان کرد .

پیره ژن چرپاندیه بنا گوئی کچه : « کچم ، شهرمت پی نه بی که
نه تتوانی به دلی خوټ میرد بکه ی . »

کچه که پیشان دلی که یلی شانازی بوو ئیستا تژی رک و توورپه یی سه و دای
تۆله بوو بو سبه یینه ی پاشی فه رمانی دلحی سه د گورزه داریان له سه ر یه ک
که له که کرد ، ئینجا به شازاده ی گوت :

« وایه تو هه رسی مه رچی دایکمت به جی هینا به لام من میردت پی ناکه م
تا یه کیک نه هینی له سه ر گری ئاگری ئەم دارانه دانیشی و هیچ به لایشی
نه گاتی . »

کچه وا تیده که یشت هیچ نوکه ریک نیه خوئی له پیناوی ئاغا که یدا
بسووتینی و شازاده ناچار ده بی له تاو گری ئەوینی دهروونی ، خوئی
دهخاته سه ر گری ئاگری داره کان و دهسووتی . به لام نوکه ره کان که
ئەمه یان بیست گوتیان ئیمه یه که و ئەرکمان به جی هیناوه ، سه رما بردوو
ماوه هیچی نه کردوه .

کابرای سه رما بردوو چوو له سه ر کوومه له داره که دانیشت . ئاگریان تی
به رداوسی شه ووسی روژ گری لی به رزبوه وه وه مووداره کان بوون به خو له
میش به لام که گری ئاگره که ته واو پروو مرده وه کابرای سه رما بردوو له ناو
خو له میشه که وهستا بوو وه ک بیی ناو ئاو ده له رزی و ده یگوت : « له وه تی
هه م قهت سه رمای وام نه چه شتوه ! ئەو سه رمایه زیاتر ده وامی بکردبایه له
سه رمان رهق ده بوومه وه . »

له وه به دواوه هیچ هه نه جه تیان نه ماو کچه پاشای نازادار ناچار بوو میرد
به کابرای لایده بکات

که به ره و کلیسه به پری که وتن ، پیره ژن گوتی : « ئەم سووکی و
شهرمه زاریه به من قبول ناکری »

ئیدی پاسه وانی خوئی به دوا دا ناردن و فه رمانی دا کچه که ی بگپنه وه .
کابرای گوئی سووک گوئی له م قسه نهینیه ی پیره ژن بوو و به کابرای
قه له وی گوت : « چ بکه یین ؟! »

کابرای قه له و ده یزانی چ ده کا . ئەوه بوو گوتمان ئەم کابرا قه له وه

وهختی خوئی هه موو ئاوی ده ریای هه للوشی . جا ئیستا له و ئاوه یه ك دوو
دلۆبی فری دایه پشته وه یه كسه ر بوو به گۆلیکی گه وره و پاسه وانی شازن
كه رته ناوی و خنكان .

كه شازن به مه ی زانی سواره ی زریپۆشی ناردن . گوئی سووك گوئی له
ترپه ی سمی ئه سپه كان بوو به چاوتیژی راگه یاند . چاوتیژ چاوی كرده وه و
به تیژی سه یری دوژمنه كانی كرد . هه موو وهك گیا هه لوه رین .

به م جوړه به بی كیشه و قه رقه ش له كلیسه ماره بیان بری و كه دوعاو
به ره كه تیان به سه ردا خویندرا شه ش نوكه ره كه رویشان و به شازاده یان
گوت :

« وا مرازت هاته دی و پپووستت به ئیمه نه ما . جا ئیمه ده پوین و
ده كه وینه شوینی چاره نووسی خویمان . »

شازاده و كچه پاشاش به ره و شاری باوکی شازاده بوونه وه . گوندیک
قوناغیک پیش كویشکی باوکی شازاده هه بوو به رازه وانیک لی بوو به رازه
به خپوده كرد . كه شازاده و كچه پاشا گه یشتنه ئه و گونده ، شازاده به
كچه كه ی گوت : « ده زانی من به راستی چیم و گیم ؟ من كوپه پاشا نیم .
كوپه به رازه وانم . ئه و به رازه وانه ی لیڤه به رازان به خپوده كا ئه وه باوکی
منه . ده بی ئیمه ش بچینه لای و یارمه تی بده ین . »

شازاده به خوو به ژنه وه له عاره بانه دابه زین و چوونه ناو زنجی
به رازه وانه كه . شازاده به رازه وانی تی گه یاند كه شه و به رگی شاهانه ی
كچه پاشا بدزی و بیشاریته وه .

بو به یانی كچه پاشا هیچی نه بوو بیکاته به ر . ژنه خانه خوئی كراسیکی
كۆن و جووته پیلوویکی دراوی دایه و یه ك دنیا منه تی له سه ر كرد و گوتی :
« ئه گه ربو خاتری میر ده كه ت نه بایه هیچم پی نه ده دای . »

كچه پاشا به ته واوی برپاوی كرد كه میرده كه ی به راستی كوپه
به رازه وانه . ماوه یه ك خه ریکی به راز به خپو كردن بوو و زانی ئه مه سزای
لووتبه رزی و سه ركیشی خویه تی .

هه شت پوژوا رویشان . كچه چیتربه رگی نه گرت . هه موو پی بریندار

بوو . ئىنجا دوو كەس چوونە لاي و لىيان پىسى داخۇ دەزانى مىردەكەى
كئىيە ؟

كچە پاشا گوتى : « ئا ، دەزانم . مىردەكەم بەرازەوانە . تازە چوو
بەرازەكانى لى خوڧى . »

دوو كەسەكە گوتيان : « فەرموو لە گەل ئىمە بچىنە وە مانى . »

بردىانە وە كوۆشك . مىردەكەى بە بەرگى شاھانە وە لە ھۆلىكى گە وىرد
وہستا بوو . كچە پاشانە ىناسىيە وە . كوپرە دەستى لە مىلى كردو گوتى : « من
زور ئازارم لە پىناوى توچە شت ، دەبوايە توش ئازار بو من بچىڧى . »

ئىدى بوو بە بەزم و زەماوەندو داوہت و گووہند . برىا ھە قايە تخوانىش
لە و زەماوەندە بوايە .

۲۵ - فردريك وكاترين

هه بوو .. نه بوو .. كابرايهك هه بوو ، ناوى فردريك بوو ، ژنيكى هه بوو
ناوى كاترين بوو . له ميژ نه بوو ببوونه هاوسهر ، روژى ، فردريك گوتى :
« كاته - وا ده چمه جوت . تا ديمه وه برسيم ده بى جا شيويكى خوشم بو
لى بنى وشه پرابيكي نايابم بو تاماده كه . »

كاترين گوتى : « زور باشه ، تا ديته وه تامادهيه . »
كه كاتى شيو نزيك بوه وه ، كاترين يهك سجوقيان هه بوو ، هيناي
له سر ناگرى دانا بوئه وهى بيبرژينى . سجوق سووره لگه را و له ناو
تاوه دا ده ستى به جزه جز كرد . كاترينيش ده ست به چه نگال له دياريه وه
ده ستا بووه لگيرو وه رگيرى ده كرد . له دلى خويدا گوتى :

« وا سجوقه كه پى راگه يشت ، با بچمه بنذاف شه پاب بينم »
تاوهى له سر ناگر به جى هيشت . ده ستى دايه دولكه يه كى گه وره وچوه
بنذاف و به رميلى شه پابى كرده وه و بيره ي به رد ايه وه ناو دولكه و له ديارى
وه ستا . له پر بيريكي سه يرى كه وته كه لله
« سه گى سه ره وه دانه كراوه . دوور نيه سجوقه كه ببات . هه ر باش

بوو بيرم كه وته وه . »
كاترين يه كسه ر بنذافى به جى هيشت و سه ركه وته وه ، مسوگه ر بوو
سه گى به ره لالا پرى كرده به سجوقه كه و فراندوويه تى .
كاترين بولاي سه گه كه چوو ، سه گ هه لات ، كاترين كه وته شوينيه وه ،
به لام سه گه كه له كاترين به به زتر بوو سجوقى بردو نه يد ايه وه .
كاترين گوتى : « باشه ، چار چيه ؟ شتى كه چاره ي نه بى ده بى
به رگه ي بگرين ! »

نيدى گه پايه وه و له به رئه وهى زورى غار دا بوو شل و شه كه ت بوو ، به
شينه يى به ره و مال بوه وه تا فينكى بيته وه .
نه و ماويه ي كه كاترين چوه دوو سه گه كه و تا هاته وه شه پابى به رميله كه
هر له به رى ده رو يشت و به رميل يهك پشكه شه پابى تيدا نه ما ، هه مووى
به سه ر زهوى وه ر بوو چونكه كه دولكه كه پر بوو كاترين له ته نكاويان
شيره كه ي نه گرته وه . جا كاتى كه كاترين گه پايه وه و گه يشته وه بنذاف وئه و

حاله‌ی دی ، گوتی : « ئۆی خواجه ! چ بکه م بوئه وهی فردریک به م کارساته نه زانی ؟! »

ماوه‌یه‌ک بیری کرده وه . له دواییدا به بیری هاته وه که به م دواییه فه‌رده ئاردیکیان کړیوه وه له ژووری ئازووقه یان داناوه .. بیری بوئه وه چوو نه‌گه‌ر ئه و ئارده بیئی به‌سه‌ر عه‌ردی وه‌ریکا ئارده که شه‌رابه که هه‌لده‌مژنی و ژووره که وشک ده‌بیته وه .

فردریک گوتی : « وای له به ختی وا چاک که ئه و ئارده مان هه‌یه ! نیستا به که لکمان دی . راستیان گوتوه : پاره‌ی سپی بو پوژی ره‌ش . »
چوه ژووری ئازووقه . ساتمه‌ی له دوڵکه‌یه‌کی گه‌وره‌ی پرکردو به گۆرپی وه‌رکرد . به‌مه‌وه‌ش چی شه‌رپاب هه‌بووه هه‌موو پژا . فردریک گوتی :
« زهره‌ر زهره‌ر دینی . »

ئارده‌که‌ی به‌بنداف وه‌رکردو زو شایی به‌زیره‌کی خوئی ده‌هاتو ده‌یگوت :

« بزانه ژووره وه چه‌ند ریک و پیک و پاک و ته‌میزه ! »
بوئیوه پو فردریک هاته وه مالی ، هاواری کرد :
« حورمی چت لی‌ناوه بو فراوین ! »

ژنه وه‌لامی دایه وه : « ئای ، فردریک . خه‌ریک بووم سجووقم بو لی ده‌نای . بو شه‌رپاب چوومه خواری سه‌گی به‌ره‌للا پری دایه سجووقه‌که‌و بردی . تا راوی سه‌گه‌که‌م نا شه‌رپابه‌که هه‌موو پژاو که خه‌ریک بووم شه‌رابه‌که‌م وشک ده‌کردوه به‌و فه‌رده ئارده‌ی به‌و دواییه کړیبوومان ، ساتمه‌م له دوڵکه‌کرد و وه‌رم گئرا . به‌لام باشه نیستا بنداف وشک بوئه وه و زور پاک و خاوینیشه . »

فردریک گوتی : « کاته ، کاته ! چوون شتی وات کردوه ؟ چوون لی‌گه‌پای سجووقه‌که بخوری و شه‌رپابه‌که برژی ؟ باشه ئه و هه‌موو ئارده‌ت بو فه‌وتاند ؟ »

کاترین گوتی : « فردریک ، چ بوه ، خوچ دنیا خراب نه‌بوه ! ئیشه‌که‌م له ده‌ست قه‌وماوه . به‌نیازی خراپم نه‌کردوه . ده‌بوايه پیشتەر پیم بلنی ! »
میرنه‌له‌دی خویدا گوتی : « ئه‌م‌گه‌ر ژنه‌که‌م به‌م جووره ئیش بکات ده‌بی زور ئاگاداری مال و حالی خووم بم . »

فردریک زی‌ریکی زوری له‌ماله‌وه هه‌بوو . به‌کاترینی گوت : « ئه‌م قوچه زه‌ردانه ده‌بینی چه‌ند جوانن ! له‌ناو سن‌دووقیکیان ده‌که‌م و له‌ناو باخچه‌له

ژیر عهد دها نشارمه وه . وریا به لیان نریک نه بیته وه و هیچ ههقت به سه ریانه وه نه بی . «

ژنه گوتی : « نه خیر ، فردریک ، قهت شتی وا ناکه م . »
پاش نه وهی فردریک رویشت ، هه ندی دیوره هاتن . چینی و ده فری
گلینه یان پی بوو . به ژنه یان گوت داخو نایانگری ؟!
ژنه گوتی : « ئای له خوّم قه له نده ری ! زور حه ز ده که م بیانکریم به لام
پارهم نیه . نه گه ر به قوچچه ی زهر د پازین لیتان ده کریم ! »

دیوره ره کان گوتیان : « قوچچه ی زهر د ؟! کا بینه سه یریان بکه ین . »
ژنه گوتی : « برونه ناو باخچه و کویتان بو ده ست نیشان ده که م نه وهی
هه لکولن و قوچچه زهر ده کان ده ریبنن . من خوّم ناویرم توخنیان بکه وم . »
کوسه کان چوون شوینه که یان هه لکولی و که زانیان قوچچه زهر ده کان چین
هه موویان برد و چینی و ده فریکی زوریان بو ژنه به جی هیشت . ژنه
هه مووی و هکو پیشانگا له ناو مالی ریز کرد .
که فردریک هاته وهو چاوی به م دیمه نه کهوت گوتی : « کاته ، نه وه چیت
کردوه ؟ »

کاترین گوتی : « بروانه ، نه م هه موو شتانه م به قوچچه زهر ده کان کرپوه
به لام بروا بکه خوّم دهستم نه داوه ته قوچچه کان . دیوره ره کان خویان چوون
زه ویان هه لکولی و ده ریان هینا . »
فردریک گوتی : « حورمی ، ده زانی تو چتو ئیشی باشت کردوه ؟ هه موو
پاره و سامانم نه وه نده قوچچه زهر دانه بوو . تو چوون نه م ئیشه ت کردوه ؟! »
ژنه وه لامی دایه وه : « ناخر نه مزانی زهره ری تیدایه . ده بوایه پیم
بلیی ! »

کاترین ماوه یه ک داما پاشان به میرده که ی گوت : « فردریک گویت لی
بی . با به دوا ی دزه کاندایا بچین ، زیړه که یان لی بسینینه وه . »
فردریک گوتی : « باشه ، هه ولیکی بو ده ده ین ، ده چین ، به لام هه ندی
که ره و په نیر له گه ل خو ت بینه بو نه وه ی بی تویشه نه بین ! »
کاترین گوتی : « زور باشه »

ملی رییان گرت و رویشتن . فردریک خیرا تر ده رویشت . کاترین ماوه یه ک
به جی ما . له دلی خویدا گوتی : « گرنگ نیه . له گه پانه وه دا من زووتر
ده گه مه وه مالی . »

کاترین چوه سه ر تر و پکی گردیک . باریکه رییه ک بو خواره وه ده چوو
نه وه نده ته نگ و باریک بوو پیچکه ی عاره بانه له دره خته کان ده خشا . ژنه

گوتی : « بزانه ، ئەم درهخته کلۆلانه چۆن هه موودا مالان و برینداربوون ؟
تازه قهت چاک نابنه وه . »

کاترین سکی به درهخته کان سووتا و که ره که ی هینا هه موود درهخته کانی
پنی چه ور کرد تا پینچه ی عاره بانه نازاریان نه دا . له م کاره دا بوو سه رکه
په نیریکی له سه به ته که وت و گلۆر بووه بن گردی . کاترین ته ماشای
سه رکه په نیره که ی کرد به لام نهیدی له کوئی گیرسایه وه ، گوتی : « با
سه رکه په نیره که ی تریش فرنی بدهم هه لبهت به هه مان پندا ده پروا و ده چینه
لای نه وه ی په که م . نه وله من پنی سووکتیره ! »

به م جوړه ، کاترین ، سه رکه په نیری دوه می به دوا ی سه رکه په نیری
یه که م دا گلۆر کرده وه و که س نازانی سه رکه په نیر چه کوئی ؟ !

کاترین له دلی خویدا گوتی : « نه و سه رکه په نیرانه شاره زای رینگان و
خویان به دوامدا دین ، با برۆم ، پنی ناوی تا ئیواری چاوه پنیان بکه م . »
کاترین هه پیه ی لی کرد و که پشته وه فردریک . فردریک داوا ی هه نندی
خواردنی کرد . کاترین نانی وشکی دایه . فردریک گوتی : « نه دی کوا
که ره و په نیره که ؟ »

کاترین وه لامی دایه وه : « که ره که م له چه ور کردنی نه و درهخته
به سته زمانانه خه رج کرد که پینچه عاره بانه ده یو پرووشاندن و له و کاته دا
سه رکه په نیریکم لی که وت و گلۆر بووه ، سه رکی دوه م به دوا دا نارد بو
نه وه ی بیدوزینه وه و بیهینینه وه . په رنگه ئیستا هه ردوکیان به پنیوه بن ،
بینه وه . »

میرده که گوتی : « به خوا ساویله که ی شتی وا بی مانا ده که ی ؟ »
کاترین گوتی : « چۆن قسه ی وا ده که ی ؟ تو که ی پیت گوتووم شتی وا
نه که م ؟ ! »

ژن و میرد پینکه وه نانی وشکیان خوارد . ئینجا فردریک گوتی : « کاته ،
که هاتین خوده رگات باش کلیل دا ؟ ! »

کاترین وه لامی دایه وه : « نه خیر ! خوتو پیت نه گوتم »
فردریک گوتی : « که واته تا دوور نه که وتووینه وه برۆوه مالی . ده رگا کلیل
ده . شتیکی تریش بو خواردن بینه . من وا لیره چاوه پیت ده که م . »
کاترین که رایه وه . له رینگادا ، له دلی خویدا گوتی : « فردریک خواردنی
ده وئی به لام و بزانه چه زی له که ره و په نیریه بویه یه که هه گبه گویزی باش و
یه که شووشه سه رکه ی بو دینم . »

که کاترین که یشته وه مالی ، چوو ده رگای پشته وه ی کلیل دا به لام

دهرگای پيشه وهی له پيسمه برد ، لئی کرده وه و گوتی : « فردريك پنی گوتم
دهرگا کلیل بدهم به لام هه لبهت دهرگا له هيچ شویننی هینده سه لامهت نیه
وهك نه وهی كه له گهل خومی بهرم . »

دهرگای له پشتی خوی هه لداو ملی پنی گرت و پرویشت ، كه گه يشته وه
میزدی هاواری كرد : « فردريك ، نه وه تا دهرگا كه ، بوم هیئاوی تا له بهر
چاره بئو به كه یفی خوت ئاگاداری بیت . »

فردريك گوتی : په ككو !! ژنه كه م چه ند ژيرو زیره كه ! كچی من توم نارد
تا دهرگا دابخه ی و توندی بكه ی ، یان دهرگا لی بكه یته وه و بوم بینی ؟ ئیستا
هه موو كه س ده توانی به كه یفی خوی بچپته ناو خانوو و بیته دهری . ئیستا
مادام نه و دهرگایهت هیئاوه ده بی به كوئی دابدهیت و له گهل خوتی بگیری و
بییه وه بتلییته وه . »

كاترین گوتی : « زور باشه ، دهرگا كه هه لده گرم به لام گويزو سر كه كه
هه لئاگرم . بارم زور گران ده بی . گويزو سر كه كه له دهرگا قایم ده كه م . با
دهرگا هه لیان بگری . »

فردريك هیچ ناره زای به رامبه ر به م ته گبیره نیشان نه دا . لییان دا به
درای دزه كاندا پرویشتن و داكشانه ناو دارستان به لام نه یاندوزینه وه . كه
تاریك داهات چوونه سهر دره ختیک بو نه وه ی شه و له وی ببه نه سهر . كه
چوونه سهر داره كه ، نه و تا قمه دزو كووسه و فیلبازه هاتن كه قولبری
راسته قینه ن و قهت تی ناكه ون . هه موو شه كه ت و ماندوو بوون . له بن نه و
دره خته دانیشتن كه فردريك و كاترین له سهری بوون . ئاگریان کرده وه .
فردريك له په ناوه به دزی له دره خته كه چوه خواری و هه ندی به ردی
هه لگرته وه و گه رایه وه سهر دره خته كه و كه وته به رده باران كردنی دزه كان .
دزه كان گوتیان : « دیاره به ره به یانه . (با) داركاژ راده ژهنی و
به ركه ی به رده داته وه . »

كاترین دهرگای هه ر به شان وه بوو . ماندویتی زوری بو هیئا به لام وای
هست كرد گرانیه كه هوی گويزه كه یه ، بویه به نه رمی گوتی : « فردريك ،
ده بی گويزه كان فری بدهم . »

فردريك گوتی : « نه ، ئیستا . ئیستا وه ختی نیه . نه وهك
پیمانده زانن ! »

كاترین گوتی : « خوم پی راناگیری . هه ر ده بی فرییان بدهم . »
فردريك گوتی : « باشه ، مادام خوت پی ناگیری ، قهیدی نیه . فرییان
ده . »

گویند که کان له ناو گه لاو چلی درهخته که فره یان هات و شوږ بوونه وه .
دزیکیان هاواری کرد : « خوابه هاواره ! چه پالهم بدهی ته زره
دەباری . »

پاش ماوه یه کاترین هستی کرد دەرگا که هینشتا هر گرانه . به
پسته پست به فردریکی گوت : « دەبی شووشه سرکه که ش فری بدهم . »
فردریک گوتی : « تکایه نه که ی نه وه ک ئاشکرا دەبین ! »
کاترین گوتی : « ناتوانم دەبی هر فری بدهم ! »
هه موو سرکه که ی فری دا .

دزه کان گوتیان : « ئوی ، له و خوناوه خهسته ! »
دواچار کاترین بیری کرده وه ، گوتی : « دیاره ئه و بارگرانیه هی
دەرگا که یه ! »

به فردریکی گوت : « فردریک ، دەبی ئه و دەرگایه فری بدهم . »
فردریک زور پارایه وه و تکای لی کرد شتی وا نه کا چونکه ئه گه روا بکا
مسوگه ر تووش دەبن .

کاترین گوتی : « فردریک ، وا بهری ددهمه وه . »
فردریک گوتی : « بهری ددهمه . با شه یان بیگریته وه . »
دەرگا ته پی هات به سه ر دزه کاندای بهر بوه وه . دزه کان هه موو هاواریان
کرد : « شه یان له سه ر دار هاته خواری . »
نه یانزانی چ بوو که وته خواره وه . پر به پی هه لاتن و هه موو زیږه که یان
به جی هینشت .

فردریک و کاترین له سه ر درهخته که هاتنه خواره وه و هه موو پاره که یان
هه لگرت و بردیان و به ره و مال بوونه وه .

۲۶ - به فرین و سورگول

هه بوو .. نه بوو .. بئوه ژنیکی هه ژار هه بوو . به ته نئی له گه ل دوو کچی له زهنجیکدا ده ژیان . کچه کان ناویان به فرین و سورگول بوو . چونکه وه کو ئه دوو گوله وا بوون که له سهر دوو بئنه گولی پیش زنجه که یان ده میان کرد بووه .

ئه م دوو منداله له م دونیایه دا له هه مووکه س باشترو شادترو ، ئیشکه رترو خوشه ویستتر بوون ئه وهنده هه بوو . به فرین له سورگول هیمن و مه ندرتربوو .

سورگول له ناو میرگو و میرغوزاردا راید کردو هه لده به زی ، به شوین گولاندا ده گه را ، په پووله ی راو دهنه .

که چی به فرین له ماله وه دهرنه ده چوو ، له هه لئباردن و ریکخستنی ماله وه یارمه تی دایکی دهنه . نه گه ر هیج ئیشیشی نه بایه کتیبی ده خوینده وه .

ئه و دوو منداله ئه وهنده په کترین خوش ده ویست هه همیشه ده ست له ناو ده ست بوون و پیکه وه ده چووشه دهره وه .

که به فرین ده یگوت : « هیج شتی نیه لیکمان کاته وه : » .

سورگول وه لامی ده دایه وه : « مه گه ر مردن ! »

دایکیشیان ده یگوت : « هه ر چیتان هه بووده بی له به ینی خوتان به شی بکن ! »

ئه و دوو کچه زور جار ده چوونه ناو جه رگه ی دارستان و تووی کیویان کو ده کرده وه . هیج درنده یه ک ئازاری نه دهنه . که رویشک په لکه که ره می له ناو دهستی ده خواردن کارمامزله کنیان ده له وه پان ، بزنی له ده وریان یاری و قه له مباریان ده کرد . بالنده ی سه رچل وه ک ئه وه ی که س له وی نه بی تیان هه لده کرده چریکه ی گورانی . ئه و کچانه چیان به سهر نه ده هات . ئه گه ر دره نگیان به سه ر دابه اتایه شه و له سهر شینکه راوه کشان و تا به یانی لئی ده نسوستن و له بهر ئه وه ی دایکیان ده یزانی له وی ده میننه وه دلی بیانه وه نه بوو .

جاریکیان ، شه ویان له دارستاندا برده سه رو به یانی که واگا هاتن مندالیکی جوان و خه په ره ی به رگ سپیان له کن عاره بانه که یان دی .

مندآله که هستایه وه به میهره بانی سهیری کردن به لام بی نه وهی هیچ
قسه بکا رویشته و له ناو دارستانه که بزر بوو . مندآله کان که نه و ناوه بیان
پشکنی دیتیان نه و شه وه له سهر لیوی بیریک خه وتوون و نه گه ره تاریکی
دوو هه نگاو هیوه تر بچووبانه یه کسه ره که وتنه ناو بیره که .

که چوونه وه ونه و مه سه له بیان بو دایکیان گیرایه وه ، دایکیان کوتی بی
شک نه وهی دیوتانه فریشته ی خیر بو وه چاوه دیری کردوون .
به فرین و سورگول زنجه که ی دایکیان نه وه نده پاک و ته میز پاره گرت هر
زینته بوو ته ماشای بکه ی .

هاوین ، هه موو سبه نیان سورگول مالی ریک ده خسته و ده چوو له هر
بنه گولیک خونچه یه کی ده هیناوده یکرده چه پک و پیش نه وهی دایکی و اگا بی
ده چوو له سه رینگانی داده نا ...

زستان ، هه موو سبه نیان به فرین ناگری ده کرده وه و کتلی ده خسته سهر
بو نه وهی بکولی . کتلیه که سفر بوو به لام نه وه نده خاوین بوو وه ک زینر
ده بریقایه وه .

نیواران ، که به فر کلؤ کلؤ ده باری ، دایکه ده یگوت : « سورگول برؤ
دهرگا گاره بده . »

نینجا دایکه له بهر ناگردان داده نیشته ، چاویلکه ی ده کرده چاوو
کتیبیکی زلی ده خوینده وه و دوو کچه که شی ته شپان ده رست به رخوله یه کی .
بچوو کیش له ته کیانه وه پالی ده دایه وه و کوتریکی سپی له سهر سنگولکه ی
پشت سه ریان هه لده نیشته و سه ری ده خسته بن بالی .

نیواره یه ک هه موو به دلنیایی دانیشتیوون له دهرگا درا .
دایک هاواری کرد : « سبورگول ، له ز که بله زینه . خو به دهرگا
رابه یه ، دوور نیه ریوار بی و دآله ی بوئی »

سورگول چوو ، رکه ی له بهر دهرگا لادا . وای زانی نیستا کابرایه کی
هه ژاره له بهر دهرگا وه ستاوه که چی وردچیکی زل بوو . ورچه که سه ری به
ژووریدا گرت . سورگول زیرکندی و کشایه وه بنه بانئ ، به رخی بچکوله
باری ، کوتری سهر سنگولکه که وته باله فیره ، به فرین خوی له په نا پینخه فی
دایکی شارده وه .

ورچه که هاته دهنگو کوتی : « مه ترسن ، نازارتان ناده م ، وه خته
بقه سرم ، هه رهینده م ده وی بیمه ژووره وه ونه ختی خوم گه رم بکه مه وه . »
دایک هاواری کرد : ورچی کلؤل ، فه رموو وهره ژووری له بهر ناگر پال
ده وه ، به لام وریا به فه روهت نه سووتی . »

نينجا پرووی کرده کچه کان و گوتی : « سورگول ، به فرین ، وهرن کیژم
وهرن ، ورچ نیازی خراپ نیه ، نازارتان نادا . »
هردوو کچ هاتنه بهر ناگر و به رخ و کوتر چوونه سهر دؤخی جاران و
کس ترسی نه ما .

ورچ که هاته ژووره په گوتی : « وهرن ، مندالینه ، وهرن . به فر له
تیسکی فرهوم داوده شینن . »

گه سکیان هیناو به فریان لی داوده شانند ، ورچ له بر ناگر پراکشاو به شادی
که ونه مشه مش . زوزی نه خایاند منداله کان بوونه براده ری و له گه لی
که ونه گه مه و ده ستبازی - تیسکی دریزیان راده کیشا ، پنیان له پشتی
ده نار ، گلوریان ده کرده وه ، بگره به دارده ست لیان دها ، که ورچ
ده بیژراند نه وان قاقاپی ده که نین . ورچ زور به هیمنی هه موویاریه کانی
قبول ده کرد به لام که به توندی لیان دا هاواری کرد :

« مندالینه ،

به فرین ، سورگول ،

هه مکوژن

نه وه ک قهت زه ماوه ند ناکه ن . »

که وهختی نووستن داهات و هه موو چوونه ناو جی ، دایک به ورچی
گوت :

« نه گه ر چه زده که ی له بهر نه و ناگردانه بخه وه ، له سه رماو هه وای
تروش به دوور ده بی . »

سبه یینی که پوژ بووه دوو کچه که ورچیان و ده رناو ورچ به لوقه لوق
به سهر به فردا رویشت .

له و پوژه به دواوه ، هه موو نیواران ورچه که ده هات و له بهر ناگر
داوه نیشت و خوی شل ده کرد کچه کان به که یفی دلی خوین یاریان له گه ل
ده کرد . تا وای لی هات هینده لیی راهاتن ، نیواران تا هاو پیکه یان نه هاتبا
به یانیه ک ورچ به به فرینی گوت :

« نیستا ده روم و تا هاوین نه پروا نایه مه وه . »

سورگول پرسی : « ورچه گیان ، ده چیه کوئی ؟! »

ورچ گوتی : « ده چمه ناو دارستان و گه نجینه کانم له کورته بالای به دکار
ده پاریزم . زستانی زهوی هه موو شه خته و سه هول و و کورته بالا ناچارن
ده ترنجینه ناو کون و ناویژن ده رکه ون به لام نیستا و پوژ تینی سه ندوه

به فرجه لياوه و دونيا گه رم بوه ، كورته بالا دينه دهري و هه رچی بکه ويته بهر
دهستيان دهيدزن . هه ر شتيكيشيان بکه ويته بهر دهست و بييه نه ناو
نه شکه وتی خويان تازه جاريکی دی به ناسانی پوناکی نابینی . «

سورگول زور به پويشنتی ورچه که غه مبار بوو . به کاوه خو ده رگای
کرده وه . ورچه که به گورجی ده رپه پری و تووکی له بزماریک جه پرافه روهی
نه ختی کون بوو . سورگول له و کونه وه شتيکی وه ک بريقانه وهی زپری دی
به لام دنيا نه بوو زيړه . ئیدی ورچه پايکردو له ناو دره ختان بزربوو .

پوژي ، دايک منداله کانی نارده ناو دارستان بو ئه وهی هه ندی گزره و
چيلکه کو بکه نه وه . منداله کان به دم گزره کردنه وه گه يشتنه لای دره خنيک
که له چه قی ريگا که وتبوو و له قه د دره خته که ش شتی هه ر هه لبه زو دابه زی
بوو ، نه يانزانی داخوچيه ؟! که نزيکتر بوونه وه ديتيان کورته باد لایه که -
دهم و چاو چورچ و لوچاوی ، پدین سپی يه ک يارد دريژ . سه ری پدینی
که وتبوه بهر درزی دره خته که و وه ک سه گی زنجيرکراو بازی ده داو
نه يده زانی چون خوی ده ر باز بکا .

کورته بالا که چاوه سوورو تيژه کانی له کچه کان موړ کرده وه و هاواری
کرد :

« بو پراوه ستاون ؟ يان ده تانه وی پرون و پزگارم نه که ن ؟ ! »

سورگول گوتی : « کابرا ، نه وه چیت کردوه ؟ »

کورته بالا که نه پاندي : « گیل و نه فامينه ، ويستم نه و دره خته شه ق
بکه م و هه ندی دار بو سپوته مه نی ببه مه وه ، ناخر ئيمه خواردن که م لی
ده نيين وه کو ئيوه چلیس نين هه ر خه می سکمان له به ربی به لام نه و خواردنه
که مه زوی دارو دوو ده وی . جا هاتم نه و دارم شه ق کردو پوازم خسته
به ر ، پوازی سندان کوشتی لووس بوو ، ده رپه پری . درزی دره خته که ويک
هاته وه و پی پانه که يشتم پدینی سپی و جوانم لابه رم . پدینم تیدا عاسی بوو و نه وا
گیرم به ده ستیه وه خواردوه و ناتوانم پرومه وه . پی مه که نن ! نه فامينه ،
ناخ ، ئيوه چه ند ترسناکن . »

منداله کان زوریان هه ول دا پدینی کورته بالا که ده ربینن به لام بی هووده
بوو چونکه زور توند گیری خوارد بوو . له دوا دواييدا سورگول گوتی :

« به غار ده چم هاوار ده به مه وه به لکو خه لک بی ! »

کورته بالا نه پاندي : « هه ی گيژو ويژينه ، بوچی بانگی خه لک ده که ن ؟

ئيوه سه روز يادن بو من . خوتان بير له چاره يه ک بکه نه وه .

سورگول گوتی : « سه برت هه بی ، بيریکی باشم بو هات . »

مقسی له گیرفانی دهرهیناوسه ری ردینی بری .
که کورته بالا نازاد بوو ، دهستی دایه هه گبه که ی ، هه گبه که ی پر ریز
برور له ناوړی وپیکي درهخته که که وتبوو ، به شانی داد او رویش و له بهر
خزیه وه هر ده یگوت :

نه و گیلانه ، سه ری ردینه سپی و جوانه که یان بریم ! دهک خوشی له
خزتان نه بینن ! «

کورته بالا رویش و هر ناوړی له منداله کان نه دایه وه .
دوای ماوه یه که روژی به فرین و کورته بالا چوونه راوه ماسی . که له
گومه که نریک بوونه وه دیتیان شتیکی وه کو کولله یه کی زل له دهو ناوه که
هله ده به زنی وه که خوی فرنی بداته ناو ناوه که . چوونه لایه وه ،
ناسیانه وه ، کورته بالای گوزین بوو .

سورگول پرسی : « نه وه چ ده که ی ؟ وریا به ده که ویته ناو ناو ! »
کورته بالا وه لای دایه وه : هینده ساویلکه نیم به لام نابینن نه و ماسیه
ده یه وی رامکیشیته ناو ناو ؟ «

کورته بالا له راوه ماسی بوو . به دبه ختانه هه لی کردبوه (با) و ردینی له
په تی چه نگال ناو بوو . ماسیه کی زل چه شه ی خوارد بوو و پیوه ببو به لام
کورته بالا که نهیده توانی رایبکیشی و کیش به لای ماسیه که دا بوو .

کورته بالا که خوی به زهل و قامیش و پرچی نه و ناوه ده گرت به لام بی
هووده بوو ماسیه که پایده کیشاو زوری نه ما بوو له گومه که دا بخنکی .
به ختی هه بوله وو له و کاته دا دوو کچه که په یدا بوون و ویستیان ردینی له
په تی چه نگال بکه نه وه به لام بی هووده بوو . ئیدی سورگول ناچار بوو
مقسی دهرهیناو نه ختیکی تری له ردینی کابرا بری . کورته بالا که نه مه ی
بینی تووره بوو و هاواری کرد : « هه ی بی نه قل نه وه ده ته وی سه روسیمام
بگرپی ؟ ! نه وهنده بهس نه بوو سه ری ردینت بریم هاتی نیوه ی تری ردینت
بریمه وه !

نیستا به چ پرویه که بچمه وه ناو قه وم و قیله م . دهک بنی چه کمه تان کون
بی ! «

هه گبه مرواریه که له ناو چغورده که بوو هه لی گرته وه و بی نه وه ی هیچ
نسه بکاتی ته قاندوله په نا به ردیک بزر بوو .

دوای چه ند روژیک . به ری که وت دایک دوو کچه که ی نارده شار بو
نه وه ی ده زووو دهرزی و سنجاق و شریت و قه یتان بکرن . پنیان به ناو
زهویه کی پر که وری که ورده دا بوو . دیتیان بالنده یه کی زل له ناسمانه وه

خولی ده خوارده وه ، ناو به ناو نه ختی نه وی ده بوو ، دواچار له په نا که وریدک
نیشته وزریکه یه کی تیژ هات .

کچه کان غاریان دا چوون ، دیتیان هه لویه و کورته بالای کونه براده ری
گرتوون و ده یه وی بیفرینی و بیبا . نه و منداله میهره بان و دلنه رمانه خوین
توند به کورته بالاکه دا شوپ کرده وه رایانکیشا تا هه لوبه ره لای کرد و فپی .
که کورته بالاکه ترسی رهویه وه ، به دهنگیکی تیژ هاواری کرد : « نه وه
نه تانده توانی هیذی تر بمگرن ! نه وه نده به توندی چاکه ته جوانه که تان
پراکیشام و هخت بوو هه مووی جیر به جیر بی ، نیوه کچی چهند هیچو
پووچن . »

هه گبه یه کی پر به ردی به هادار له وی که وتبوو ، هه لی گرت و خزیه ناو
کونه نه شکه فتیکی ناو که وره کان .

به م جوړه کچه کان زوړ بی نه مه بیان له کورته بالاکه دی . چوونه شار ،
ئیشی خوین کردو له که پانه وه دا رپیان که وته ناو هه مان زه وی و دیسان
به ریکه وت تووشی هه مان کورته بالآ بوون . به رده به هاداره کانی ناو
هه گبه که ی له ناو پروتانیک هه لپرشتبوو وای ده زانی که س له و ناوه نیه . پوژ
له به رده بریقه داره کانی ده داو به هه زار په نگ خوین ده نواند . که کچه کان
چاویان پی که وت له شوینی خوین حه په سان .

که کورته بالاکه چاوی به کچه کان که وت له رکان په نگی سووره لگه پا و
پرسی :

« بوچی وه ستاون ، دهمتان به ش کردو ته وه ؟ »

به ربوه کچه به سته زمانه کان و جوینی دانی . له پر گرمه یه ک هات ،
ورچیکی زلی رهش له ناو دارستانه که هاته ده ری . کورته بالآ له ترسان
دهر په ری به لام نه که یشته وه کونه نه شکه وته که ی . ورچ که یشته سه ری .
کورته بالآ هه تره شی پزاو هاواری کرد :

« که وره م ، ورچی نازیز ، نه مجاره جه بم بده هه موو که نجینه ی خومت
پی ده به خشم . ته ماشای نه م به رده به هاداره جوانانه بکه ... هه مووی بو
خوت نه وه نده هه یه مه مکوژه . چیت له کابرایه کی بچووی وه کومن داوه
قه پم لی بده ی له بن ددانت بزر دهم . تو وهره نه م دوو کچه به دکاره ببه ،
پاتیکی خوشن ! وه کو که وده ری قه له و وان ! به سه رو دلکی په حه ت
بیانخو . »

ورچ هیچ خوی له گووره نه برد ، هه ر وه لامیسی نه دایه وه . چه پوکیکی
لی داو جیی پی کرده نه وجی .

کچه کان ترسان و هه لاتن به لام ورچه که بانگی کردن :

، به فرین ، سورگول ، مه ترسن ، راوهستن منیش له که لتان دیم .»

کچه کان دهنگی ورچه که یان ناسیه وه و راوهستان .

که ورچه که که یشته لایان پیسته که ی له سه رداکه لاو بوو به کابرایه کی
که له گت که هه موو له شی زیر بوو .

گوتی : « من کوپه پاشام ، نه و کورته بالایه هه موو که نجینه ی دزی
بووم و حوکمی کرد بووم و هک ورچ به و دارستانه دا بسوورپیمه وه . ئیستا وا
کورته بالا به سزای خوی که یشت و مرد . منیش نازاد بووم .»

هه رسیکیان چوونه وه مالی پیره ژن . سورگول میزدی به شازاده کرد و
به فرینیش میزدی به برای شازاده کرد ، هه ر دوولا که نجینه ی
کورته بالا که یان له ناوه خودا به ش کرد .

پیره دایکیش چه ند سالیک به خوشی و شادی له که ل دوو کچه که ی ژیا .
نه و بنه گولانه ی له پیش زنجه که دا پروابوون بردیان له پیش کوشکدا
چاندیان و هه موو سالی گولی جوانی سوورو سپیان ده گرت .

۲۷ - چوار برای لیھاتوو

هه بوو .. نه بوو .. کابرایه کی دهستکورت هه بوو ، چوار کورپی هه بوو .
هه کورپه کانی گه وره بوون باوکه پیی گوتن که بچنه ئەم دونیایه و بو خویان
ژین . گوتی :

« من هیچ نیه بتاندهمی . برۆنه ولاتی بیگانان و هه ریه که بو خوتان
یری پیشه یه ک بن . »

هه ر چوار برا خویان کۆکرده وهو مالآواییان له باوکیان کردو پیکه وه له
شار ده رچوون ماوه یه ک رویشتن گه یشتنه چوار ریپانییک . برای گه وره
گوتی :

« براینه ، ده بی لی ره لی ک جودا بینه وه ، به لام پاش چوار سالی ترده بی
هه ر لی ره پیک بگه ینه وه . له ماوه ی ئەم چوار ساله شدا هه ر که سه مان با
بکه وینه شونیی چاره نووسی خوی . »
هه ر برایه ک چوه ریپه ک .

برای گه وره گه یشته کابرایه ک . کابرا لیی پرسی : « ئیشت چیه وده چیه
کوی ؟ » .

برا وه لامی دایه وه : « ده مه ویی پیشه یه ک فی ربیم . »
کابرا گوتی : « فه رموو له گه ل من وه ره وفیری دزی ببه . »
برا وه لامی دایه وه : « ئەم پیشه یه پیشه یه کی شه ره فمه ندانه نیه ،
ئه نجامه که یشی چوونه سه ر داری قناره یه ! »
دزه گوتی : « له قه ناره مه ترسه . وات فی رده که م که س نه توانی بتگری
یان شوونت هه لبگری . »

کورپه رازی بوو . زوری نه برد بوو به دزیکی لیھاتوو . بچووبایه دزی
هه ر شتیک قوتاری نه ده کرد .

برای دوهم گه یشته کابرایه ک . کابرا هه مان پرسیاری لی کرد .

کورپه وه لامی دایه وه : « جاری نازانم ! »
کابرا گوتی : « که واته فه رموو له گه ل من وه ره ببه ئەستیره ناس . هیچ
شتی له مه باشتن نابیی ، چونکه هیچت له به ر بزر نابیی . »
کورپه له گه لی چوو . پاش ماوه یه ک بوو به ئەستیره ناسیکی کارامه و که

کاتی نه وه هات له کن وهستا که ی بروت ، وهستا ته له سکوبیکی دایه و
گوتی :

« به م ته له سکوبه هه موو پوداویکی عهردو عاسمان ده بیینی وهیچت لی
گوم نابی . »

برای سییه م که وته به پدهستی پاوکه ریک ناموژگاری وای وهرگرت پاش
ماوهیه ک بوو به پاوکه ریکی ناودیر . که وهختی پویشتنی داهات وهستا
تفه نگیکی دایه قهت گولله ی به خه سار نه ده چوو . نیشانه ی له هه رچی
بگرتایه ده پییکا .

برای گچکش گه یشته بهرگدروویه ک . بهرگدهروو لیی پرسی داخو
حه زی له پیشه ی بهرگدروویی نیه .

کورپه وه لآمی دایه وه : « باوه پ ناکه م . لی م خوش نایه له سبه ی نیوه تا
نیواری چور چمکی دانیشم و پوژ تا نیواره ده ست و دهرزی وئوتوووم شه پ
بی . »

کابرا هاواری کرد : « تو خوت نازانی چ ده لئی . نه که ره له گه ل مندا بی
فیژی جوړه دورمانیکی باش ده بی که پیشه یه کی شه رفمه ندانه وئاسانه . »

کورپه پازی بوو . له گه لی چوو . زوو فیژی پیشه ی دورمان بوو . که هات
پروا وهستا دهرزیه کی دایه و گوتی : « به م دهرزیه ده توانی هه موو شتی
لیک بدووری - چاشته که چ وهک تفری هیلکه ناسک بی وچ وهک به رد رهق بی
وایشی ده دوریته وه جیی هیچ ته قه لی دیار نه بی . »

که چوار ساله که ته واو بوو هه ر چوار برا له یه ک کاتدا گه یشتنه وه
چوارپانی جارن ، ده ست و ده می یه کترین ماچ کرد و گه رانه وه لای
باوکیان .

باوک به دیداری کورپه کانی شادبوو وهاواری کرد : « ئوی ، نه وه چون
هاتنه وه !؟ »

ئینجا هه موو براکان به زم و به سه رهاتی خوین گیرایه وه و باسیان کرد که
یه که و پیشه فیژ بووینه . نه و کاته له ژیر دره ختیک دانیشتبون باوکیان
گوتی باشه ئیستا تاقیتان ده که مه وه بزانه راسته یان نه . »

باوک هه لی پروانی و به کورپی دوه می گوت :
« هیلانه چوله که یه که له تروپکی نه م دره خته ، له نیو دوو چلدا هه یه . پیم
بلی چه ندا هیلکه ی تیدایه ؟ »

نه ستیره ناس ته له سکوبی داناو گوتی : « پینج هیلکه ی تیدایه . »
باوک به کورپی گه وره ی گوت : « برو نه و هیلکانه بیینه بی نه وه ی

داكانه كه پي بزاني كه ئيستا وا له سهر هيلكه كان كر كه وتوه .
دزه ي زرنك به سهر دره خته كه دا هه لگه راو هه ر پينج هيلكه ي بو باوكي
هينا بي نه وه ي لي بگه ري چولكه ي داكانه هه ست پي بكا .
باوكه چوار هيلكه ي له سهر چوار گوشه ي ميژيك داناو هيلكه ي پينجه مي
له ناوه ندي ميژه كه داناو به راوكه ري گوت : « وهره هه ر پينج هيلكه به يه ك
گولله ببيكه » .
كوپه نيشانه ي گرت و باوكي چوني ويست ناوها به يه ك گولله هه ر پينج
هيلكه ي پيكا .

باوكه به كوپه كه ي تري گوت : « ئيستا نوره ي تويه هيلكه كان و
زهرنه قووي ناويان به جورى ليك بدووره وه كه وا بزائن نه هيلكه كه شكاووه
نه زهرنه قووته كان بريندار بوون .
به رگدروو دهرزيه كه ي دهرهيناو چونيان گوت ناوها هيلكه كانى ليك
دوريه وه . كه ته واو بوو دزه هيلكه كانى برده وه ناو هيلانه و بي نه وه ي
داكانه ناگادار بي له جيى خو ي دايانه وه .
دواي چه ند روژيك چوله كه بيچووي هه ليناو كه بيچوه كان جووقان له
شويني ته قه لي به رگدرووه كه يه كه و خه تي سووريان له مل بوو .

كه كوپه كان نه م هه موو كرده وه يان نواند باوكه پي گوتن : « به راستي
سوودتان له وه ختي خوتان ديوه و شتي زور به كه لك فيربوون . نازانم
كامه تان له هه موان زياتر شاهيه ني په سنه . با نه مه بو دهره تيكي تر
بميني . »

زوري پي نه چوو قاو داكه وت كه عه زيا كچي پاشاي برده وه . پاشا له
خه مان شه وو روژ هيجي پي نه ده كرا . چاري دا هه ر كه سي شازاده رزگار
بكا شازاده بوخوي !

چوار براكه گوتيان : « دهره ت له وه باشتر هه لناكه وي »
ريك كه وتن بچن به هره ي خويان بنوينن و شازاده رزگار بكه ن .
نه ستيره ناس گوتي : « ئيستا ده يدوزمه وه له كوويه ؟ » ته ماشاي
ته له سكوبي كردو گوتي : « ده يبينم له ناوه ندي دهريا له سهر كه وريكه و
عه زيا نوبه تي لي گوتوه . به لام زور دووره » .

چوه لاي پاشاو داواي كه شتیه كي كرد بو خو ي وبراكاني . به سواري
كه شتي رويشتن تا كه يشتنه لاي كه وره كه شازاده ديتي هاتن به لام عه زيا
ناكاي لي نه بوو ، سه ري به راني كچه كردبوو و كه وتبوه خه ويكي قول .

پراوکه رگوتی : « ناویرم ته قه ی لی بکه م چونکه کچه ش له گه ل عه زیاکه بهر دهکه وی . »

دزه گوتی : « که واته من هونه ری خو م ده نوینم : » چوو هیئنده به شیننه یی و فیلبازی کچه ی له ژیر عه زیاکه ده رهینا عه زیاهه ره هستیشی پی نه کرد وله پرخ و هوری خو ی نه که وت . کچه یان هه لگرت و خیرا به له زو به زو به خوشی وشادی که یانندیانه ناو که شتی که و هاژوایان .

دوای نه ختی عه زیاهه واگا هات . ته ماشای کرد کچه نه ماوه . به توورپه یی به ئاسماندا فری و که وته شوین کچه که . که که یشته سه ر که شتی که و ویستی بنیشیته وه پراوکه ر نیشانه ی لی گرت و دلی پیکا . عه زیاهه سه ر که شتی که وت وله بهر نه وه ی زور زلو قورس بوو که شتی تیک شکاند . خوشبه ختانه دوو شه پکه دار مانه وه .

هه ر چوار براو کچه که له سه ر نه دوو شه پکه داره که وتنه مه له . زور له مه ترسی دا بوون به لام به رگدروو هه ر دوو شه پکه ی به ده رزیه که ی لیک دووری و هه موو پارچه کانی تری که شتی کوکرده وه نه وه نده به زیره کی لیک دوورین که شتی بوه وه که شتی توندو پته وه که ی جاران و به سه لامه تی به ره و مال بوونه وه .

که پاشا چاوی به کچه نازداره که ی که وت زور شادومان بوو وبه چوار براکانی گوت : « کچه که م به یه کیکتان ده دم به لام ده بی نیوه له ناو خوتان ریک بکه ون بیده مه کامه تان . »

براکان لیان بوو به شه پروهه را . هه ر که سه بو خو ی ده ویست .

نه ستیره ناس گوتی : « نه که ر من شازاده م نه دوژیبا یه وه به هره و هونه ری نیوه چ سوودی ده بوو ؟ که واته کچه ده بی بو من بی . »

دزه گوتی : « جا دوژینه وه ی کچه چ که لکی ده بوو نه که ر من له عه زیام نه دزیبایه وه ؟ شازاده ده بی بو من بی . »

پراوکه ر گوتی : « به لام نه که ر من عه زیام نه پیکایه نیوه ی هه موو پارچه پارچه ده کرد . جا ده بی شازاده بو من بی . »

به رگدروو گوتی : « نه که ر من پارچه کانی که شتیم لیک نه دووریبایه وه نیوه هه مووتان ده خنکان ، نه ، شازاده ده بی بو من بی . »

پاشا هه راو دهمه قالی براکانی برانده وه و گوتی : « ئیوه هه مووتان به قه د
یه که هه قتان له م کرده وه یه دا هه یه جا له بهر ئه وه یه ناگری شازاده بدهمه
هه مووتان باشتترین شت ئه وه یه که نه یدهم به هیچیکتان وله پاداشتی ئه م
کا، هتان یه که و پارچه یه که ، لاته که متان پی ببه خشم .. »

براکان به م بریاره دلشاد بوون و گوتیان :

« وا باشتریشه ، به م جوړه هه ر پیکه وهش ده مینینه وه »

ئیدی هه ر که سه به شه ولاتی خوئی وهرگرت و هه موویان تا مابوون به
شادی و خوشی و کامه رانی له گهل باوکیان ژیان .

۲۸ - چۆن شهش كهس

به دنيا دا گه ران

هه بوو .. نه بوو . كابرايه كه هه بووله هه مووشتيكي ده زاني . سه ربازي كرده بووله سه ربازي دا زور ئازاوه به رد بوو . كه شه ر كوژايه وه ودهستي له سه ربازي برا (۳) ديناريان خه لات كرد .

كابرا گوتي : « نه مه هيچ نيه . نه گه ر تووشي پياوي خوي بيم وا له پاشا ده كه م گه بخينه ي سه راپاي دنيا م بداتي . »

كابرا به م جوړه زور توورده بوو . چوه ناو دارستان . تووشي كابرايه كه بوو وه كه چه پكه گيا شهش دره ختي ريشه كيش كرد بوو . به كابراي گوت : « كابرا نايه ي بيبي به نوكه ري من وله گه لم بكه ويته گه شت و گه ران . »
نه م چيلكانه بو دا يكم ببه مه وه .

به كي له دره خته كاني له پينجه كاني تر پينچاو وه كه چه پ به ستي و به كولي دادا و بردي . ئينجا گه رايه وه و گوتي : « ئيمه هه ردوو كمان پيكه وه بين گه شته كه مان خوش ده بي . »

زور نه روويشتن گه يشتنه راو كه ريك . راو كه ر چوكي گه يانده بوه سه ر زه وي و نيشانه ي گرتبوو . وه ستا گوتي : « نه وه نيشانه ت له چ گرتوه ؟ »
راو كه ر وه لامي دايه وه : « دوو ميل ليړه دوور . ميشيك له سه ر چلي داربه روويه كه هه لنيشتوه ، ده مه وي چاوي چه په ي بپيكم . »
وه ستا گوتي : « له گه ل من وه ره . نه گه ر ئيمه هه ر سيكمان پيكه وه بين زور به ئاساني ده رده به بين . »

راو كه ر ربازي بوو و به گه ليان كه وت . زوري نه برد گه يشتنه هفت ناشي با . نه گه ر چي له هيچ لايه كه وه (با) ي نه ده هات ويه كه گه لا نه ده له ريه وه به لام چه ر خه كان زور خيرا ده خولانه وه . كابرا گوتي : « واي له وسه يرو سوبه ته ! هيچ كزه باي نايه كه چي نه م ئاشانه وا ده سوورين . »
له وي روويشتن ، پاش دوو ميله ري ديتيان كابرايه كه له سه ر دره ختيك داننيشتوه . لالووتيكي قه پات كرده ، به لالووته كه ي تر (با) ده ده مينئي .
پاله وانه كه مان پرسى : « ئوي ، له وديمه نه جوانه ! نه وه له سه ر نه ودره خته چه ده كه ي ؟ »

کابرا وه لآمی دایه وه : « دوومیل به و لاوه هفت نأشه باکته دی ؟ نه وه
فووله وان ده که م و چه رخه که یان ده سوورینم . »
پالّه وانه که مان گوتی : « که واته له گهل من وهره . نه گهر چوار که سی
وه کو نیمه پیکه وه بگه رین ئیشمان باش دهر وا . »
کابرا له سهر دره خته که هاته خواری و به گه لیان که وت . پاش ماوه یه کی
که م تووشی کابرایه کی تر هاتن له سهر یه ک لنگ و هستا بوو . لنگه که ی تری
لی کرد بوه وه له ته نیشته خوئی دانابوو .

پالّه وانه که مان گوتی : « هه لبته بوئه وات کردوه تا بجه سییته وه ؟! »
کابرا وه لآمی دایه وه : « ئا ، من خوشبه زم . جا بوئه وه ی خیرا نه به زم
لنگیکم لی کردوته وه چونکه نه گهر به ههر دوو لنگه را بکه م بالنده ی
ئاسمانیش نامگاتی . »

پالّه وانه که مان گوتی : « باشه ، مادام وایه له گهل من وهره . پینچ که سی
وه کو نیمه مانان باش ری له دنیا دهرده که یین . »
ههر پینجیان پیکه وه رویشتن . زوری نه برد گه یشتنه کابرایه ک ،
شه پقه ی له سهر بوو . شه پقه که ی لار کرد بوه وه سهر گوئییه کی .
پیشه وای تا قمه که لینی پرسی : « کابرا ، شه پقه وا لار لی مه نی ساویکه
ده نوینی ! »

کابرا گوتی : « ئاخرا نویرم شه پقه راست لی نیم . نه گهر راستی لی بنیم
ده بیته به فرو ره هیله یه کی وا بالنده ی ئاسمان ره ق ده کا و به ری
ده داته وه . »

پالّه وانه که مان گوتی : « که واته له گهل من وهره ، شه ش که سی وه کو
نیمه مانان پیکه وه بین گه شته که مان خوش ده بی . »
نه م شه ش هاوپییه چوونه شاریک . پاشای نه وشاره جاری دا بوو ههر
که سی غارغارین له گهل کچه که ی بکات و بیاته وه کچه که ی خوئی ده قه به ر
ده کات به لام نه گهر بدورینی له سهری دهری .

که پالّه وانه که مان به مه ی زانی بریاری دا نوکه ره خوشبه زه که ی له گهل
کچه دا بخاته پیش برکی به لام پاشا گوتی به مه رجیک نه گهر نوکه ره که ت
دورانندی سهری خوت و نوکه رت پهل دهری .

کابرا رازی بوو . فه رمانی دا خوشبه ز بوئه وه ی لنگی دوه میش قایم
بکات و تانی تیدا تا پیش برکی بیاته وه . پیش برکیکه نه وه بوو :
کانیه کی دوور هه بوو کی زووتر بچووبایه ئاوی له و کانیه بهینابایه و
بهاتبایه وه نه وده بیر ده وه .

خوشبزه و کچه پاشا یه که و بادیان و هرگرت و پیکه وه له یه ک کاتدا
دهر پهرین به لام هیشتا سازاده چه ند هه نگاویکی نه هاویشتبوه که خوشبزه
له مه و دای چاو بزر بوو . و دک (با) ورشه ی هات تیپه پری .

خوشبزه به ماوه یه کی زور که م گه یشته سه ر کانیه که . بادیه که ی پری
کردو گه رایه وه به لام زوری پی نه چوو ماندوو بوو . بادیه که ی دانا و پراکشا
بوئه وه ی سه ر خه ویک بشکینی . که لله ئه سپیک له و گوړه که وتبوو کردیه
سه رین بوئه وه ی له به ر په قایه تی که لله که زووخه به ری بیته وه . له و لاوه ش
سازاده که له زور که س به به زتر بوو گه یشته سه ر کانیه که و بادیه ئاویکی لی
هه لاینجاو گه رایه وه که بینی غه نیمه که ی خه وتوه ، خه نی بوو ، گوتی :

« غه نیمه که م تووش هات ! »

ئیدی سازاده بادی خوشبزه ی به تال کردو خیراتر هه لی کرده غارو
گه رایه وه .

ئه گه خوشبزه ختانه پراوکه ر نه چوو بایه سه ر تر و پکی کوشک هه مووشتی
به فیرو ده چوو . پراوکه ر به چاوه تیژه کانی بینی سازاده خه ریکه گره و
ده باته وه ، تفهنگی سوار کردو به وردی نیشانه ی له که لله ئه سپی بن
سه ری خوشبزه گرت و ته قه ی لیه هینا و بی ئه وه ی هیچ نازاری بدا
که لله سه ری له بن سه ری فری دا . کابرا وا گا هات و یه ک بست له خوی
هال دا . دیتی بادیه که ی به تاله و سازاده زوری له پیش داوه . ورده ی به ر
ندا . غاری دایه وه سه ر کانی . بادی پر کرده وه و هاته وه و ده ده قیقه پیش
غه نیمه که ی گه یشته وه مالی و گوتی : « گویت لی بی ، ئه وه پیشتر غاردان
نه بوو ، تازه لنگه که ی تریشم خسته کار . »

پاشا و کچه که ی قیزیان بوه وه که سه ربازیکی ئاسایی خه لات بباته وه
بویه ئه نجوومه نیان به ست چون له کابرا و هاو پریکانی زگار بین .
پاشا به کچه که ی گوت : « ئازیزه که م ، خه م مه خو ! چاره یه کم
دو زیوده ته وه یه کاویه که . به ته واوی ئه و نگر یسانه مان له کول ده بنه وه . »
پاشا هه ر شه ش ریغینیکی بانگ کردو پنی گوتن : « فه رموو ، تیرو پر
بخون و بخونه وه و شادوخه ندان بن . »

جا هه ر شه شی برده ژووریک ، ژوورده که عه ردو ده رگا و شیشه ی
به نجه رده کانی هه موو ئاسن بوو . میزیکتی تیدا بوو پری سه ری خواردنی
خوش و به تام بوو . پاشا بردنیه ژوورده وه و داوای لی کردن تیرو پر بخون . که
چیلدن دانیشتن پاشا هه موو ده رگا کانی خشت کلیل دا . ئینجا ناردیه دوی

چیشتهکه روفه رمانی پی کرد ئاگر له بن ژوره که بکاته وه تا ئاسنه که سوور ده بیته وه .

چیشتهکه رئاگری له بن ژوره که کرده وه . شه ش هاورپکه که له دهوری میژ دانیشتبوون هه ستیان به کهرما کرد . سه رهتا وایان زانی ئیشی زور خواردنه به لام که کهرما زیادی کرد هه ستان له ژوروی ده رپچن دیتیان ده رگاوپه نجه رهکان هه موودا خراون ، به مه وه زانیان پاشا فیلی لی کردوون و ده یه وی له و ژوره بیانخنکینی .

کابرای شه پقه له سه رهاواری کرد : « پاشا خه یالی خاوه . ئەم فیله ی سه رئاگری . ده یکه مه به فرو په هیله یه کی وا ئەم ئاگره شه رمه زار بکا . » شه پقه که ی به راستی له سه رنا و یه کسه ر بوو به به فرو په هیله یه کی وه تو هیچ کهرما نه ما بگره ئە وه نده سه رما بوو گوشتی ناو فه خفوریش به ستی .

پاش دوو سه عات ، پاشا بیری کرده وه ئیستا ده بی هه ر شه ش که س خنکا بن و فه رمانی دا ده رگایان کرده وه و خوی چوه ژوره وه بیانبینی به لام هه رهینه ده رگا بوه وه ، دیتی هه ر شه ش به ساغ و سه لامه تی وه ستابوون و گوتیان ده مانه وی بیینه ده ره وه خو مان که رم که ی نه وه .

پاشا به و په ری سه رسامی چوه لای چیشتهکه ر و سه رکونه ی کرد بوچی فه رمانه نه که ی جی به جی نه کرده . چیشتهکه ر په نجه ی بو ئاگره که راکیشاو گوتی : « وا بزائم ، ئە و کهرما یه شتیکی که م نیه . » پاشا ناچار دانی پیدا نا که نه ی توانی به م ریگایه شه ش هاورپکه له ناو به ری .

پاشا دورباره که وته بیرکردنه وه بو ئە وه ی فیلیک بدوژیته وه و خوی له م شه ش هاورپییه رزگار بکا . بانگی سه روکی تا قمه که ی کرد و گوتی : « ئە کهر ده ته وی تا زارت هه لده گری بلی زپرت ده ده می هه رهینه واز له کچه که م بیته . »

کابرا وه لامی دایه وه : « باشه ، جه نابی پاشا . کچی خوت بو خوت به و مه رجه ی تا نوکه ره که م پی هه لده گیری زپرم بده یتی . » ئینجا هه موو به رگدروه کانی شاری پاسپارد بو ئە وه ی کیسه یه کی بو بدوورن . ماوه یه کی زور پیوه خه ریک بوون تا کیسه که ته واو بدو . ئە و کابرا به هیزه ی دره خته کانی ریشه کیش کرد بوو کیسه که ی به شانی داداو چوه حوزوور پاشا .

پاشا که چاوی پی که وت گوتی : « ئەم کابرایه ده بی کابرایه کی چه ند به هیز بی ئەم کیسه گه وره یه ی به شانی داداوه . »
پاشا زور ترسا . ئاخر کیسه ی وا گه وره چون به زیر پر ده بیته وه !
پاشا فه رمانی دا یه ک تون زیریان هینا به شه ست زه لام هه لیا نگر تبوو .
کابرای به هیز به ده ستیک بلندی کرد و یووی کرده ناو کیسه که و گوتی :

« برون هیشتا بینن . بنی کیسه که ش به وه نده پر نابیی . »
پاشا ورده ورده ناردی تا هه موو گه نجینه که یان هینا و کابرای به هیز هه ر له کیسه ی کرد و هیشتا نیوه ییشی پر نه بوو .

کابرا گوتی : « هیشتا بینن ، ئەوه نده هه ر هیه چ نیه ! » ناچار هه فته هه زار گالیسه کی پر زیریان هینا ، کابرا هه مووی له ناو کیسه که کرد : زیرو گالیسه و گاو هه موو شتیکی تی کرد . کیسه هه ر پر نه بوو . کابرای به هیز گوتی :

« هه رچی بینن وه ری ده گرم ، هه ر هینده کیسه که پر بیی . هه رچی که وته به ر ده ستیان هینایان و خستیانه ناو کیسه که ..
دوچار کابرا گوتی : « وا چاکه به مه نده واز بینم . جگه له وه ش ئەگه ر کیسه که پر نه بی هه لگر تنی ئاسانتره ! »

ئیدی کیسه که ی به کوئی دادا و له گه ل هاو پیکانی رویشته . که پاشا دیتی ئەم تاکه که سه هه موو سامانی ولاته که ی برد ، قینی جو شا . فه رمانی دا سواره کانی بوئه وه ی بکه ونه شوین ئەم شه ش که سه و به هه ر نرخیک بی کابرای به هیزو کیسه که بیننه وه .
خیرا دوو تیپ سه رباز چونه دوپان و تییان راخو پین :
« ده رباز بوونتان بو نیه ! ئەو کیسه زیره دانین نه وه ک پارچه پارچه تان ده که یین . »

ئهو کابرایه ی فووی ده کرد نه راندی : « ئەوه ئیوه چ ده لین ؟ ئیمه له ده ست ئیوه ده رباز نابین !!؟ »
کابرا لالووتیکی گرت و به لالووته که ی ترد فووی کرد و هه ر دوو تیپی فرانده ئاسمان . تیپیک به سه ر زوورگه کانی دهسته راست و تیپیک به سه ر زوورگه کانی دهسته چه پدا فرین . سوپاسا لاریک پارایه وه بوئه وه ی به زه بی پندا بیته وه و گوتی : « من کابرایه کی ئازام و نو برینم له له ش دایه . شایه نی ئەم دلره قیه نیم . »

کابرای فووکەر نه ختی هییدی کرده وه تا سوپاسالاره که که وته وه سهر
زهوی ئینجا پیی گوت :

« ئیستا برۆوه لای پاشاو پیی بلّ چه ند تیپی تری هه یه هه مووی رهوان
بکا تا به یه ک فوو بیانبه مه ئاسمان . »

که پاشا ئەم خه به ره ی بیست ، گوتی :

« لیگه پین با ئەو خویرپیانه برۆن . سزای ئەم فوانه هه
وهرده گرنه وه ! »

به م جوّره شهش هاوړیکه هه موو سامانی ئەو ولاته یان بردو له ناو
خویانه وه به شیان کرد و تا مابوون به شادی و دلنیایی ژیان .

۲۹ هانزل و گریتل

دارکهریک به خوو به ژنه که ی و به دوو مندالی پیکه وه له نریک دارستانیکا ده ژیان . دوو منداله که : یه کی کور بوو ناوی هانزل بوو ، نه وه تر کچ بوو ناوی گریتل بوو . نه و خیزانه زور دهستکورت و بی نه وای بوون . ماوه یه ک پی چوو گرانی داهات و نه و خیزانه وایان لیها ت نانی روزانه یان پی په یدا نه ده بوو . نیواره یه ک که چوونه ناو جی ، کابرا سراسیمه به دهست گیرو گرفته وه ، هه ناسه یه کی ساردی هه لکیشاو به ژنه که ی گوت : « داخو چیمان به سه ر بی ؟ خواردن له کوئی مندالان په یدا بکین که هیچمان بوو خوومان پی په یدا ناکری . »

ژنه وه لای دایه وه : « پیاویژگه ، من پیت ده لیم . سبه ی به یانی زووزوو منداله کان ده به یه شوینیکی هه رد چری دارستان . ناگریان بو ده که یه وه و یه که و پارچه نانیا ن ده ده ینی و ده چینه دوا ی نیشی خوومان و یه کجاری جینان دیلین . هه لبت ویل ده بن و به ماله وه ناکه ونه وه له کولان ده بنه وه . »

کابرا گوتی : « حورمی ، نابی . شتی وا ناکه یین ! قهت دلم نایه منداله کانم به تاقی ته نی له ناو دارستان جی بیلم . درنده پهل په لیان ده کن »

ژنه گوتی : « به خوا پیاویکی گیل : نه گه روا نه بی هه ر چوارمان پیکه وه له برسان ده مرین . »

ژنه نوقره ی له کابرا هه لگرت . کابرا رازی بوو ، گوتی : « باشه . به لام له خه می منداله کانم وه زگ ده دم . »

دوو منداله که له برسان خه ویان لی نه که وتبوو ، گوئیان له قسه ی زردایکیان بوو . گریتل زور به کول گریاو گوتی : « تاره فه وتاین ! »

هانزل گوتی : « گریتل هیور به وه ، مه گری ، چاره یه ک ده دوزمه وه . » که دایک و باوک نووستن ، هانزل هه ستا چاکه تی بچووکی کرده به رو

دهرگای کرده وه و چوه دهره وه . مانگ له ئاسمان ده دره وشایه وه و به ردی سبی دهره و به ری مالی وه کو دراوی تازه کووره ده بریقانه وه . هانزل گیرفانه گانی له و به ردانه هه لاخنی ئینجا که رایه وه لای گریتل و گوتی :

« خوچه ، دلنیا به ، بی خه م بخه وه ، خوا پشتمان تی ناکا . »

هانزل چوه ناو چی و نووست .

له گه ل گه ردوگولی به یان ژنه هات و گوتی : « ته وه زه لینه ، له خه و
رابن :! . ههستن بچینه دارستان دار بینین . »

ئینجا یه که و پارچه نانی دانی و گوتی : « ئه مه بو فراوین ، به لام پیش
فراوین نه یخون چونکه چیترتان ناده می . »

گریتل نانه که ی له بن بهر هه لبینه ی نا چونکه هانزل گیرفانه کانی گیرا
بوون ، هه موو پر بهرد بوون . هه موو به ره و دارستان رویشتن ، ناو به ناو
هانزل ده وه ستاو ئاوری له زنجه که یان ده دایه وه . باوکی گوتی :

« هانز ، ئه وه راده وهستی ئاور له چ ده دایته وه ؟ وریا به خوش برۆ
نه کوو دوا ده که وی »

ها نزل گوتی : « باوکه ، ته ماشای پشه سپی ده که م له سه ر بان
وه ستاو ه مالواواییم لی ده کا ! »

دایکه گوتی : « هیزه ، ئه وه پشیله تیه ، روژی ده م که له له سه ر دووکه
لکش ده بریقینه وه !! »

راستیه که ی هانزل سه یری پشیله ی نه ده کرد . هه ر جار ی که
ده سه نگرایه وه به ردیکی به رده دایه وه سه ر زه وی .

که گه یشتنه ناوه ندی دارستان ، باوک گوتی : « مندالینه ، ئیستا هه ندی
دار خپر که نه وه با ئاگریک بکه ینه وه خوتان گه رم بکه نه وه . »

هانزل و گریتل که وتته کوکردنه وه ی چیلکه و قوپه نه یه کی زلیان
کوکرده وه و ئاگریان تی بهر دا . که ئاگر بلیسه ی دا ژنه که گوتی : « بو
خوتان له بهر ئه م ئاگره دانیشن و بجه سیننه وه . ئیمه ده چین هه ندی دار
ده برین که لی بووینه وه دین ده تانبه ینه وه . »

هانزل و گریتل له بهر ئاگر دانیشن . که وهختی فراوین هات هه ر که سه
پارچه نانی خوی خوارد . له و ماوه یه دا دهنگیکیان ده هاته گوئی و وایان
ده زانی دهنگی ته وروه شانندی باوکیانه به لام راستیه که ی دهنگه که دهنگی
ته ورنه بوو . کابرا چله داریکی له دره ختیکی وشک به سته بوه وه ، با ده یهیناو
ده بیرد و به داره که ی داده دا و ئه و دهنگه ی لیوه ده هات .

منداله کان تا وه پس بوون دانیشن ئینجا چاوایان که وته سه ریه ک و
نووستن . که به خه بهر هاتن شه ویکی تاریک بوو ..
گریتل ده سستی به گریان کرد : « چون له م دارستانه ده رباز بین ؟ »

مانزل هیمنی کرده وه و گوتی : « نه ختی بوهسته تا مانگ هه لدی ئه و .
وهخته به ئاسانی ریمان ده دوزینه وه ! »

که مانگ هه لات هانزل دهستی خوشکی بچکوله ی گرت و رویشان .
شوونی به رده کانیاں هه لگرت که وه کوردرای تازه کورره ده بریقانه وه . ئه و
شه وه تا به یانی رویشان . به یانی گه یشتنه وه زنجی خوین . له ده رگایان
دا . که ژنه ده رگای کرده وه و هانزل و گریتی دی گوتی : « مندالی چه توون و
هه له پاسینه ! ئه وه بو هینده له ناو دارستان مانه وه ؟ گوتمان تازه
نایه نه وه . »

به لام باوکیان زور شادو به خته وهر بوو چونکه دلی نه ده هات به ته نی
جییاں بیلی .

زوری نه برد . خیزانه که دیسان که وتنه وه ته نگانه و ئازووقه یان برا .
شه و منداله کان گوینان لی بوو ژنه به کابرای گوت : « دیسان ئه وه ی
هه بوو هه مووی خورا و ماوه نه ماوه یه ک که رته نان . پیویسته ئه م مندالانه
برون ! ده بی بیانبه ینه ناو دارستان و به ره لالیان بکه یین . ئه مجاره ده بی
زور دووریان ببه یین تا وه مالی نه که ونه وه . له وه زیاتر چارمان نیه . »
کابرا دلی نه ده هات شتی وا بکات ، گوتی : « چاکتر وایه تا چنکه نانیک
مابی له گه ل منداله کانمان بیخوین . » به لام ژنه هیچ گوئی به قسه ی کابرا
نه دا ، بگره سه رزه نشیشی کرد .

ئه وه ی ئیشی بکا لینی رادی . جا له بهر ئه وه ی باوکه جاری یه که م به م
ئیشه رازی بوو جاری دوه میش ملی بو دانه واند . منداله کان ئه مجاره ش
واکا بوون و گوینان له قسه کان بوو .

که ژن و میرد نووستن . هانزل دیسان له خه و هه ستا . ویستی بچیته
ده ره وه هه ندی به رد بینی به لام ژنه ده رگای کیل دا بوو . ئیدی مانزل
نه ییتوانی بچیته ده ره وه . له گه ل ئه مه شدا دلی خوشکی دایه وه و گوتی :
« گریتل مه گری ، پرؤ بخره وه ، خوا فریامان ده که وی » سبه یینی زوو ژنه
منداله کانی هه ستاند . یه که و له ته تانی دانی به لام له له ته نانی جاری
پیشوو بچوو کتر بوون . که بو دارستان ده چوون هانزل ری له ته نانه که ی
گیرفانی ورد ده کردو ناو به ناو هه لوه سته یه کی ده کردو پارچه یه کی
بچووکی به رده دایه وه سه رزه وی .

باوکی لینی پرسی : « هانزل ، ئه وه راده وهستی ته ماشای چ ده که ی ؟ ! »
هانزل وه لامی دایه وه : « ته ماشای کوتره که م ده که م له سه ربان
هه لنیشته مالاواییم لی ده کا . »

ژنه گوتی : « هیږه ، نه وه کوتر نیه . روژی دهم که له له سه ر دوو که لکیش
ده دره وشیته وه . »

له گه ل نه مه شدا هانزل هر به رده وام بوو جار جار پارچه نانیکي
به رده دایه وه .

ژنه منداله کانی نه وه نده بو ناو جه رگه ی دارستان دوور خسته وه که
پیشتر قهت نه گه یشتبوونه نه وشوینه . دیسان ناگریکی گه وره یان کرده وه
و ژنه گوتی : « مندالینه ، نیوه لیږه بن . که ماندووبوون بو خوتان نه ختی
بخه ون . نیمه ده چین هندی دار ده که یو نیواری که ته واو بووین دین
ده تانبه یینه وه . »

که وه ختی فراوین هات ، هانزل هیچی نه بوو بخوا چونکه له ته نانی خوی
به سه رپی وهر کرد بوو جا گریتل له له ته نانه که ی خوی به شی هانزلی داو
پاش فراوین نووستن به لام که س نه چوو بیانباته وه . که واگا هاتن دنیا
تاریک بوو . هانزل دلی خوشکی بپووی دایه وه و گوتی : « نه ختی
چاوه ری به تا مانگ هه لدی نیجا شوونی پارچه نانه کان هه لده گرین و
ده گه یینه وه مالی . »

که مانگ هه لات به ری که وتن به لام هیچ په لکه نانیان نه دیته وه چونکه
هه زاران هه زار بالنده ی ناو دارستان نانه که یان خوارد بوو .

هانزل به گریتل گوت : « نیستا ، ریگا ده دوزینه وه ! » به لام رییان
نه دوزینه وه . نه وشه وه تا سبه ینی . روژی پاشی تا نیواری رویشتن به لام
له و دراستانه چرده ا رییان دهرنه برد . زور برسی بوون چونکه له هه ندی توو
به و لاهه که له ریگا هه لیان گرتوه وه هیچیان نه بوو . نه وه نده شه که ت و
ماندوو بوون لاقیان له دوو نه ده هات . نیدی له ژیر دره ختی ک پاکشان و
که وتنه خه و .

که به یانی روژی سیه م واگا هاتن له زجه که ی خویان ده که لی
که وبتوون . شوږ پروونه وه ناو جه رگه ی دارستان . نیوه رو بالنده یه کی
به فرینی جوانیان دی له سه ر دره ختی هه لنیشتبوو به ده نگیکی زور
خوش ده یخویند ، هانزل و گریتل راوه ستان و گوینان بو شل کرد . که له
خویندن بوه وه بالی لیک داو خولیکی به دهوره دا خواردن و رویشتن .
منداله کان هیدی هیدی به دوایدا چوون تا گه یشتنه زنجیکی بچووک
بالنده که له سه ر زجه که هه لنیشت .

که له زجه که نزیکتر که وتنه وه دیتیان نه و زجه بچووک دیواری ناو
بانی کیک و په نجه ره ی شه کری بوونه . هانزل گوتی : ددبومان بوو !!

تیرپرده خوین . من پارچه یهك له م بانه ده خوم گریتل توش نه ختی له
په نجره كه بخوزور خوش و به تامه ! » .

هانزل چوه سه ر بان ونه ختیکی له بانه كه كرده وه بوئه وهی بزانی تامی
چونه . گریتل چوه لای په نجره وه قه پنیکی لی دا .
دهنگیکی ناسك له ژورده وه هات :

ئه وه كنیه

وه كو مشك - قرت قرت قرت قرت

خانوی بچكوله م ده قرتینی ؟

منداله كان وه لامیان دایه وه :

(با) ی دی ، (با)

(با) ی له ناسمان

بو عرد دی

هیچ خویمان تیک نه دا . له خواردنی خویمان نه كه وتن ، هانزل نانه كه ی
زور پی خوش بوو ، پارچه یه کی گه وره ی بو خوی لی كرده وه . گریتلش
مینای گه وره ی سه راپای په نجره ی دهرهیناو له سه ر زهوی دانیش و
كه وته خواردنی .

كت وپر دهرگا كرایه وه . پیره ژنیکی پیر پیر ، خوی به سه ر
داروه كاره كه ی دادا بوو ، به شه له شه له هاته دهری .

هانزل و گریتك زهنده قیات چوو . له ترسان چی به دهستیانه وه بوو
فرپیان دا . پیره ژن هر هینده سه ری باداو گوتی : « ئوی ،
منداله نازیزه كان ! ئه وه كی ئیوه ی هیناوه ؟ ودرنه ژورده وه لیزه ی كه س
نازارتان نادا » .

پیره ژن دهستی گرتن و بردنیه ناو زنجه بچوو كه كه ی خوارد نیکی
خوشی له پیشی دانان - كیک ، شه كر ، شیر ، سیو گوینز . پاشان دوو
چوارپای سپی بچوو کی نیشان دان وگوتی : ئه وه ش پیخه ف . برون
بخه وه ، منداله كان وایان ده زانی به هه شتدان . هه رچه نده كه پیره ژن
خوی به برادره نواند به لام راستیه كه ی سیحربازیکی به دكار بوو . له میژ
بوو له هیفی منداله كان بوو هر بویشه ش ئه و خانوه ی له خوراك دروست
كردبوو تا رایان بکیشی ئه و پیره ژنه هر مندالنیکی بکه وتبایه بهر دهست
ده بیرژاند ده بخواردو ئه مه ی به زیافه تیکی گه وره ده زانی .

سیحرباز چاویان سووره وزور حوكم ناکا به لام بونیان به هیزه وه له
دووره وه بوئی نزیك بوونه وه ی بنیاده م ده كه ن ، جا كه هانزل وگریتك لیی

نزيك بوونه وه پيره ژن له بهر خوږه وه به مخه ننه تي پيکه ني و به تانه وه گوتي :
« تازه که وتنه بهر دهستم . رزگار نابن ! »

سبه يني زوو ، پيره ژن پيش منداله کان خه بهري بوه وه . که ديتي
منداله کان به روومه تي گولينه وه نوستوون له بهر خوږه وه منگاندي : « دهن
به ژه ميکي خوږش ! » ئينجا پيره ژن به دهستي هر نيسک وپيسته وه هانزلي
گرت و برديه ته ويله يه کی بچووک ودهرگای ناسنينی له سر کلليل دا
وئوه ندهی هانزل هات و هاواری کرد هيچ گويی پی نه دا ئينجا چوه لای
گریتل و پايژنه نی تا واگا هاو گوتي : « زه غه لووی هسته هه ندي ئاو بينه و
شتيکی خوږش بوبرات لی بنی . برات وا له ناو ته ويله يه ودهبی قه له و بی بو
ئه وهی که قه له و بوو بيخوم . »

گریتل به کول گویا به لام بی هووده بوو . ناچار بوو فه رماني
سيحربازه که به جی بينی باشترين خواردنی بو هانزلی کلول به لام خوی
ته نیا که ميکی خوارد .

پيره ژن هه موو سبه ينان به شه له شهل ده چوه لای ته ويله و هاواری
ده کر : « هانزل ، په نجهت دهر بينه بزانه چه ند قه له و بووی ؟ ! » .
هانزل نيسکيکی دهر برده دهر وه . پيره ژن چاوی کز بوو باشی نه ددهی ،
وای دهر زانی ئه وه په نجهی هانزله پيره ژن زور سه رسام بوو که هانزل قه له و
نابی .

چوار حه فته تيپه ری هانزل هر لاواز بوو . پيره ژن سه بری پرا وهاواری
کرد : « گریتل خیرا برؤ ئاو بينه . هانزل لاواز بی یان قه له و هر
ده يخوم . »

« وای گریتل خه می بو هانزل خوارد ! که چوو ئاوی هینا فرميسک له سر
روومه تی جوگه ی به ستبوو ، هاواری کرد : « خوايه ، بگه ره فریا مان
خوزی جانه وه ری ناو دارستان بيان خوار دباین هر هيچ نه بایه پيکه وه
ده مردین ! » .

پيره ژن گوتي : « گريان وکرووزانه وه داد نادا . سبه يني زوو گریتل
چوه دهر وه ، کتلی پر ئاو کرد . ناگری کرده وه و کتلی وه سه رنا .
پيره ژنه سичربازه که گوتي : « جاری له پيشه وه نان ده پيژين .
ته ندورم سور کردو ته وه هه ويرم شينلاوه . » .

جا پالی به گریتل مل به کوينه وه نا بو لامی ته ندورو گوتي : « برؤ ناوی
بزانه باش سور بوته وه ؟ تا نانی پيوه بدهین ! » .

پيره ژن داينا بوو که گریتل که وته ناو ته ندوره که دهرگای له سر

دابخات و بیبرژینی به لام گریتل له نیازی گه یشت و گوتی : « ناخر نازانم
چون چونی بچمه ژوره وه . »
سیحربازه که هاواری کرد : « هه ی کیل و ویل ، به کونه گه وره که وه
ده چیت ، ته ماشاکه منیشی پییه وه ده چم »

سیحربازه که به شه له شه ل چوه پیش و سه ری برده ناو ته ندوور گریتل
پالی پیوه ناو سیحربازی فری دایه ناو ته ندوور و ده رگای له سه ر توند قایم
کرد .

سیحرباز کردی به هات و هاوار و دادو فیغان به لام گریتل پیره
سیحربازی له ناو ته ندوور به جی هیشت تا بسوتی له ولاره ش غاری دایه
لای ته ویله و ده رگای کرده وه و هاواری کرد : « هانزل ، رزگار بووین ،
پیره سیحربازه که تی چوو » .

که ده رگا بوه وه هانزل وه ک بالنده یه ک که له قه فه س به ربووی ناوا
ده رپری ، تا بلی شادو به خته و هر بوو . له گه ل خوشکی ده سنتیان کرده
ملی به کترو راموا وسی و دایان به سته ، که به ته واوی ترسیان په ویه وه چوونه
ناو مالی سیحربازه که . خانوو پر سندووقه مرواری و به ردی به هادار بوو .
هانزل گیرفانه کانی پر کرد و گوتی : « نه مانه له به ردی ناسایی
چاکترن ! » .

گریتل گوتی : « منیش ده بی شتی له گه ل خوّم ببه مه وه مالی » .
نه ویش به ره لبینه ی پر کرد .

هانزل گوتی : « ده با نیستا بروین بوئه وه ی له م دارستانه سیحریه
ده ر باز بین » .

زود دوور نه که وتبوونه وه گه یشتنه ئاویکی گه وره ، هانزل گوتی :
« پیشمان ناکری له م ئاوه بپه رینه وه . نه به رده بازی لیته ، نه پرد ! » .
گریتل وه لامی دایه وه : « هیچ به له میش نیه ، به لام نه وه تا مراویه ک
مه له وانی ده کا نه که ر داوای لی بکه یین په نگه یارمه تیمان بدا . جا هاواری
کرد :

مراویله ، واق واق که ره !
گریتل و هانزل وه ستاون
پردو به رده بازیان نیه
وره له پشتی خوتمان بکه .
مرواری به مه له وانی هاته لایانه وه . هانزل چوه سه ر پشتی و به گریتل

گوت خوشکم توش وهره سه ر ملی من به لام گرتیل وه لامی دایه وه : « نه »
با یه ک یه ک بمانپه رینیتته وه وانه بی تو مراویه که گرانه .

مراویله ی خیره ومه ند هه ردووکی په رانده وه .

که په رینه وه ماوه یه ک روستن تا دهات دارستانه که ناشناتر خوی
دهنواند تا وای لی هات له دووره وه چاویان به زنجه که ی باوکیان که وت .
هه لیان کرده غاری و خویان به ژووری دادا ودهستیان له ملی باوکیان
دهرهینا .

کابرا له و ساته وه که منداله کانی له ناو دارستان جی هیشتبوو هیچ
خوشی له خوی نه دی بوو . ژنه که یشی له و ماوه یه کوچی دواپی کرد بوو .

گریتل به هه لبینه که ی راوه شان دو مرواری و به ردی به هاداری به گوپی
وهر کرد .

هانزلیش چه نگ چه نگ مرواری و به ردی به هاداری له گیرفانی دهرهینا .
به م چوره هه موو گیرو گرفته که یان کوتایی هات و به و په ری شادی و
به ختیاری پیکه وه ژیان .

۳۰ - (جۆن) ی دلسۆز

هه بوو .. نه بوو .. پاشایه کی به سالاجوو هه بوو ، پاشا نه خوش کهوت
وله دل خویدا گوتی : « جاری پی بچم ئەم جاریه . تازه له م دهرده گرانه
راست نابمه وه » .

جا گوتی : « بۆم بانگی - جۆن - ی دلسۆز بکهن » چۆنی دلسۆز
خوشه ویستترین نۆکه ری پاشا بوو . بویه ش ناویان نابوو جۆنی دلسۆز
چونکه به دریزایی ژیانی دلسۆزانه خزمه تی پاشای کرد بوو .

که چۆن هاته سه رینگانی پاشا ، پاشا پیی گوت : « جۆنی دلسۆز هه ست
ده که م دوا دوایمه تازه راست نابمه وه یه ک خه می گه وره م له سه ر دل بۆته
که سه ر نه ویش خه می کورده که مه کورده که م هینشتا ساوایه و کارو باری خوی
پی به پریوه ناچی نه گه ر تو په یمانم پی نه ده ی که پاش مه رگم ئامۆژگاری
بکه بت و بیی به له له ی راسته قینه ی و له هه موو کارو باریک یارمه تی بده ی
ئه وه به دلنکی پر که سه ر ده مرم و له ناو گۆریش خوشی له خۆم نابینم » .
جۆنی دلسۆز گوتی : « خه مت نه بی قه ت وازی لی ناهینم نه گه ر ژیانی
خۆیشم له سه ر دانایی هه ر به دلسۆزی خزمه تی ده که م »

پاشای به سالاجوو گوتی : « که واته به دلنایی ده مرم . وه سیه ت بی
پاشی مه رگم کورده که م به ناو سه راپای کۆشکیدا بگیړه . هه موو ژووره کان ،
هوله کان ، ژیرزه مینه کان ، چی گه نجینه هه یه ، هه مووی پیشان بده به لام
مه یبه ناو دوا ژووری دالانی دریز چونکه شکلی کچی پاشای کۆشک زیرینی
تیدایه و نه گه ر چاوی به وشکله بکه وی به جۆریکی وا نه شقی ده بی یه کسه ر
له وی ده بووریته وه و پاشانیش بو خاتری نه و کچه سه ر هه لده گری و خوی
ده خاته زۆر مه ترسی گه وره وه . جا ده بی زۆر ئاگاداری بیت » .

که جۆنی دلسۆز په یمانی پی داو دهستی خسته ناو دهستی پاشا ، پاشا
کپو بی ده نگ سه ری خسته سه ر بالیف و گیانی سپارد .

پاش ئه وه ی پاشا نیژراو تازی و خیر هه لگیرا ، جۆنی دلسۆز بو
شازاده ی گپرا په وه که له سه ره مه رگدا چ په یمانیکی به باوکی داوه و گوتی :
که تازی و خیر هه لگیرا . جۆنی دلسۆز به شازاده ی گوت : « ئیستا
وهختی ئه وه یه میراتی خۆت ببینی . وهره با سه راپای کۆشکی باوکت
پیشان بده م » .

چۆن شازاده ی به ناو سه راپای کۆشکه که دا گپرا . تهومی سه ری و

خواری و هه موو گه نجینه ی ژووره کانی پیستان دا ته نیا یه ک ژووری پیشان نه دا - نه و ژووره ی شکلی کچه که ی تیدا بوو . شکله که وا داده ندرا بوو که ده رگا ده بووه یه کسه ره له چاوت ده چه قی . نه وهنده جوان دروست کرا بوو سه د سویندت ده خوارد هه ناسه ده داو ده جوولیتته وه . له م هه موو دنیا یه دا شتی وا جوان و ناسک نه بوه .

شازاده ههستی کرد جوئی دلسوز نه م ژووره ده بویری . لیلی پرسی :
« چون ! بوچی نه م ده رگایه ناکه یته وه ؟ »
جوئن وه لایمی دایه وه : ناخر ، شتیکی وای تیدایه چاوت پی بکه وی
دهتته نگوی .

شازاده گوئی : « سه راپای کوشکم دیوه . ده بی بزائم نه م ژووره ش چی تیدایه » ویستی خوئی ده رگا بکاته وه . جوئن گوئی : « من له سه ره مه رگدا په یمانم به باوکت داوه شته که ی ناو نه م ژووره ت پیشان نه دم جا نه گه ر په یمانه که بشکینم بوئی هه یه من و تو توشی به دبه ختیه کی گه وره ببین . »
به لام شازاده گوئی : « تازه نه گه ر نه چمه ناو نه م ژووره ، قهت ناحه ویمه وه و شه وو پروژ ئوقره م لی هه لده گیری . تا نه م ژووره م بو نه که یته وه و به چاوی خوم نه بینم چی تیدایه لی ره نابزووم . »
جوئی دلسوز دیتی چاری ناچاره . به دلیکی گران و به هه ناسه ساردی کلیلی ژووره که ی له ناو کومه له کللیک ده رهینا و که ده رگای کرده وه یه که م جار خوئی چوه ژووره وه بو نه وه ی له پیش شازاده بوهستی به لکو شازاده چاوی به شکله که نه که وی به لام که لکی نه بوو . شازاده له سه ره په نجه ی پی راوه ستاو له سه ره شانی چونه وه پروانی وکه چاوی به وینه که که وت و دیتی نه وهنده جوان و نازداره و نه وه موو زیرو مرواریه ی لی ده بریقیتته وه یه کسه ره که وت و بوورایه وه .

جوئی دلسوز شازاده ی هه لگرتته وه . بردیه ناو جی و بالینگان وله دلی خویدا گوئی : « وای له خومان ! خراپمان لی قه وما ! داخو چیمان به سه ره بی . »

به زهبری شه پاب هیزو گوژی خسته وه به ر شازاده و هیئایه وه سه رخو . شازاده یه که م قسه ی نه وه بوو گوئی : « وای له و شکله جوانه ! نه وه شکلی کییه ؟ ! »

جوئی دلسوز وه لایمی دایه وه : « نه وه شکلی کچه پاشای کوشک زیپینه ! »

شازاده گوئی : « نه شقی نه و کچه له سه ری داوم . نه وهنده م خوش

دهوی نه گهر که لای هه موو درهختی دارستانان زمان بن باسی نه و خوشه
ویستیه ته و او نابئی گیانم ده که مه مه روونه هه ر بوئه وهی پیی شاد بم .
جوئی دلسوز . ده بی توش له پشتم بی ! »

نوکه ری دلسوز ماوهیه کی زور لیکیدایه وه چون نه و کاره راپه پیینن .
وای ده زانی ته نیا ببینی نه و کچه کاریکی زور گرانه ! » .

له دواییدا چارهیه کی دوزیه وه ، به سازادهی گوت : « کچه هه موو
شتیکی هه ر زیړه - میزه کورسی ، ئامان ، په رداخ ، له گهن بگره هه موو
که رهسته ی ناومالی زیړه . تو پینچ تون زیړت له گه نجینه دا هه یه . وا بکه
زیرینگره کانی ولات نه و زیړه هه مووی بکه نه هیربارو تفاقی ناو مال و بالنده و
کیوی و جانه و هری سهیر سهیر بوئه وهی بتوانی به و شتانه دلی کچه
رابکیشی . جا که نه م هه موو شتانه ناماده بوو سهیر هه لده گرین و ده پروین ،
بزاین چاره نووس چون ده بی .

سازاده به دواي هه موو زیرینگرانیدا نارد . زیرینگره کان شه وو پروژ
که وتنه سهیر نیش و شتی نایاب و ده گمه نیان دروست کرد .

که ته و او بوو هه موو شته کانیان له که شتی بار کردو جوئی دلسوزو
سازاده به رگی بازر گانانیاں کرده بهر تا که سی نه یانناسی . هه ر پویشتن
پویشتن تا که یشتنه شاری کچه پاشای کوشک زیرین .

جوئی دلسوز به سازادهی گوت له ناو که شتی بمینیتته وه و چاوه ری بکا ،
گوتی : « وا ده چم ، به لکو بتوانم کچه پاشاکه له گه ل خوم بینم وریا به
هه موو شتی ریگ خه ، هیرباره زیره کان له و ناوه بلاو بکه وه و سه راپای
که شتی برازینه وه » .

جون له هه ر جوړه شتی نموننه یه کی بردو یه کسه ر چوه کوشکی
شاهانه . که گه یشته حه وشه ی کوشکی کچیکی چوان له سهیر بیر و هستا بوو
دو ده ولکی زیری به دهسته وه بوو ناوی هه لدینجا که کچه ئاوری دایه وه
چاوی به کابرای بیانی که وت ولیی پرسی داخو کئییه ؟ وچی دهوی ؟

جون وه لای دایه وه : « بازرگانم » جاشته کانی پیشان دا کچه هاو رای
کرد : « ئوی له و شته جوانانه ! » ده ولکه کانی دانا سهیر عهردو شته زیره
کانی هه لگیرو وه رگیړ کردو یه ک یه ک ته ماشای کردن و گوتی : « ده بی کچی
پاشا نه م شتانه ببینی زوری هه وهس به شتی زیری دی . ببینی هه مووت لی
ده کړی » .

کچه قه ره واشی پاشا بوو . دهستی جوئی گرت و بردیه ژووره وه .
کچی پاشا که چاوی به هیرباره زیره کان که وت زوری هه وهس پی

هات وگوتی :

« به راستی شتی جوانن و جوان کراون . چه ز ده که م هه مووت لی بکریم » .

جوئی دلسوز گوتی : « من خوم بازارگان نیم نوکه ری بازارگانیکی دهوله مەندم . ناغام وا له ناو که شتی و نه ونده ی شتی زیپر هیناوه نه مانه هه ر هیچ نین له چاونه وان ... جوانترین و به هادارترین شتی زیبری پییه . کچه پاشا گوتی : « هه مووم بو پییه ! » .
جون گوتی : « شته کان گه لی زورن هینانی نه م هه موو شته چه ند روژیکی دهوی و جیگایه کی زور ده گرن له مالی تو جیان نابیته وه » .

کچه زوری مه راق گرت ، که وته دالغه و پامان . له نه نجامدا گوتی : « که واته له گه ل تو دیمه ناو که شتی که و ته ماشای گه نجینه ی ناغاکه ت ده که م » .

جوئی دلسوز به شادومانی کچه ی برده ناو که شتی و که شازاده دیتی کچه که خوی زور زور له شکله که جوانتره دلی داخوری .
کچه چوه ناو که شتی و شازاده زور به گه رمی پیشوازی کردو به خیری هینا .

جون چوو له ته نیشته که شتیوانه که راهه ستاو فه رمانی دا که شتی بازواو گوتی : « هه موو چاروگه کان هه لکه ن و باش بازون با که شتی وه ک ته یری عاسمانان پروا » .

شازاده شته زیپرکانی یه ک یه ک نیشانی کچه دا - قاپه کان ، له گه نه کان ، بالندکان ، کیویه کان ، جانه وهره سه یره کان تا هه موو شته کانی بینی چه ند سه عاتیکی پی چوو ، له خه نی خوشیان هیچ هه سستی نه ده کرد که شتی که ده پروا که له سه یر کردنی شته کان بوه وه سوپاسی بازارگانه که ی کردو خوی کوکرده وه بو نه وه ی بگه رپته وه مالی به لام که گه یشته سه رلیوی که شتی دیتی له ناوه ندی ده ریادایه و ته واو له وشکانی دوور که وتوته وه و که شتی به و په ری خیرایی ده پروا .

کچه پاشا به دم ترسه وه هاواری کرد : « وای ، ته فردرام ، بازارگان فراندمی ، وای ! بریا بمردبام به لام نه که وتبامه به ر ده سستی نه و بازارگانه » .

شازاده ده سستی گرت وگوتی : « من بازارگان نیم من پاشام وله تو خانه دانترم . نه شقی تو له سه ری دا بووم . به دوای تودا هاتبووم ونه وه

بوو به فيل توم فراند . بړوا بکه که یه که م جار شکلی توم بینی یه کسه ر
 که وتم و بوورامه وه . «
 کاتی که کچه پاشای کوشک زيرين نه مه ی بیست متمانہ ی پی زیاد بوو و
 دلی که و ته سهر کورده و له ناخه وه رازی بوو میردی پی بکا .
 هینستا هر له ناو ده ریادا بوون ، نه که یستبوونه وه جی جونی دلسوز له
 پيشه وه ی که شتی سوار ببوو و سازی لی ددها ، سی قه لی دی له ناسمانه وه
 به سهر سه ریاندا ده فرین و یه کتريان ددهواند جون وازی له سازلیدان هینا
 وگویی دایه گفتوگویی قه له کان چونکه زور باش تیان ده که یشت .
 به که م قیراندی : « ئوی ، نه وه تانی کچه پاشای نازداری

کوشک زيرين ! »
 دوهم گوتی : « وایه ، به لام شازاده هینستا کچه ی به سه لامه تی
 نه که یانوته وه جی . »
 سینه میش گوتی : « هر چون بی ، کورده کچه ی بو بوو . کچه ی له ته ک
 سواری که شتی بوه ، نه دی چی ده وی »
 به که م هاته وه قسه : « جا که لکی چیه ؟ که دابه زین نه سپیکی سووری
 رپویانی به ره و پیشپان دی ، شازاده هه ول ددها سواری بیی نه که ر سواری
 بیی نه سپه که هه لی ده گری بو ناسمان و جاریکی تر چاوی به بووک
 ناکه ویته وه . »

دوهم پرسی : « باشه ، هیچ چاره یه ک نیه ؟ » به که م گوتی : « با ، نه که ر
 کابرایه ک خیرا سواری بیی و ده مانچه هه لیکیشی و گولله یه ک له نه سپه که
 بدار بیکورزی شازاده رزگار ده بی . به لام کی نه وه ده زانی و کی وا ده کا ؟
 سه رباری نه مه ش نه وه ی نه مه بزانی و نیشه که ش بکا له په نجه ی پی تا
 نه زنی ده بیته به رد . »

قه لی دوهم گوتی : « من شتی تریش ده زانم . نه که ر نه سپه که ش
 بکوزری هینستا بووک هر مسوگر نابی بو زاوا . چونکه که ده که نه ناو
 کوشک کراسیکی زاوایی رازاوه له وی له ناو ده فریک که وتوه ده لی ی له زیرو
 زبو چنراوه به لام راستیه که ی زفت و گووگرده . نه که ر شازاده له به ری بکا
 قه لی سینه م گوتی : « باشه ، چ چاره یه ک نیه ؟! »

دوهم وه لام دایه وه : « به دی ، نه که ر کابرایه کی تر په نجه وانه له ده ست
 بکات و کراسه که بگری و فریی بداته ناو ناگرو سووتی شازاده رزگار ده بی

به لام نه مه که لکی چیه ؟ نه و که سه ی به مه بزانی و بیکا له نه ژنوی چوکه وه
تا سهر دلی ده بی به بهرد . «

سینه م گوتی : « من شتی تریش ده زانم . نه گهر کراسی زاوایش
بسووتی هینشتا بووک مسوگه ر نیه بو زواوا . که بوو به زه ماوه ندو شایی
دهستی پی کرد بووک شامی دهکا له ناکاو پهنگی زهرده لده که ری و وهک
سی دلوپه خوین له مه مکی راسته ی بگری چاک ده بیته وه ، نه گهر نا
دهمری . به لام نه وهی نه مه بزانی و بیکا له ته وقی سه ریه وه تا بنی پی ی
ده بی به بهرد . «

که قه له کان له ناوه خو نه م قسانه یان کرد فرین و دوور که وتنه وه .
جوئی دلسوز له هه موو قسه و گفتوگو یان هینشت ، له و ساته وه پهستی
دایگرت و خاموش بوو ، چونکه بیری ده کرده وه نه گهر له ناغای بشارینته وه
تووشی به دبه ختی ده بی و نه گهر ناشکرای بکا خوئی ده بیته قوربانی . له دلی
خویدا گوتی : « نا غام رزگار ده که م ، قهیدی نیه با خو م تی بچم . » .
که گه یشتنه سهر و شکانی قه له کان چونیان گوت وا ده رچوو . نه سپیکی
سووری ریویانه ی زل به ره و پرویان هات . شازاده گوتی : « باشه ، به
سواری نه م نه سپه ده چمه وه کوشکی . » ویستی سواری نه سپه که بی
جوئی دلسوز پیشی که وت و سواری نه سپه که بوو و خیرا ده مانچه ی
هه لکیشا و گولله یه کی له نه سپه که داو کوشتی .

نوکه ره کانی تری شازاده (که حه زیان له جون نه ده کرد) هاواریان
کرد : « شهرمه کابرایه کی وا نه و گیانداره جوانه بکوژی که شازاده به ته ما
بوو پی ی بچینه کوشکی » شازاده گوتی : « زمانتان بگرن . که یفی خویه تی
چ دهکا با بیکا . جون دلسوزی منه . خوئی ده زانی چ باشه : »

چوون گه یشتنه ناو کوشک . ده فریک له هولکه که که وتبوو کراسیکی
زاوایی پاراوهی تیدا بوو وهک زیرو زیو ده بریقاییه وه . شازاده بو کراسه که
چوو ویستی له بهری بکا به لام جوئی دلسوز شازاده ی وه لا ناو کراسه که ی
گرت و فرپی دایه ناو ناگرو سووتاندی . نوکه ره کان که وتنه منگه منگ :

« برونه ، کراسی زاوایی شازاده یی سووتاند . » شازاده گوتی : « کی
ده زانی ؟ بوئی هه یه نه مه ش هوئی خوئی هه بی ! لی گه رین که یفی خویه تی
چ دهکا با بیکا . جون دلسوزی منه . »

بوو به گزوه ندو زه ماوه ند . بووک سه رچوپی گرتبوه . جوئی دلسوز به
وردی تیی دهروانی . کت و پر بووک پهنگی زهرده لکه پراو که وت و هر

ده تگوت مردوه . جۆن خیرا چوه سه ری هه لی گرته وه و بر دیه ژووریک .
دریزی کرد ، چوکی داداوه ، سی دلۆپه خوینی له مه مکی راسته به ردا .
په کسه ر بووک که وته هه ناسه دان و هه ستایه وه .

شازاده که ئەم هه موو شته ی دی نه یزانی جۆنی دلۆسۆز بو وای کرد .
زۆر توورپه بوو ، هاواری کرد :

« فربنی دهنه ناو به ندیخانه ! »

بو سبه یینی جۆنی دلۆسۆز حوکی مه رگی درا و بردیانه به ر داری قه ناره .
جۆن که به ره و پرووی مه رگ بوه وه گوئی : « په وشته وایه ئە وه ی له سه ری
بدری ماوه ی دهنه پێش مردن قسه یه ک بکا ، ئایا ئەم هه قه به من
ده دن ؟ »

پاشا گوئی : « نا ، ئەم هه قه ت هه یه . »

جۆنی دلۆسۆز گوئی : « من به نا هه ق حوکم دراوم . چونکه ئە وه ی
کردوومه له دلۆسۆزی کردوومه . »

جا دهستی پێ کرد مه سه له که ی هه موو گنیرایه وه - چۆن له ناو ده ریا
گوینی له قسه ی قه له کان بوو و چۆن ئەم هه موو شته بو پرزگار کردنی پاشا
کرد .

پاشا که ئە مه ی بیست هاواری کرد : « ئای ، جۆنی دلۆسۆز ، ببوره
ببوره ، کوره به ره ل لای که ن . » به لام جۆنی دلۆسۆز له گه ل دوا وشه دا بی
ده نگ که وت و بوو به به رد .

پاشا و شازن زۆر په ست و غه مبار بوون . پاشا گوئی : « هه ره خت بوو
پاداشتی ئەم هه موو چاکه یه به خراپه یه کی گه وره بده مه وه . »
فه رمانی دا په یکه ره به ردینه که یان بردو له ژووری نووستنی پاشا له
ته نیشت چوارپا له سه ر بنکه یه ک دایان نا . هه ر چه نده پاشا چاوی به م
په یکه ره ده که وت ده گریاو ده یگوت :

« وای دهنه بمتوانیایه گیانت بخه مه وه به ر ، جۆنی دلۆسۆز ! »

پاش ماوه یه ک شازن دوو کوپی بچوکی به سکیک بوو . کوپه کان
فه راژی بوون و بوون به مایه ی خوشی ماله وه .

پوژیکیان شازن چوو بوه کلیسه . دوو کوپه که له گه ل باوکیان یاریان
ده کرد . پاشا زۆر به غه مگینی له په یکه ره به ردینه که پاماو هه ناسه یه کی
ساردی هه لکیشا و هاواری کرد ::

« وای دهنه بمتوانیایه گیانت بخه مه وه به ر ، جۆنی دلۆسۆز ! »

ئه مجاره یان په یکه ره به ردینه که هاته ده نگ و گوئی : « ده توانی گیانم به

بهردا بکه یته وه ، به و مهرجه ی دلت بی خوشه ویستترین که ست بکه یته
قوچی قوربانی . «

پاشا هاواری کرد : « هرچی له دنیا دا هم بی له پیناوی تودا
دهیبه خشم ! »

په یکه ری بهردین گوتی : « نه گهر سه ری هر دوو کوره که ت ببری و
خوینه که یان له من هه لبسووی زیندوو ده بمه وه . »

پاشا که که وته بهردهم کوشتنی منداله خوشه ویسته کانی له شوین خووی
تاسا به لام دلسووی جوئی هاته وه یاد و بیری که وته وه هون چون به دهستی
خوی خووی بو به کوشتن دا .

پاشا په یکه ره بهردینه که ی به خوینی منداله کانی هه نوی ، جوئی دلسووی
زیندوو بوه وه به ساغ و سه لامه تی له پیش پاشا قیت وه ستاو پیی گوت :
« دلسووی و قوربانی دانی توش بی پاداشت ناروا . »

چون سه ری منداله کانی به که له شه وه نووساندو هه ندی خوینی به
برینه که یان داهیناوی به کسه ر منداله کان چاک بوونه وه و که وتنه وه یاری و
قه له مبارز وه که وه ی هر هیچیان به سه ر نه هاتی .

پاشا نه وه نده دلخوش بوو نه بیته وه ، که دیتی شازن هاته وه جوئی
دلسووی دوو منداله که ی خسته ناو دولابیکی که وره و که شازن که یشته
ژوره وه پاشا پیی گوت :
« نویژت له کلیسه کرد ؟ »

شازن وه لامی دایه وه : « ئا ، به لام بیرم هر لای جوئی دلسووی بوو .
چون له پیناوی نیمه مانان تووشی نه و به دبه ختیه بوو . »

پاشا گوتی : ژنی نازدارم ! نه گهر بمانه وی ده توانین زیندووی
بکه ینه وه . به لام هه ردوو کورمان تی ده چی . ده بی بیانکه ینه قوربانی . «
شازن پهنگی زهرده لکه را . دلی سست بوو ، به لام گوتی : « چون زور
دلسووی بوو ، شایه نی نه م قوربانیه یه و زیاتریش . »

پاشا زور دلخوش بوو چونکه ژنه که یشی به وه رازی بوو که پیشتر
کردبووی . ئینجا چوو دولابه که ی کرده وه جوئی دلسووی منداله کانی
دهر هیناوی گوتی :

« سوپاس بو خودا . چون رزگار بووو منداله کانیشیان مایه وی . »
چ رووی دا بوو پاشا هه مووی بو شازن گیرایه وه . ئیدی تا ما بوون
هه موو به شادی و به خته وه ری ژیان .

۳۱ - قازی زبیرین

هه بوو .. نه بوو .. کابرایه ک هه بوو ، سی کورپی هه بوو . نه وهی هه ره
گچکه ناوی (ساویلکه) بوو ، دوو براکه ی تر به که میان ده زانی و هه میشه
به سه ر خوین ده شکانده وه و هه ر له پاشه وه بوو .

برای گه وره بو دارکردن چوه دارستان به لام پیش نه وهی دایکی کیکیکی
شیرینی خوش و بوتله شه رابیکی دایه بو نه وهی برسی و تینوو نه بی .
کوره له ناو دارستاندا تووشی کورته بالایه ک هات .

کورته بالاکه روژباشی لی کردو گوتی : « زور برسی و تینووم ، تکایه له ته
کیکیک و قومه شه رابیکم بده ری . »

کوره گوتی : « پرۆ به م ولاوه . نه گه ر کیک و شه رابت بده می بایی خوم
نامینی . » کورته بالاکه ی جی هیشت و چوه پی خوی . که وته داربرین .
خه ریک بوو دره ختیکی ده پریه وه . ته وری داوه شاندا ، ته ور نه یگرت ، به
قولی خوی که وت و ناچار گه رایه وه مالی و قولی هه لبه ستایه وه .

نه مه ریکه وت نه بوو ؛ کورته بالاکه نه نگاوتبووی .

نوره ی کورپی ناوه نجی هات بو دارستان و دارکردن .

نه ویش وه ک برای گه وره دایکی کیکیکی شیرین و بوتلی شه رایبی دایه .
نه ویش به هه مان جور تووشی کورته بالاکه هات و کورته بالا داوای کیک و
شه رابی لی کرد . نه ویش هه مات وه لامی دایه وه : « برۆ ، ریم بده .
نه گه ر بده می بایی خوم نامینی . » لیبی دا پرویشت ، به لام زوری نه برد به
سای خوی گه یشت . ته ور یکی له لاق خوی داو ناچار بوو بگه ریته وه مالی .
نینجا نوره ی ساویلکه هات . ساویلکه به باوکی گوت : « بابا ، ریم بده
بچه داران . »

باوکی گوتی : « براکانت هه ردووکیان خوین بریندار کرد . وا چاکه واز
بینی . تووشتی وایان نه گوتوه . »

به لام ساویلکه پارایه وه که پی بده . له نه بخامدا باوکی گوتی :
« باشه ، ده برۆ . که خوت پیکا نه و حه له نه قلی لی وه رده گری . »

دایکی کیکیکی ته ری له ناو مشکی برژاو و بوتله شه رابیکی ترشی دایه . که
که یشته ناو دارستان وه کو براکانی تووشی کورته بالاکه هات . کورته بالاکه
گوتی :

« پارچه يه ك كڻڪ و قومڻڪ شه رابم پڻي كه ره م كه ، زور برسي و تينووم . »
ساويلڪه وه لامي دايه وه : « داخه كه م ته نيا كڻيڪي له ناو مشڪي برژاوو
هه ندي بيرهي ترشم پييه . جا نه گه ر دل ت نه و شتانه ده با فه رموو با پيڪه وه
دانيشين و بيانخوين .

دانيشتن به لام كه ساويلڪه كڻيڪه كه ي زهرهينا كڻيڪه كه بوو به كڻيڪي
شيرين و خوش و بيره كه ي شي ببو به شه رابڻيڪي باش . به دوو قولي كه وتنه
سه ر خواردن و خواردنه وه .

گورته بالاڪه گوتي : « مادام دل ت هينده باشه و حه ز ده كه ي مالي خوت
ببه شيته وه ربييه كي باشت نيشان ده دم . له فلانا جي درهختيڪ هه يه ،
بيبره وه ، شتيڪي له ناو ره گ و ريشالدايه »

ساويلڪه چوو درهخته كه ي بريه وه . كه درهخته كه كه وت - قازيڪ له ناو
ره گ و ريشه ي درهخته كه دا بوو ، تووڪي ساف زيڙ بوو .
ساويلڪه قازه كه ي هه لگرت و برديه نه و خانه ي شه وي تيدا مايه وه .
خانچي سي كچي هه بوو ، كه چاويان به قازه كه كه وت زوريان مه راق گرت
بزائن نه مه چ بالنده يه كه ويستيان په رڻيڪي زيڙي لي ده ربينن .

كچه گه وره كه له دلي خويدا گوتي : « درهفته تيڪم هه ر بو ده بي په رڻيڪي لي
ده ربكيشم . » كه ساويلڪه چوه ده ره وه كچه بالي قازه كه ي گرت بوئه وه ي
په رڻيڪي لي ده ربكيشي به لام هه ره هينده دهستي به قازه كه كه وت دهستي توند
پيوه نووسا و لي نه بوه وه .

كچي ناوهنجي هات . نه و يش ويستي په رڻيڪي زيڙي لي بڪاته وه به لام هه ر
هينده دهستي به خوشڪي كه وت توند به خوشڪيه وه نووسا .
پاشان كچي سنيه م بو هه مان مه به ست هات ، نه واني ترهاواريان كرد :
« دوور كه وه ! بو خاتري خوا ، دوور كه وه ! »
كچه نه يزاني بو ده بي دوور بڪه ويته وه . بيري كرده وه :
« مادام نه وان چوون بوچي منيش نه چم . » هه ر پايڪرد چوو به لام كه
دهستي به خوشڪه كاني كه وت پيپانه وه نووسا و نه م شه وه به و جوړه روژيان
كرده وه .

به ياني ، ساويلڪه قازي له بن هه نگلي نا بي نه وه ي ته ماشا بگا كه سي
كچه كه پييه وه نووساون . كچه كان به دواي ساويلڪه دا كه وتنه راكردن .
خويان لاده دا پيپان به پي ي نه كه وي . له ناو شيناوهر دا به لاي قه شه يه كدا
تيپه رين . قه شه كه چاوي به م كوڙه وه كه وت هاواري كرد : « كچي بي

تورهینه ، شهرم ، ناکهن که وتوونه ته دواى ئه م کوپه . خووپه وشتى به رز
کهى وادهبى ؟ »

قه شه چوو دهستى کچه بچووکه کهى گرت بو ئه وهى پاييکيشى به لام
هر هينده دهستى به دهستى کچه که کهوت توند پييه وه نووسا وناچار بوو
به دواياندا پروا .

زورى نه برد شه ماشه هات که ديتى قه شه له دوو ئه وسى کچه ده پروا
سه رسام بوو ، هاوارى کرد :

« چه نابى قه شهى به ريز ئه وه بو کووى وا به تالووکهى ؟

له بيرت نه چي ئاههنگى پاکسازى - تعميد - مان هه يه . »

شه ماشه قولى قه شهى گرت بو ئه وهى بيگيرپيته وه که چى خوى پييه وه
لکاونه يتوانى خوى لى بکاته وه .

ئه م تا قمه پينج که سيه به دواى کوپه دا ده پويشتن .

دووهر زير له و لاوه هاتن بيل و پيمه ره يان پي بوو . قه شه بانگى کردن و
داواى لى کردن خوى و شه ماشه رزگار بکن به لام که هاتن هر هينده
دهستيان به شه ماشه کهوت ئه وانيش پيوه جه ران و به م جوړه بوون به
حافت که سو به دواى ساويلکه و قازه که يدا که و تنه پراکردن .

برو ، برو ، که يشتنه شارينک ، پاشاى ئه و شاره کچيکى زور بى تووک و
که وه پيى هه بوو . به هيچ که سو به هيچ شتى پي نه ده که نى . جا پاشا
چارى دابوو هر که سى بتوانى کچه بخاته پيکه نين کچهى ده داتى .

که ساويلکه به مهى زانى قازه که و خه لکه کهى دواى بو به رده مى کچى
پاشا برد . که کچه ئه و حافت که سهى دى به دواى يه کدا را ده که ن دايه
قاقاى پيکه نين ، پيکه نينيکى بى کوتايى .

جا ساويلکه داواى کچى پاشاى کرد به لام پاشا رازى نه بوو ساويلکه
ببى به زاواى و زور مهرجى بو دانا . يه که م جار به ساويلکهى گوت :
کابرا يه کم بو بينه يه ک بندا ق شه راب بخواته وه . ساويلکه يه کسه ربيرى بو
کورته بالاکه چوو که له وانه يه فرياي بکه وى . له ناو دارستانه که دا که و ته
سوداغى کورته بالاکه .

له جئى برانه وهى دره خته که کابرا يه کى دى زور به غه مگينى
دانيشتبوو . ساويلکه لئى پرسى : بو وا په ست و غه مگينى ؟ کابرا وه لامى
دايه وه : « زور تينووم ، تينوويتيم ناشکى ، رقم له ئاوى سارد ده بيته وه .
تازه ش به رميله شه رابىکم هه لقوراندوه . به لام هه ناوم وه ک به ردى سووتاه
به و دلوه په پارا و نابى . »

ساویلکه گوتی : « باشه ، تینوو شکاندنی تۆبه من گه یشت . له گه ل من وهره . تا تیره بیت شه پاب بخوره وه زیاتریش . »

ساویلکه کابرای برده بنداقی مالی پاشاو کابرا که وته سهر به رمیله زله کان تا ته نگه ی هیشا خواردی وه . بو ئیواری بنداقی به تال کرد .

ساویلکه داوای کچه ی کرد به لام پاشا نه یدایه . ئاخر کابرایه کی ساویلکه چیه پاشا کچی خوی بداتی . پاشا مه رجیکی تری بو دانا . داوای لی کرد کابرایه ک بیننی یه ک چیا نان بخو .

ساویلکه یه کسه ر چوه ناو دارستان . له هه مان شوین کابرایه کی دی قایشی له پشتی خوی شه ته ک دا بوو و تا بلی کلول دیار بوو . ساویلکه لی پرسی : « ده ردت چیه ؟ »

کابرا گوتی : « تازه یه ک ته ندوره نانم خواردوه .

به لام بو کابرایه کی برسی وه کومن نه وه نده چیه ؟ نه وه نده ی ده که م تیر نابم . هه موو روژی قایشی پشتم وا شه ته ک ده دم تا له برسان نه مرم . »
ساویلکه که یفخوش بوو ، گوتی : « هه سته له گه ل من بچین . تا مرده بی بخو . »

ساویلکه کابرای برده ده ربار . به فه رمانی پاشا هه موو ئاردی ولاتیان کرد به یه ک چیا نان . کابرای ناو دارستان له بهر نانه که دانیشت و خواردی . تا ئیواری یه ک نان چیه نه یه یشت .

ساویلکه بو جاری سییه م داوای کچه ی له پاشا کرد .

پاشا هه نجه تیکی تری دیته وه . داوای لی کرد که شتییه کی بو بیننی چون له ناو ئاو ده روا ئاواش له وشکانی پروا ، گوتی : « که سواری که شتییه که بوویت و له دهشت و ده ر هاژوات کچی خوتم ده ده می . »

ساویلکه چوه ناو دارستان . تووشی نه و کورته بالایه بوو که وه ختی خوی کی و شه رابی پی دا بوو ، کورته بالاکه گوتی : « من نمه کی تو م کردوه . کی و شه رابی تو م خواردوه .

ئیسنا که شتییه کی به دلی خوتم ده ده می چونکه تو له گه لم میهره بان و دلنه رم بوویت . »

جا کورته بالاکه شتییه کی دا ساویلکه که له ده ریاو وشکانیدا ده رویشت . که پاشا چاوی پی که وت هیچ هه نجه تی نه ماو چیتر نه یتوانی کچه که ی زهفت بکا .

ساویلکه وکچی پاشا زه ماوه ندیان کرد . که پاشا مرد ساویلکه ولاته که ی به میرات بو مایه وه و تا ماوه یه کی زور له گه ل ژنه که یدا به شادی و به ختیاری ژیان .

۳۲- هانزی ئاسنین

هه بوو .. نه بوو .. پاشایهك هه بوو . هه ر چوار دهوری كۆشكه كه ی
دارستانیکی گه وره ی پر نیچیر بوو .

پوژیکیان پراوکه ریکی نارد بو ئه وه ی شووریک بکوژی .
کابرا پویشت و نه گه پرایه وه . پاشا گوتی : « رهنگه شتیکی لی قه وما
بنی ! »

پوژی پاشی دوو پراوکه ری نارد به دوای پراوکه ری یه که مدا بگه پین به لام
ئه وانیش ئاوو ئاو چوون .

پوژی سینه م پاشا هه موو پراوکه ره کانی ده رباری ناردوپینی گوتن :
« برۆن ، سه راپای دارستان بپشکنن . تا هه ر سیکیان نه دوزنه وه
رانه وهستن . »

به لام نه پراوکه ریک گه پرایه وه نه تازیهك .
له وکاته به دواوه که س نه یده ویرا بجیته ناوئه و دارستانه . دارستانه که
کپو بنی دهنگو چۆل و هۆل بوو ته نیا هه لوو په پوو به سه ری دا
ده سوورانه وه .

چهند سالیک وا پویشت . تا پوژی پراوکه ریکی لایده هاته لای پاشاو
گوتی ده مه ونی بچمه ناو ئه م دارستانه ترسناکه . پاشا ماوه ی نه دا ،
گوتی :

« ئه م دارستانه جی ی برۆا نیه . ده ترسم توش بچی وه کو ئه وانه ی
چوون نه گه پینیته وه . »

پراوکه ره که گوتی : « جه ناب خوینی خۆم له سه ر خۆم . منی مانای ترسی
نازانم . »

پراوکه ره سه گیکی زلی برده چوه ناو دارستانه که . زوری پنی نه چوو
سه گه که نیچیریکی هه ستاند و ویستی راوی بنی . چهند هه نگاویک پویشت
توشی گۆمیکی قوول هات و نه یتوانی چیتر برۆا . قوولیکی پووت له ئاوه که
هاته دهره وه سه گه که ی گرت و پرایکیشایه بنی گۆمه که .

که پراوکه ره ئه مه ی دی کشایه وه . سی زه لامی هینا هه موو ئاوی
گۆمه که یان به ده وللك دهردا . که گه یشتنه بنی گۆمه که کابرایه کی کیویان
دی له شی وه کو ئاسنی ژه نگاوی قاوه یی بوو . پرچی به سه ر چاویدا هاتبوه
خواری و تا سه ر نه ژنوی شوپ ببوه وه . قوولبه ستیان کردو بردیانه کۆشك .

له دیار ئه و کابرایه کئیو به بوو به به زم و هه راو خوشی . پاشا قه فه زیکی
ئاسنینی به کردن دا . له ناوهندی چه وشه ی داناو کابرای خسته ناو و کلیلی
داو کلیله که ی لای شازن دانا . لی نه ده گه پرا که س ده رگای بکاته وه .
دوای ئه وه ی ئه و کابرا ئاسنینه گیرا هه موو که س ده یتوانی به که یفی
دلی خوئی به ناو دارستانه که دا بگه پری .

پاشا کورپکی فراژی هه بوو ته مه نی هه شت سال بوو . پروژی له چه وشه
یاری ده کرد توئی زیپی که وته ناو قه فه سه که . کورپه که غاری داو گوتی :
« توپه که م بده وه ! »

کابرای کئیوی گوتی : « تا ده رگام لی نه که یته وه ناتده مه وه . »
کورپه که گوتی : « ناتوانم ده رگات لی بکه مه وه ، باو کم قه ده غه ی
کرده وه : » رای کرد وه هه لات . پروژی دوهم هاته وه داوای توپه که ی کرد . کابرا
گوتی :

« ده رگام لی بکه وه ده تده مه وه . »
کورپه ده رگای لی نه کرده وه .

پروژی سییه م پاشا چوه راو . کورپه دیسان گوتی : « توپه که م بده وه ،
چونکه ئه گه ر بشمه ویی ده رگات لی بکه مه وه پیم ناکری چونکه کلیم پی
نیه . »

کابرای کئیوی گوتی : « کلیله که واله ژیرسه رینی دایکتدایه ، به ئاسانی
ده توانی بیهینی . »

کورپی زوری مه راق بوو توپه که ی وه ربگریته وه .
چوو کلیله که ی هیئا . ده رگا که زور توند بوو تا کردیه وه هه موو په نجه ی
ئازاری خوارد . که ده رگا بوه وه کابرای کئیوی هاته ده ره وه و توپه که ی
دایه وه کورپه وه هه لات .

کورپه که زور ترسا ، هاواری کرد : « هو ، کابرای کئیوی ، پامه که ،
نه وه ک لیم ده دن ! »

کابرای کئیوی گه پایه وه ، منداله که ی خسته سه ر شانی و بردی و
داکشایه ناو دارستان .

که پاشا هاته وه و دیتی قه فه س به تاله له شاوونی پرسی چ بوه ؟ . شازن
هیچی لی نه ده زانی . چوو له کلیله که گه پرا ، کلیل دیار نه بوو . بانگی
کورپه که یان کرد وه لامی نه بوو .

پاشا زه لامی نارده ناو زه وس و شینایی و کیلگه به لام بی هووده بوو کورپه

هیچ دهوسی دیار نه بوو . پاشا یه کسه ر زانی چ بوه و چ قه و ماوه . خه مینکی
گران و سه نگین بالی به سه ر سه راپای کو شک داهینا .
کاتی کابرای کئیوی گه پایه وه ناو دارستانی تاریک کو په که ی له سه ر
شانی داگرته خواره وه و گوتی :

« تازه جاریکی تر دایک و باوکی خو ت به چاو نابینیته وه ، به لام له به ر
نه وه ی چاکه ت له گه ل من کردو نازادت کردم لیره لای خو م به خیت ده که م .
نه که رچیت پی ده لیم به گویم بکه ی قازانچ ده که ی . زیرو گه نجینه شم زوره
ده توانی پی پانه به پاره بکه ی و له هه موو که س زیاتر خه رچ بکه ی . »
پنجه فیکي له شینکه بو کو په دروست کرد . کو په چووله سه ری پاکشا و
نووست . بو سبه ینی کابرا کو په ی برده سه ر کانیه ک و گوتی : « نه م کانیه
زیرینه ده بینی چه ند رون و زولاله ده لئی بلووره ؟ ده بی له لیوی نه م کانیه
دابنیشی و ناگادار بی هیچی نه که ویتنه ناو نه وه ک پیس ده بی . هه موو
نیواران دیم بزائم فه رمانی منت به چاکی به جی هیناوه یان نه ؟ »
کو په له لیوی کانیه که دانیشت و پاراستی . جاروبار ماسیه ک یان
مازیکی زیری ده دی به ناو کانیه که دا ده هات و ده چوو . هینده ناگاداری
کانیه که بوو قه ت هیچی نه ده که وته ناو .

پوژیکیان کو په به م جوړه دانیشتبوو په نجه ی ژانی کرد و به بی دهستی
خوی په نجه ی له کانیه که را کردو خپرا کیشایه وه ، دیتی په نجه ی تفریکی
زیری پیوه لکاوه ، هه ر چه نده هه ولی دا زیره که ی لی بکاته وه سوودی
نه بوو .

نیواری هانزی ناسنین هاته وه ته ماشای کو په که ی کردو گوتی : « نه م
کانیه نه مړوچی لی هاتوه ؟ » .

کو په په نجه که ی له پشته وه گرت تا هانزی ناسنین نه یبینی و گوتی :
« هیچ ، هیچ ! » به لام هانز گوتی :

« با ، په نجه ت له کانی وهرداوه . نه م جاره قهیدی نیه به لام وریا به
شتی وا جاریکی تر پروو نه داته وه . »

سبه ینی زوو کو په که دیسان له لیوی کانی دانیشت و که وته
چاره پروانی . هینستا په نجه ی هه ر دیشا . ده ستی له سه ر سه ری دانا
به دبه ختانه داوه موویه کی سه ری که وت و به ربوه وه ناو کانیه که .

زوو ده ری هینا به لام هه موو . به زیر ببو . نیواری که هانزی ناسنین
هاته وه زانی چ قه و ماوه ، گوتی : « داوه موویه کت لی به ربوته وه ناو کانی .

ئەم جاردەش جەبت دەدەم بە لام نەگەر بۇ جاری سییەم شتی وا روو بدا
کانیە که پیس دەبی و توش نابی چیتەر لای من بمینیتە وە . «
پوژی سییەم کوردە که دیسان لەسەر کانیه که دانیشت . زور وریا بوو
پەنجە ی . نە جوو لینیتە وە ئەگەرچی زوریش دیشا . ئە و روژە ی زور لە لا
دریژ بوو .

لە ناو ئاوە که سەیری وینە ی خوی کرد ، پتر داها تە وە سەر ئاوە که تا
باش تە ماشای چاوی بکا ، پرچی دریژی که و تە سەر شانی و بە ربووە وە ناو
کانی . یە کسەر کوردە هە ستایە وە بە لام پاش چی ؟ هە موو پرچی ببو بە زیرو
و دک روژ دە بریقایە وە . جا بزانه ئە و کوردە بە ستە زمانە چە ند ترساوہ !!
کوردە دە سروکیکی لە گیرفانی دە رهینا و لە سەری خوی بە ست بو ئە وە ی
هاتری ئاسنین پرچی نە بینن بە لام هانز پینش ئە وە ی بینتە وە هە موو شتیکی
دە زانی : « که هاتە وە یە کسەر گوئی : « ئە و دە سروکە لە سەر بکە وە . »

کوردە دە سروکی لە سەر کردووە هە موو پرچی زیرینی دە رکە و ت .
ئە وە ندە ی تە وازوی خواستە وە کە لکی نە بوو . هانز گوئی :
« لە تاقی کردنە وە دە رنە جوویت . نابی چیتەر لای من بمینیتە وە . دە بی
بکە ویتە ناو ئە م دنیا یە و تامی هە ژاری و نە داری بچیژی ، بە لام لە بەر
ئە وە ی نیازت پاکە و چاکە ت لە سەر من هە یە شتیکت بو مسوگەر دە کە م ،
هەر کاتی که ویتە تە نگانە وەرە ناو دارستان و هاوار بکە - هانزی ئاسنین -
من دە گە مە فریات . من زور بە توانا و دە سە لاتم . ژیرو زیویشم گە لی
زۆرە . »

جا کوردە پاشا دارستانە که ی بە جی هینشت و بە رینگای تووش و هە لە ت و
هە لدیرو بە ر بە یاردا روینشت تا گە یشتە شاریکی گە وەرە . هە ولی دا ئیشیک
بدوزیتە وە دە ستی نە کە و ت . هیچ پیشە ی نە دە زانی بژیوی خوی پی پە یدا
بکا . دوا جار چووە کوشکی پاشا و داوای ئیشی کرد . پیاوہ کانی دە ربار
نە یان دە زانی داخو بە کە لکی ئیش دی یان نە . بە لام دیمە نە کە یان بە دل
بوو و گلیان دایە وە . چیشتکەر کردی بە بە ر دە ستی خوی .

ئاو و چیلکە ی پی دە هینا و خۆ لە میشی پی دە رشت .
پروژیکیان چیشتکەر کە سی لە بەر دە ست نە بوو ناچار بوو فەرمانی بە
کوردە که کرد خوراک بو خوانی شاهانە بیات .
ئە وە ی بچووبایە حوزوور پاشا دە بوایە بوژیو ئیکلام شە پقە ی دابکە نی
بە لام کوردە شە پقە ی دانه کە ند بو ئە وە ی پرچی زیرینی دە رنە کە و ی .

پاشا گوتی : « نازانی که هاتیته حوزورور پاشا دهبی شه پقه له سهر بکه پته وه ؟ ! »

کورپه گوتی : « جه ناب ، من ناتوانم شه پقه له سهر بکه مه وه چونکه شه باقه برنیکی گه ورهم له سهر دایه . »

پاشا له دواي چیشته که ری ناردو سهر کونه ی کرد چون نه و جوزره کورپه ی کردوته وه به رده ست و دواي لی کرد دهری بکات . به لام چیشته که ر سکی پی سووتا و له گه ل کورپی باخچه وان نال و گورپی پی کرد .

کورپه که چوه سهر نیشه نوپکه ی ده بوایه به هه موو که ش و وه رزیک زه وی بکیلی و خوشی بکات و دایبچینی و ئاوی بدا .

روژیکی هاوین که به ته نی له ناو باخچه دا ئیشی ده کرد دونیا زور گهرم بوو ؛ شه پقه ی له سهر کرده وه تا نه ختی فینکی بینته وه . که روژله پرچی دا پرچی بریسکایه وه و تیشکه که ی به ژووری کچی پاشا که وت . کچه دهرپه ری بو نه وه ی بزانی نه م تیشکه چ بوو . که زانی کورپه که یه بانگی کرد :

« هو ، کابرا چه پکه گولیکم بو بینه ! »

کورپه خیرا شه پقه ی له سهر نا . هه ندی کولوکی چنی و کردیه قه فته یه ک و چوو بو کچی پاشای ببا توشی باخچه وان هات . باخچه وان گوتی :

« چون نه و کلوکه خراپانه بو کچی پاشا ده به ی ؟ ! »

خیرا چه پیکی تر له گولی هه ره بژارده و ده گمن بچنه و بو ی به ره .

کورپه وه لامی دایه وه : « ئوی ، نا ، نا ، کولوک بو نی له گول خوشتره و کچی پاشا زیاتر به دلی ده بی . »

که کورپه گه یشته ژووری کچه ، کچه پی گوت :

« شه پقه ت داکه نه . جوان نیه بو تو له به رده می مندا شه پقه له سهر بنی . »

کورپه وه لامی دایه وه : « له سهری ناکه مه وه چونکه برینم له سهر دایه . »

کچه پری دایه شه پقه که و له سهری کورپه که ی کرده وه . پرچی زیرینی وه کو تا فگه رژایه سهر شان .. به راستی دیمه نیکی جوان بوو ! کورپه ویستی پروا به لام کچه قولی گرت و چه نگه لیره یه کی دایه . کورپه وه ری گرت به لام له بهر نه وه ی چه زی له زیر نه ده کرد هه مووی دایه باخچه وان بو نه وه ی بیداته مندا له کانی یاری پی بکن .

سبه یه ی پاشی ، کچه دیسان بانگی کورپه ی کرد بو نه وه ی چه پکه

کولوکینکی بۆ ببا . که کورپه بردی کچه یه کسه له شه پقه که ی پروهات و له سه ری کرده وه . دیسان کچه هه ندی لیره ی دایه و کورپه دانیه منداله کانی باخچه وان . پوژی سییه میش هه مان شت به لام کچه نه یوانی شه پقه که ی له سه ر بکاته وه و ئه ویش زیره که ی بۆ خو ی گل نه دایه وه .

پاش ماوه یه ک ، ولات که وته به ر هیرشی دوژمن . پاشا جه نگاهه ره کانی کو کرده وه ، ترسی لی نیشتبوو نه یده زای داخو دوژمنی پی ده شک یان نه ؟ چونکه دوژم زور به هیز بوو و له شکرکی زوری هینا بوو . کورپه گوتی : « من مه شقی جه نگاهه ریم کردوه ئه سپیکم بده نی منیش ده چمه شه ر . »

خه لکه که هه موو به کورپه پی که نین : « که ئیمه پویشتن تو ئه سپیک بۆ خو ت پیدایه که . ئه سپیکت بۆ له ته ویله جی ده هیلین . »

که نه وان پویشتن ، کورپه چوو ئه سپه که ی له ته ویله ده رهینا . ئه سپه که شهل بوو ، ده له نگی : ته پ ته پ ، ته پ ته پ . له گه ل ئه مه شدا کورپه سواری بوو و به ره و دارستانی تاریک هاژوای . که گه یشته قه راخی دارستانه که سی جار له سه ر یه ک تا هیزی تیدا بوو و داروبه رد ده نگی دایه وه هاواری کرد : « هانزی ئاسنین ! »

ده م وده ست کابرای کیوی ده رکه وت و گوتی : « چت ده وی » کورپه گوتی : « ئه سپیکی به هیزم ده وی بۆ شه ر . » کابرا گوتی : « هه ر ئیستا بو ت دینم . »

کابرای کیوی گه رایه وه ناو دارستان . زوری نه برد سه یزیک هات ئه سپیکی حدوودی پی بوو کونه لووتی فرپه ی ده هات . دوا به دوا ی ئه ویش کو مه له جه نگاهه ریکی زور هاتن هه موو زری پوش بوون و شیریان له به ر پوژ ده بریسکایه وه .

کورپه ئه سپه سی لاقه که ی خو ی دایه سه یزو سواری ئه سپه حدووده که ی نه و بوو و پیش له شکره که که وت و پویشت ، تا گه یشته مه یدان ی شه ر زور به ی جه نگاهه ره کانی پاشا کوژرا بوون ، زوری نه ما بوو هه موو خو یان به ده سته وه بده ن .

کورپه له پیش له شکره ئاسنینه که دا وه ک (با) هیرشی برده سه ر دوژمن و رایمالی . هه ر چی که وته پیشیان لییان دا و رایان پینچا . دوژمن ویستیان پراکه ن و ده ر باز بن به لام کورپه چنگ له سه ر شان راوی نان و تا قری نه کردن وازی لی نه هینان . کورپه له باتی ئه وه ی یه کسه ر پاش ئه و سه رکه وتنه بچینه

لای پاشا ، به خوو به له شکره وه چوه وه ناو دارستان و بانگی هانزی
ناسنینی کرد .

هانز گوتی : « چت دهوی ؟ »

کورپه گوتی : « ئەسپ و له شکره کهت ببه وه . ئەسپی سی لاقی خووم
بدهوه . »

ئەسپی سی لاقی خووی وەرگرته وه و سوار بوو ، به ره و مال بوه وه .
کاتی که پاشا گه رایه وه کۆشک ، کچه که ی تا به ردهرگا به پیرییه وه چووو
پیروزبایی سهرکه وتنی لی کرد . پاشا گوتی : « من شه یم نه بردوته وه .
هونهر هونهری سواریکی لایده بوو به خوو به له شکره وه گه یشته فریام »
کچه پرسى : « ئەو سواره لایده کی بوو .
پاشا گوتی : « نازانم . هه ر هینده دهزلنم دوژمنی هه لیری و پاشان بزر
بروونه مدیته وه . »

کچه سورانی کورپه که ی له باخچه وان کرد . باخچه وان هئ که نی و
گوتی : تازه به سواری ئەسپی سی لاق هاته وه . خه لک گالته یان هئ ده کردو
ده یانگرت

- وا شه له هاته وه - ئەری له ژیر چ تانوکینک خه وتبووی - کورپه وه لامی
دانه وه - زورم هول دا بی فایده بوو ، به دهست خووم نه بوو ئیشه که وا
هات - ئیدی هه ر تیر تیر پینی هئ که نین .. »

پاشا به کچه که ی گوت : « ئا هه نگی سی پوژی ساز ده که م . تووش
سیویکی زیپین هه ل ده به لکو سواره ناموکه بی و بیگریته وه . »
که دهنگ و باس ئاهه نکه که بلاوبه وه کورپه چوه ناو دارستان و بانگی
هانزی ناسنینی کرد - هانز هات و گوتی : « چت دهوی ؟! »

کورپه گوتی : « ده مه وی سیوی زیپینی پاشام بهرکه وئی . »
هانزی ناسنین وه لامی دایه وه : « دانئ هی خوته ! دهسته بهرگیکی
قاوهیی له بهر که و سواری ئەسپیکی شی به ، هه قت نه بی . »
که پوژی هات ، کورپه به سواری ئەسپه که چوه ناو سواران و که سی
نه یناسی . کچی پاشا هاته پیش و سیویکی فری دایه ناو سواره کان .
کورپه که سیوه که ی قوزته وه و تیی ته قاند پویشت .

پوژی دوهم هانزی ناسنین کورپه ی کرده سواریکی بهرگه سپی ئەسپ
بوو . دیسان کورپه سیوه که ی گرته وه و وه کو جاری پیشوو تیی ته قاند ،
پویشت .

پاشا توورپه بوو ، گوتی : « شتی وا نابئ . ئەم سواره ده بی بیته

به رده می من و خویشم پیشکش بکا . « پاشا فرمانی دا نه مجاره نه گهر سواره که روشت بچنه دوايه وه و بیگیرنه وه .

پوژی سییه م کوره نه سیپکی رهش و دهسته به رگیکی رهشی بریقه داری له هانزی ناسنین وهرگرت . دیسان هر خوی سیوه که ی گرتته وه به لام نه مجاره که رکیبی لی دا بو نه وه ی پروا پیاوه کانی پاشا که وتنه شوینیه وه . مه کی لاقیکی بریندار کرد . کوره نه سپه که ی زیاتر تاو دا . نه سپه که وا بهزی کوره کلای له سهر فری و پرچی زیرینی به دهرکه وت و هه موو دیتیان .

پیاوه کان گه رانه وه و چیان دی بوو بو پاشایان گیرایه وه . پوژی پاشی کچی پاشا سورانی کوره ی له باخچه وان کرد . باخچه وان گوتی : « وا له ناو باخچه ئیش دهکا . سی پوژ بوو چوو بوه گووه ندو داوت . شه وی دی هاته وه . سی سیوی زیری بردوته وه . هر سینی نیشانی منداله کانم دا . »

پاشا نه م خه به ره ی بیست . فرمانی دا کوره یان هیئا . که کوره چوو شه پقه ی هر له سهر بوو ، کچی پاشا چوه ته نیشتی و شه پقه که ی له سهر کرده وه . کوره پرچی زیرینی رزایه سهر شان . پرچی نه وه نده جوان بوو هه موو ده میان له دیار به ش بوه وه

پاشا پرسى : « نه و شوپره سواره ی هر پوژی به رهنگیك ده هات و سیوی زیری ده قوزته وه تو بووی ؟ »

کوره وه لای دایه وه : « به لی من بووم . هه رموو نه وه ش سیوه کان . »

کوره سیوه کانی له گیرفانی دهر هیئاو دایه پاشاو گوتی : « نه گهر به لگه ی تریشته ده وی نه وه تا برینی لاقم که پیاویکت زامداری کردووم . نه و سواره ش هر من بووم که له شه ردا گه یشتمه فریات و دوژمنم ته فرو تونا کرد . »

پاشا گوتی : « تو که کرده وه ی وا بنوینی ، هه لبت کوره باخچه وان نیت ، پیم بل کوری کییت ؟ »

کوره گوتی : « باوکم کابرایه کی دهسه لاتدارو زه بر به دهسته . منیش چه ندی بمه وی زیرم هه یه . »

پاشا گوتی : « تازه تی گه یشتم . ئیمه زور قه رزاری توین . چ ده لینی دیاریه کت پیشکش بکه م یان شتیکی وا بکه م دلّت پی خوش بی . »

کوره وه لامی دایه وه : « باشه ، نه گهر راست ده که ی کچی خوتم پیشکش بکه . »

پاشا رازی بوو .

کچه که گوتی : « پییه وه دیار نیه به لام له میژه من ده زانم ئه وه
باخچه وان نیه . »

کچه باوهشی له کوره وهرهینا و ماچی کرد .

دایک و باوکی کوره هاتنه سهر گوهندو زه ماوهندو تا بلی شادو که
بفخوش بوون چونکه له میژ بوو له کوره که یان بی ئومید ببوون .

هه موو له سهر زیافته دانیشتبوون له پر سازو موسیقا راوهستا ،
دهرگاگان کرانه وه ، پاشایه کی به ته نتهن له گه ل حه شامه تیکی زور هاتنه
ژوره وه و پاشا چوو لای زاوا و باوهشی پیدا کردو گوتی :

« من هانزی ئاسنینم . سیحرم لی کرا بوو و ببووم به مرویه کی کیوی .
تو سیحره که ت شکاندو ئازادت کردم . ئه و هه موو گه نجینه ی من هه مه
هه مووی بو تو . »

- ته واو -

الجمهورية العراقية
وزارة الثقافة والاعلام
دار الثقافة والنشر الكردية
التسلسل رقم (١٤٣)

قصص ما حول المواقف الاخوة كريم

ترجمها عن الانكليزية
عزيز كردي

رقم الايداع في المكتبة الوطنية (١١٩٤) لسنة ١٩٨٦

تصميم الغلاف : ايمان علي خالد